

ГЛЕН КУК

Хрониките на Черния отряд

ЛИРА ПРИНТ

ФЕНТЪЗИ

Черният отряд

ГЛЕН КУК ЧЕРНИЯТ ОТРЯД

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

„Черният отряд“ е първият увлекателен роман от прочутите Хроники на Глен Кук — дарк фентъзи серията за последното велико братство от древни времена, която включва още: „Надвисналите сенки“ и „Бялата роза“.

Рота наемници, назоваващи се Черния отряд, се намират в безнадеждна ситуация — принудени са да встъпят на служба при Силите на мрака. Техен господар става Ловеца на души, загадъчна фигура от Десетте, Които Били Покорени — древни магьосници, възродени за живот след столетия мъртвешки сън. Каква роля е отредена на Черния отряд: коз ли ще бъде или пожертвана пешка в интригите на Тъмните сили?...

Тази книга е за хората от дружеството за научна фантастика в Сейнт Луис. Обичам ви!

Знахаря говореше пред събралите се членове на Черния отряд:

— В древността армията ни е била съставена само от чернокожи войници. Оттам идва и името ни. Бавният път на север довел до намаляването на числеността и до промяна в цвета на кожата. Днес Едноокия е единственият черен. Ние сме последното от Дванайсетте истински братства. Надживели сме с повече от век другите, но се боя, че светлината скоро ще помръкне и за нас. Страхувам се, че тази задача може да бъде последната. Историята обръща нова страница. И когато я отгърне, най-великият военен отряд ще изчезне от лицето на земята и ще бъде забравен... Но Знахаря грешеше...

1.

ЛЕГАТЪТ

Имаше предостатъчно чудеса и предзнаменования, твърди Едноокия. Трябва да обвиняваме самите себе си, че ги изтълкувахме погрешно, физическият недъг на нашия магьосник по никакъв начин не накърнява изумителната му памет за минали събития.

Гръм от ясно небе порази Хълма на некропола. Върху бронзовата плоча, пломбираща гробницата на форвалака, се стовари светкавица и заличи наполовина ограничителната магия. Посипа се дъжд от отломки. Статуи прокървиха. Свещеници от различни храмове разказваха за открити жертви на ритуални убийства с извадени сърца и черни дробове. Една от тях дори била още жива и успяла да избяга с разпрани вътрешности. Така и не я намерили... В Разклонените казарми, където бяха разквартирувани Градските кохорти, статуята на Тюкс се обърнала. Девет поредни нощи десет черни лешояда кръжаха над Бастиона. След това единият прогони орела от гнездото му на върха на Хартиената кула.

Астролозите отказаха да правят тълкувания от страх за живота си. Луд гадател скиташе по улиците, провъзгласявайки настъпващия свършек на света. Не само орелът отлетя от Бастиона, но бръшлянът по-външния крепостен вал изсъхна и отстъпи място на пълзящо растение, което изглеждаше черно дори под най-ярките слънчеви лъчи.

Но това се повтаря всяка година. Впоследствие глупаците виждат поличби навсякъде.

Трябваше да бъдем подготвени по-добре. Разполагахме с четири достатъчно обучени магьосника, които да бдят срещу хищните идни дни, макар в никакъв случай да не бяха толкова високо технични, че да ги предрекат в овчи черва.

Все пак най-добрите авгури са тези, които пророкуват според предзнаменованията на миналото. Те трупат изумителни записки.

Берил се вълнува постоянно, готов да прекрачи стъпалото към хаоса. Кралицата на Градовете на скъпоценните камъни беше стара и

рухнала, и умопобъркана, пропита със зловонието на извратеността и моралния упадък. Само глупак би се изненадал, ако попадне на нещо, което се прокрадва из улиците в потайна доба.

Бях разтворил широко капациите на всички прозорци и се молех за полъх, който да прогони миризмата на развалена риба от пристанището. Но бризът нямаше да успее да полюшне дори паяжина. Избърсах лицето си и направих гримаса към първия си пациент.

— Пак ли кръшкаш, Къдрав?

Той се ухили немощно. Лицето му беше преbledняло. Главата му приличаше на излъскано щраусово яйце, откъдето идваше и прякорът му.

— Боли ме корем, Знахар... Зле ми е. Наистина!

Проверих графика за дежурствата и разписанието за задълженията на стражите. Не видях нищо, от което да иска да се измъкне.

— Хм... — сложих професионалната си маска, сигурен в диагнозата. Кожата му беше хладна и влажна въпреки жегата. — Напоследък ял ли си нещо, което не си взел от продоволствения склад?

На главата му кацна муха и запълзя наперено като победител. Той не я забеляза.

— Да, три-четири пъти.

— Хм — забърках противна, прилична на мляко отвара. — Изпий я. До дъно!

При първата глътка цялото му лице се сбръчка.

— Виж, Знахар, аз...

Ароматът на цяра ми погнуса дори мен.

— Пий, приятелю. Двамина умряха, преди да открия този лек. След това Пандиза го глътна и оцеля.

За което се носеха слухове. Той пресуши чашата.

Мислиш, че е отрова? Че проклетниците от Синия клан са ми дали нещо?

— Успокой се. Ще се оправяш. Дааа... Така поне изглежда — беше се наложило да разпоря Белоокия и Дивия Брус, за да науча истината. Отровата беше почти неразличима — Иди полегни ей-там, да те лъхне бризът — ако проклетият кучи син изобщо задуха. И не

мърдай. Дай възможност на цяра да подейства — настаних го на походното легло и попитах: — Какво яде навън?

Взех писалка и диаграмата, закачена с гвоздей на дъската. Бях постъпил същия начин и с Пандиза, и с Дивия Брус — преди да умре — и бях накарал взводния сержант на Белоокия да проследи действията му. Бях сигурен, че са приели отровата в един от няколкото близки до Бастиона вертепа, които гарнизонът често посещаваше. Сведенията на Къдравия обединиха всички нишки.

— Бинго! — възкликнах. — Сега пипнахме копелетата!

— Кой са?

Къдравия беше готов да хукне да се саморазправя.

— Ти мирувай! Ще отида при Капитана.

Потупах го по рамото и надникнах в съседната стая. Тази сутрин само Къдравия беше записан за преглед.

Избрах обиколния маршрут покрай Треджанската стена, извисяваща се над пристанището на Берил. На половината път спрях и зареях поглед на север, отвъд вълнолома, фара и Крепостния остров към Морето на страданията. Разноцветни триъгълни платна шареха мръсната сиво-кафява вода, докато крайбрежните лодки се носеха из лабиринта от канали, които свързваха Градовете на скъпоценните камъни. Въздухът беше неподвижен и тежък. Мараня скриваше хоризонта. Въздушно течение обаче къдреше водната повърхност. Около Острова винаги повяваше бриз, но той избягваше крайбрежието, като че ли се страхуваше от проказа. Кръжащите наблизко чайки бяха толкова унили и апатични, каквито денят обещавахе да направи и хората.

Още едно лято в служба на запотения и нечистоплътен Синдик на Берил. Без да чуем и едно „благодаря“, задето осигурявахме защитата му от неговите политическите съперници и недисциплинираните му местни военни части. Още едно лято, в което си скъсвахме задниците за награда, каквато бе получил Къдравия. Заплащането беше добро, но не удовлетворяваше душата. Предшествениците ни сигурно се обръщаха в гроба, виждайки какво е останало от Отряда.

Берил е кръстопътят на нищетата, но същевременно е древен и интригуващ. Историята му е бездънен кладенец, пълен с непрогледен мрак. Забавно ми е да прониквам в тъмните му дълбини в опит да

отделя фактите от измислиците, легендите и митовете. Задачата не беше лека, защото предишните историци на града са творили със стремежа да угодят на властниците по своето време.

За мен най-интересният период е древното кралство, чиито хроники са и най-загадъчни. Тогава — през царуването на Ниам се появили форвалака, след десетилетие на ужас били победени и затворени в тъмната си гробница на върха на Хълма на некропола отгласи от този кошмар още нашепват от фолклора и поучителните майчински напътствия към непослушните деца. Но отдавна никой не помни какво всъщност са представлявали форвалака.

Продължих пътя си, отчаян от непобедимата жегга. В Сенчестите си будки часовите бяха увили вратовете си с кърпи.

Полъхът на бриза ме сепна. Обърнах се към пристанището. Един кораб заобикаляше острова — огромен пъргав звяр, в сравнение, с когото лодките и фелуките приличаха на джуджета. В средата на опънатото до пръсване черно платно се издуваше сребърен череп, заобиколен с искряща сребърна верига. Червените му очи пламтяха. Зад изпочупените му зъби трептяха огнени езици.

— Какво е това, по дяволите?! — възкликна един от часовите.

— Нямам представа, Белезникав.

Размерът на кораба ме впечатли повече, отколкото крещящото платно. Четиримата второстепенни магьосници, с които разполагахме в Отряда, можеха да си съперничат със собственика му по панаирджийство. Аз обаче досега не бяха виждал галера с пет редици гребла.

Сетих се накъде съм тръгнал.

Почуках на вратата на Капитана. Никакъв отговор. Самопоканих се и го заварих да хърка на масивния дървен стол.

— Ей! — изкрещях аз. — Пожар! Бунтовници в Квартала на стенанията! Танцърът е пред Портата на зората!

Танцърът беше генерал, който навремето сринал Берил почти до основи. Хората още потръпваха, като чуеха името му.

Капитанът остана невъзмутим — нито му мигна окото, нито се усмихна.

— Много си нагъл, Знахар. Кога ще се научиш да спазваш установения ред?

„Установеният ред“ означаваше първо да досаждам на Лейтенанта. Да не прекъсвам дрямката му, докато Синия клан не щурмува Бастиона.

Обясних му за Къдравия и диаграмата. Той свали крака от писалището.

— Прилича на задача за Милосърдния — в гласа му прозвуча безмилостна жлъч.

Черният отряд не търпи злонамерени атаки срещу хората си.

Милосърдния беше нашият най-зъл взводен командир. Той смяташе, че дузина мъже ще му стигнат, но позволи на Мълчаливия и на мен да вървим по петите им. Аз можех да закърпя ранените. Мълчаливия щеше да е полезен, ако играта със Синия клан загрубееше, но ни забави половин ден, докато набързо обиколи горите.

— Какво толкова тайнствено прави, по дяволите? — попитах магьосника, когато се върна, повлякъл дрипав чувал.

Той се ухили безмълвно. Мълчалив си е и мълчалив ще си остане.

Кръчмата се наричаше „Вълнолома“ и беше удобно свърталище. Не една вечер бях прекарвал тук. Милосърдния разпредели трима на задната врата и остави още четирима до двата прозореца. Други двама изпрати на покрива. В Берил всички къщи имат таванска капандура. През лятото хората спят горе. После въведе останалите през официалния вход на „Вълнолома“.

Взводният ни беше въз дребен, нахакан тип, който много обичаше драматичните щрихи, фанфари трябваше да предшестват появата му.

Тълпата замръзна с очи, вперени в нашите щитове, извадените ни мечове и безпощадните ни лица, които се виждаха през прорезите на забралата.

— Веръс! — изрева Милосърдния. — Довлечи си задника тук!

Дядото на семейството, което държеше кръчмата, изникна отнякъде. Запромъква се странично към нас като помияр, очакващ ритник. Посетителите зашепнаха помежду си.

— Тишина! — изгърмя гласът на Милосърдния.

Изтръгваше страхотен рев от дребното си тяло.

— С какво можем да ви помогнем, почитаеми господа? — попита възрастният мъж.

— Доведи синовете и внуците си тук, Сини!

Заскърцаха столове. Един войник тръшна извадения си меч на плота пред себе си.

— Не мърдайте! — нареди Милосърдния. — Просто довършете обяда си. След час ще ви пуснем на свобода.

Старецът затрепери.

— Не разбирам, господине. Какво сме сторили?

— Добре се преструваш на невинен! — зловещо се ухили Милосърдния. Забавляваше се от все сърце. — Убийство, Веръс! Две обвинения в убийство с отрова! И два опита за убийство с отрова! Магистратите постановиха наказанието на робите.

Милосърдния не се числеше сред любимците ми. Никога нямаше да надрасне хлапака, който къса крилцата на мухите.

Наказанието на робите се изразяваше в публично разпъване на кръст, след това те оставяха да храниш лешоядите. В Берил не кремират само престъпниците, а понякога дори и не ги погребват.

От кухнята се разнесе врява. Някой се опитваше да се добере до задната врата. Нашите хора му се противопоставяха. Напрежението в кръчмата избухна. Вълна от човешки тела, размахваща ножове, се стовари върху ни. Притисна ни към вратата. Невинните очевидно се страхуваха, че ще бъдат осъдени наред с виновните. Правосъдието в Берил е бързо, грубо и сурово. Рядко предоставя на подсъдимия възможност да се оправдае.

Кинжал се плъзна под щит. Един от нашите рухна. Не съм кой знае какъв боец, но заех неговото място. Милосърдния подметна хаплива забележка, която не разбрах.

— Пропиля шанса си да се озовеш в рая — контраатакувах аз. — Никога няма да видиш името си в Аналите.

Глупости! Нали ти не пропускаш нищо!

Дузина граждани паднаха. Локви кръв се събираха във вдлъбнатините по пода. Отвън се трупаха зяпачи. Всеки миг някой любител на приключения щеше да ни нападне в гръб.

Нечия кама одраска Милосърдния и това изчерпи търпението му. Мълчаливи!

Мълчаливия вече вършеше работата си, но нали беше мълчалив. С една дума — никакъв звук, много малко показност или ярост.

Посетителите на кръчмата започнаха да шамаросват лицата си и да размахват юмруци във въздуха. Не след дълго ни забравиха. Подскачаха. Танцуваха. Дращеха гърбовете и задните си части, като квичаха и виеха сърцераздирателно. Неколцина припаднаха.

— Какво им стори, по дяволите? — полюбопитствах аз.

Мълчаливия оголи острите си зъби в усмивка и махна с тъмната си лапа пред лицето ми. Изведнъж видях „Вълнолома“ в леко променена перспектива.

Оказа се, че в чувала, който той довлече от извънградската си разходка, беше пъхнато едно от онези стършелови гнезда, на които — ако нямаш късмет — можеш да се натъкнеш в горите южно от Берил. Обитателите му представляваха подобни на земна пчела чудовища, които селяните наричат голобради стършели. Отвратителният им нрав няма равен на себе си в цялата природа и бързо усмири тълпата в кръчмата, без да притесни нашите момчета.

— Отлична работа, Мълчаливи! — заяви Милосърдния, след като изля яда си върху неколцина злочести клиенти. Оцелелите изкара вкупом на улицата.

— Прегледах нашия ранен брат, докато невредимите войници довършваха ранените. Милосърдния наричаше това „да спестим на Синдика разноските за съдебен процес и палач“. Мълчаливия — все още усмихнат — ги наблюдаваше. И той не ми е особено симпатичен, въпреки че рядко участва пряко в икономията.

Заловихме повече пленници, отколкото очаквахме. Колоната се точеше цяла пресечка.

— Какво стадо говеда! — примига Милосърдния. — Благодаря ти, Мълчаливи.

Съдбата е невярна кучка. Тя ни отведе в пристанищната кръчма в критичен момент. При огледа нашият магьосник изрови истинско имане — цяла група, спотаена в скривалище под Бинарната й. Сред тях бяха някои от най-известните в Синия клан.

Милосърдния се зачуди на висок глас каква ли награда заслужава нашият информатор. Но такъв осведомител не съществуваше.

Бръщолевенето на взводния целеше да предотврати превръщането на нашите обучени магьосници в живи мишени. Враговете ни щяха да хукнат да преследват шпиони призраци.

— Изкарайте ги навън! — заповяда Милосърдния и все още ухилен, огледа настръхналата тълпа. — Мислиш ли, че ще предприемат нещо?

Не посмяха. Изключителната му самонадеяност разколеба всеки, който имаше враждебни намерения.

Лъкатушехме из лабиринта от улици, стари почти колкото света. Пленниците равнодушно тътреха крака. Заплеснах се. Съратниците ми бяха безразлични към историята, но аз не успях да сдържа благоговението — и от време на време боязънта — пред древността, до която се простираше миналото на Берил.

Внезапно Милосърдния даде заповед за спиране. По Булеварда на синдиците, който от Митническия дом се изкачва чак до главната порта на Бастиона, вървеше процесия. Макар че ние първи стигнахме до кръстопътя, Милосърдния предпочете да даде път.

Стотина въоръжени мъже съставяха насрещната група. Изглеждаха по-големи здравеняци от всички в Берил — с изключение на нас. Предвождаше ги най-големият черен жребец, който бях виждал през живота си. Ездачът — облечен в протрит черен кожен костюм — беше дребен и женствен. Черен шлем напълно скриваше лицето му, а черни ръкавици — ръцете му. Не изглеждаше въоръжен.

— Проклет да бъда! — промълви Милосърдния.

Обезпокоих се. От конника ме побиха тръпки. Дълбоко в мен нещо първично копнееше да побегне. Любопитството обаче ме зачовърка. Кой е той? От странния кораб в пристанището ли е слязъл? Защо е тук?

Скритите зад забралото очи на ездача ни прескочиха небрежно, все едно попаднали върху стадо овце. Внезапно погледът му се върна и се закова върху Мълчаливия, който на свой ред се втренчи в него. Не показа страх, но сякаш се смали.

Шествието продължи пътя си — безизразно, дисциплинирано. Разтревожен, Милосърдния нареди на нашата сган да се раздвижи отново. Влязохме в Бастиона само няколко метра след странниците.

Бяхме арестували повечето от най-консервативните водачи на Синия клан. Когато се разнесе слухът за набега ни, агресивните типове решиха да демонстрират сила. И дадоха тласък на жестоки зверства.

Постоянните промени на времето въздействат върху човешката психика. Населението на Берил е свирепо. Размирици избухват и по най-малкия повод. А когато това се случи, мъртъвците се броят с хиляди. Този път беше по-лошо от всички предишни.

Половината от проблема се корени в армията поредица слабохарактерни, бързо сменящи се синдици бе отслабила дисциплината. Сега войската е извън всякакъв контрол. Като цяло обаче е склонна да се вдигне срещу Бунтовниците. Потъпкването на метежа се възприема като разрешение за мародерства.

Дойде и най-лошото. Няколко кохорти от Разклонените казарми поискаха допълнително възнаграждение, за да изпълнят заповедта за възстановяване на реда. Синдика им отказа. Те се разбунтуваха.

Взводът на Милосърдния спешно зае позиции до Боклукчийската порта и задържа и трите кохорти. Повечето от нашите загинаха, но нито един не побягна. Самият Милосърден загуби в битката око и пръст, получи рани в рамото и хълбока и когато пристигнаха подкрепления, щитът му беше пробит на повече от стотина места. Добра се до мен по-скоро мъртъв, отколкото жив.

В края на краищата размирниците предпочетоха да се разпръснат, вместо да се изправят срещу оцелелите от Черния отряд.

Този бунт е свързан с най-страшните ми спомени. При потушаването му изгубихме почти сто братя, а не можехме да понесем липсата дори на един-единствен човек. Улиците в Квартала на стенанията бяха осеяни с трупове. Плъховете пируваха. Ята лешояди и гарвани се събраха от околностите.

Капитанът разпореди Отрядът да се прибере в Бастиона.

— Нека събитията да следват естествения си ход — каза той. От кисело настроението му беше станало отвратително. — Направихме всичко по силите си. Договорът ни не включва самоубийство.

Някой подхвърли да се нанижем на собствените си мечове.

— Явно точно това очаква Синдика.

Берил потъпка нашия дух, но най-разочарован беше Капитана. Винеше единствено себе си за претърпените загуби. Всъщност той дори подаде оставка, но не я приехме.

Тълпите се отдадоха на враждебни, жалки и несвързани усилия да поддържат хаоса, като възпрепятстваха всякакви опити за овладяване на пожарите или за предотвратяване на грабежите, но иначе само се мотаеха из града. Бунтовническите кохорти се увеличаваха с дезертъори от другите части, систематично избиваха и плячкосваха всичко по пътя си.

Третата нощ стоях на Треджанската стена под обсипаното със звезди небе. Като глупак поех доброволно стражата. Градът беше необичайно спокоен. Трябваше да си отварям очите на четири, но бях толкова изтощен, че клепачите ми сами се затваряха.

— Какво правиш тук, знахарю? — приближи се към мен Тъпана.

— Замествам.

— Приличаш на набит на кол. Почини си.

— И ти самият не изглеждаш във форма, завързак!

— Как е Милосърдния? — смени темата той.

— Още не е прескочил трапа — в действителност не хранех почти никаква надежда, че ще оживее. Внезапно посочих с пръст. — Какво става там?

Самотен писък заглъхна в далечината. Във вопъла се долавяше нещо, което го различаваше от неотдавна чутиите крясъци, които изразяваха болка, ярост и страх. Този навяваше ужас.

Тъпана прочисти гърлото си по-характерния за него и брат му, Едноокия, начин. И двамата си въобразяваха, че ако събеседникът им не е осведомен по даден въпрос, то тайната непременно си заслужава да бъде запазена. Магьосници!

— Говори се, че Бунтовниците са счупили печатите на гробницата на форвалака, докато плячкосвали Хълма на некропола — промърмори той.

— Ъ? Онези твари са на свобода?

— Според мнението на Синдика, но Капитана не го приема сериозно.

Нито пък аз, обаче Тъпана изглеждаше разтревожен. Подхвърлих:

— Онези, онзи ден, бяха здравеняци.

— Ами да ги бяхме вербували — с неизказана тъга отвърна той.

Двамата с Едноокия отдавна се биеха в Отряда. Бяха свидетели на неговия упадък.

— И какво правят те тук?

— Почини си, Знахар — вдигна плещи той. — Не се самоубивай. Никаква разлика няма да има накрая — и бавно се отдалечи, загубен в пустошта на собствените си мисли.

Вдигнах вежди. Той наистина беше угнетен. Обърнах се отново към огньовете и факлите, и смущаващата липса на глъчка. Очите ми все тъй се затваряха, а зрението ми се замъгляваше. Тъпана бе прав. Нуждаех се от сън.

От мрака долетя още един странен, безнадежден писък. Вторият беше по-близо.

— Ставай, Знахар! — грубо ме разтърси Лейтенанта. — Капитана те вика в офицерската столова.

Простенах, изругах и го заплаших с телесна повреда първа степен. Той се ухили, притисна нерва на лакътя ми и ме катурна на земята.

— Вече съм станал — изръмжах, като опипом търсех ботушите си. — Какво става?

Но нямаше кой да ми отговори.

— Ще го бъде ли Милосърдния, Знахар? — подхвана ме Капитана още от прага.

— Не мисля, но стават всякакви чудеса.

Всички офицери и сержанти се бяха събрали в столовата.

— Сигурно искаш да разбереш положението — рече ми Капитана. — Онзиденшният посетител беше отвъдморски пратеник. Предложи ни съюз. Военните сили на севера срещу подкрепата на берилските флотилии. Прозвуча ми разумно. Но Синдика се заинати. Все още не може да преживее падането на Опал. Намекнах му, че малко лавиране няма да навреди. Ако тези северняци са негодяи, мирният договор ще се окаже по-малкото зло. По-добре съюзник, отколкото васал. Въпросът е ние чия страна да заемем, ако легатът ни притисне.

— Значи ли да откажем, ако Синдика нареди да се сражаваме със северняците? — попита веднага Шекера.

— Сигурно. Изправянето срещу магьосник може да доведе до гибелта на Отряда.

Бум — Вратата се отвори с трясък. В столовата се вмъкна дребен, мургав и рошав човечец, предшестван от огромния си клюнест нос. Капитана скочи на крака и тракна с токове.

— Синдик!

Посетителят стовари юмруци върху плота на масата.

— Заповядал си хората ти да се оттеглят в Бастиона! Не ви плащам да подвивате опашки като кучета!

— Не ни плащате и да се превръщаме в мъченици — възрази Капитана с тона, до който прибягваше за вразумяване на глупаци. — Ние сме телохранители, не полицейски части. Опазването на реда е задължение на Градските кохорти.

Умореният, разстроен и изплашен Синдик беше на косъм от емоционалния срив. Като всички останали.

— Бъдете разумен — предложи Капитана. — Берил премина точката, от която връщане назад няма. По улиците цари хаос. Всеки опит да се възобнови реда е обречен на провал. Сега лек е самата болест.

Това ми хареса. Бях намразил Берил.

Синдика се затвори в черупката си.

— Форвалака още е на свобода. А този северен лешояд чака край острова.

— Край Острова, казвате? — стресна се от унеса си Тъпана.

— Чака да запълзя в краката му!

— Интересно — дребният магьосник отново потъна в полудрямка.

Капитана и Синдика поспориха за условията на нашия договор. Извадих копие от съглашението. Господарят ни мрънкаше „Да, ама...“ на всяка клауза. Несъмнено искаше да се противопостави, ако легатът започнеше да го поставя натясно. Брестака захърка. Капитана ни освободи и продължи да се пазари с господаря ни.

Предполагам, че седем часа нощен сън минават за почивка. Не удуших Тъпана, когато ме събуди. Но мрънках и врънках, докато не прибягна до заплаха, че ще ме превърне в магаре и ще ме изтърпани

пред Портите на Зората. Чак тогава се облякох и когато двамата се присъединихме към дузина наши, осъзнах, че нямам грам представа какво става.

— Ще оглеждаме една гробница — обясни Тъпана.

— Ъ? — рядко се случва да съм си наточил ума като бръснар рано заран.

— Ще идем до Хълма на некропола да хвърлим едно око на гробницата на форвалака.

— Я чакай малко...

— Изплаши ли се? Винаги съм подозирал, че си страхливец, Знахар.

— Ама за какво говориш?

— Не се безпокой. Ще те придружават трима магьосници, чието единствено занимание е да ти сменят пеленките. Едноокия също щеше да дойде, но Капитана държи поне един от нас да се навърта около него.

— Исках да попитам защо!

— За да проверим дали съществуват вампирите. Възможно е да ни разиграват от онзи страховит кораб.

— Добър номер. Как не се сетихме по-рано?

Заплахата от форвалака бе свършила повече работа и от тежковъоръжена армия. Бунтовете бяха потушени.

Тъпана кимна. Прокара пръсти по-малкия тамтам, откъдето идваше прякорът му. Отбелязах си да не забравя точните му думи.

Градът беше спокоен като след полесражение. И досущ като бойно поле бъкеше от смрад, мухи, мародери и трупове. Чуваше се само тропането на ботушите ни и — веднъж — се разнесе скръбният вой на тъжно куче, застанало на пост над поваления си господар.

— Цената на реда — промърморих и се опитах да прогоня кучето, което не помръдна.

— Цената на хаоса — противопостави ми се Тъпана. Туп по барабанчето. — Не е едно и също, Знахар.

Хълмът на некропола беше по-висок от възвишението, където е издигнат Бастионът. Горната ограда, до която са построени мавзолеите на богатшите, разкриваше гледка към северняшкия кораб.

— Просто чака — каза Тъпана. — Точно както Синдика рече.

— Защо направо не нападнат? Какво ще ги спре?

Магьосникът сви рамене. Никой не се намеси в разговора.

Стигнахме знаменитата гробница, за която се носеха слухове и се разказваха легенди. Беше много, много древна, поразена от светкавица и белязана със следи от инструменти. Една от дебелиите дъбови врати висеше на пантите си. Трески и парчета бяха пръснати на двајсетина метра наоколо.

Тримата магьосници сближиха глави. Момчетата се майтапеха, че така на всичките им се събира един мозък. Гоблин и Мълчаливия заеха позиции на няколко стъпки от двете страни на вратата. Тъпана тръгна напред. Задуши въздуха като готов за атака бик, намери точното място, присви се и размаха странно ръце — пародия на майстор на бойните изкуства.

— Що не отворите вратата, глупаци? — изръмжа. — Идиоти! Трябваше тъкмо идиоти да взема... — бум-бум по барабана. — Стоят и си бъркат с пръст в носа!

Неколцина от нас хванаха изкъртената врата и я дръпнаха. Беше твърде разбита, но поддаде достатъчно. Тъпана потупа барабана си, нададе зловещ писък и се метна вътре. Гоблин скочи през прага след него. Мълчаливия бързо се плъзна през пролуката след тях.

В гробницата Тъпана изписка задавено и се разкиха. Запрепъва се навън очите му сълзяха, бършеше носа си с опакото на дланта. Когато заговори, гласът му прозвуча, все едно е зле настинал:

— Не е било номер! — а абаносовата му кожа беше посивяла.

— Какво искаш да кажеш? — притиснах го аз.

Той махна с ръка. Гоблин и Мълчаливия още бяха в гробницата. И те започнаха да кихат.

Пристъпих предпазливо към вратата и надникнах. Не виждах нищичко. Само пращинки танцуваха в снопа слънчеви лъчи, който нахлуваше през пролуката. Тогава влязох. Очите ми постепенно се адаптираха към тъмнината.

Навсякъде бяха пръснати кости. Кости на купчини, кости на камари, кости, подредени спретнато от някаква откачена твар. Странни бяха, приличаха на човешки, но на мен — като опитен лечител — ми се стори, че пропорциите им са необичайни. Сигурно щяха да се съберат поне петдесетина скелета. Навремето наистина здравата ги

бяха натъпкали вътре, форвалака, много ясно, понеже Берил погребва престъпниците си, без да ги кремира.

Имаше и скорошни трупове. Преди да започна да кихам, преброих седмина мъртви войници. Носеха униформата на една от разбунтувалите се кохорти.

Извлякох навън най-близкото тяло, пуснах го, олюлях се няколко крачки встрани и повърнах шумно. Когато се посъвзех, се обърнах да разгледам трофея си.

Останалите стояха наоколо с позеленели лица.

— Не е оптическа измама! — каза Гоблин.

Тъпана кимна в знак на съгласие. Той беше най-потресен от всички. *Гледката не би трябвало да го развълнува толкова, помислих си.*

Мълчаливия се захвана за работа — някак си призова слаб повеи на вятъра, който нахлу през вратата на гробницата и излетя обратно, понесъл бремето на прах и смрад на смърт.

— Добре ли си? — попитах Тъпана.

Той огледа медицинската ми чанта и ми махна да се разкарам.

— Ще се оправя. Просто стари спомени.

Дадох му минутка, после настоях:

— Какви?

— С Едноокия бяхме хлапета. Тъкмо ни бяха продали за чираци на Нтамо. От едно село в хълмовете дойде пратеник — той коленичи до мъртвия войник. — Тези рани са същите.

Бях втрещен. Нито едно човешко същество не убива по този начин, но пораженията изглеждаха внимателно преценени, творение на зъл разум, което ги правеше още по-ужасяващи.

Преглътнах, коленичих и се захванах с огледа. Мълчаливия и Гоблин пак се пъгнаха в гробницата. Гоблин търкаляше малка кехлибарена топка светлина в шепите си.

— Няма кръв — отбелязах.

— То я изпива — отвърна Тъпана. — И изяжда вътрешностите, когато му остане време.

Мълчаливия извлече навън още един труп и се шмугна обратно. Второто тяло беше разпорено от слабините до шията. Сърцето и черния дроб липсваха.

Точно като на жертвите, за които жреците бяха разправяли... — помислих си аз. Побиха ме тръпки.

Гоблин излезе от гробницата. Настани се на една счупена надгробна плоча и поклати глава.

— Е? — настоя Тъпана.

— Със сигурност е създание от плът и кръв. Не е номер на приятелчето — той махна с ръка към северняка, който неизменно обикаляше сред гъмжилото риболовни лодки и корабчета. — Тук са били запечатани петдесет и четирима. По-силните са изяли по-слабите. Този е бил последният оцелял.

Тъпана трепна като ударен.

— Какъв е проблемът? — попитах.

— Това, че тази твар е най-гнусната, най-хитрата, най-жестоката и най-лудата от цялата глутница.

— Вампири — промърморих. — В наши дни!

— Не е точно вампир! — възрази Тъпана. — Това е леопардлак, човек леопард, който върви на два крака денем и на четири — нощем.

За върколаци и мечколаци бях чувал. Селяните около родния ми град разправят такива небивалици. Но на басни за леопардлаци не се бях натъквал. Осведомих Тъпана за това.

— Човекът леопард идва от джунглите на далечния юг... — той зарея поглед към морето. — Трябва да ги погребват живи.

Мълчаливия измъкна поредния труп.

Кръвопиещи, дробохапващи леопардлаци. Древни слуги на мрака, изгарящи от хилядолетна омраза и глад. Оживял кошмар, така си е.

— Можете ли да се справите с него?

— Нтамо не успя. Никога няма да го стигна по майсторство, а той изгуби ръка и крак, докато се опитваше да убие млад мъжкар. Тук сме изправени пред стара женска. Злобна, жестока и умна. Възможно е четиримата заедно да я задържим. Но да я победим? Съмнявам се...

— Но ако ти и Едноокия познавате това...

— Не! — той се разтрепери и впи пръсти в барабана си толкова силно, че рамката изпука. — Не можем, казах ти!

Хаосът умря. Улиците на Берил станаха поразително тихи — като в изоставен град. Дори Бунтовниците се покриха, докато гладът не ги поведе към градските зърнохранилища.

Синдика се опита да окаже натиск върху Капитана. Той пренебрегна исканията му. Мълчаливия, Гоблин и Едноокия следяха чудовището, което действаше на чисто животинско ниво — засищаше дълголетния си глад. Разколниците обсадиха Синдика, настоявайки за защита.

Лейтенанта отново ни свика в офицерската столова. Капитана не губеше времето си.

— Положението е лошо — той закрачи насам-натам. — Берил иска нов Синдик. Всички фракции поотделно се обърнаха към Черния отряд с молба да не се намесва.

Моралната дилема нарастваше заедно със залозите.

— Не сме герои — продължи Капитана. — Яки сме. Упорити сме. Стараем се да спазваме договорите си. Но не гинем в името на предварително изгубени каузи.

Възразих — гласът на традицията, който се противопоставя на неизказаното му предложение.

— Залогът тук е оцеляването на Отряда, Знахар.

— Взели сме златото, Капитане. Честта ни е залогът в играта. От четири века Черният отряд е спазвал всяка буква от договорите си. Разгледай Книгата на Основанието, записана от хроникьора Корал, докато Отрядът служел на Архонта на Кокала — по време на въстанието на Хилядарите.

— Ти си я разглеждай, Знахар.

— Позовавам се на правото си на свободен войник! — раздразних се аз.

— Има правото да говори — съгласи се Лейтенанта. По-голям традиционалист е и от мен.

— Добре. Нека говори. Не е нужно да го слушаме — въздъхна Капитана.

Преразказвах им най-черните мигове в историята на Отряда... докато не осъзнах, че споря със самия себе си. Част от мен бе готова да престъпи буквата на договора.

— Свърши ли, Знахар?

Преглътнах.

— Намерете ми законова вратичка и се присъединявам към вас.

Тъпана ме поздрави с подигравателно барабанене. Едноокия се изкиска:

— Това е работа за Гоблин, Знахар. Бил е адвокат, преди да се захване със сводничество.

Гоблин се хвана на въдицата.

— Аз да съм бил адвокат? Майка ти е била на адвоката...

— Стига! — Капитана удари по масата. — И Знахаря е наша страна. Действайте! Намерете му вратичката!

Останалите — Дори Лейтенанта! — се спогледаха с облекчение. Като хроникьор моето мнение се приемаше с повече тежест, отколкото ми се искаше.

— Очевидният изход е унищожението на човека, с когото сме се обвързали — отбелязах. Думите ми увиснаха във въздуха като стара, кисела воня. Като смрадта в гробницата на форвалака. — В момента сме съсипани. Кой ще ни обвини, ако край нас се промъкне убиец?

— Имаш помийна яма вместо глава, Знахар — обади се Тъпана и отново забарабани в моя чест.

— Присмял се хърбел на щърбел. Ще запазим честта си, поне формално. И ние *имаме* провали. Не са по-редки от успехите ни.

— Идеята ми харесва — съгласи се Капитана. — И да се пръскаме, преди Синдика да се появи да пита какво става. Тъпан, ти остани. Имам задача за теб.

Настъпи нощта на писъците. Гореща, лепкава нощ — от онези, които изтриват и последната нишка, разделяща цивилизования човек от чудовището, което се таи в душата му. Писъците се носеха от пренаселени домове, където страхът и жегата бяха пропукали оковите на чудовището.

Студен вятър се втурна от пристанището, последван от тежки буреносни облаци и отнесе смрадта на Берил. Светкавици затанцуваха във въздуха. Пороят изми улиците. На утринната светлина градът изглеждаше напълно променен — стихнал, студен, чист.

Вървахме към вълнолома по осеяните с локви улици. Канални води още ромоляха във вадите. До обед въздухът отново щеше да натези като олово, по-влажен от когато и да било.

Тъпана ни очакваше в наетата междуременно лодка. Отбелязах:
— Колко прибра от сделката? Това корито изглежда така, все едно ще потъне, преди да стигне острова.

— Нито грош, Знахар — усетих разочарованието в гласа му. Той и брат му бяха големи крадльовци и черноборсаджии. — Нито грош! Работата е по-сериозна, отколкото предполагаш. Собственикът ѝ е контрабандист.

— Склонен съм да ти повярвам. Ти сигурно знаеш най-добре...

При все това колебливо прекрачих борда. Той се намръщи.

Неписано правило — да се преструваме, че Тъпана и Едноокия не са сребролюбци.

Тръгнахме по море, за да сключим споразумение. Тъпана имаше картбланш от Капитана. Ние с Лейтенанта го придружавахме, за да го настъпваме, ако се отнесе нанякъде. Мълчаливия и половин дузина войници ни съпровождаха демонстративно.

От Острова ни прогони митническа лодка. Изчезнахме, преди да пресече пътя ни. Приведох се и надникнах под гика^[1]. Черният Кораб растеше пред очите ни.

— Проклетникът прилича на плаващ остров!

— Огромен е — изръмжа Лейтенанта. — С такива размери няма да издържи при буря.

— Че защо? Откъде знаеш? — дори изплашен, пак изпитвах любопитство към братята си.

— Плавал съм като юнга на младини. Изучих корабите...

Тонът му не насърчаваше допълнителен разпит. Повечето от нашите предпочитат да запазят в тайна миналото си. Съвсем предвидимо за сбирщина негодяи, събрани от сегашните си и минали изяви в стил „ние срещу целия свят“.

— Не е толкова голям, ако владееш тавматургичното^[2] изкуство за спояването му — противопостави се Тъпана, който трепереше и потупваше тамтамчето си в нервен ритъм. И двамата братя мразеха водата.

Така значи. Загадъчен северен заклинател. Кораб, черен като подземията на ада. Нервите ми започнаха да се обтягат. Екипажът му спусна трап. Лейтенанта пръв стъпи на борда. Изглеждаше впечатлен.

Не съм специалист, но корабът се стори чистичък и моряците — дисциплинирани. Един младши офицер подбра Тъпана, Мълчаливия и

моя милост и ни помоли да го последваме. Безмълвно ни поведе надолу по стълбите и по разни коридори към кърмата.

В каюта, достойна за източен владетел, ни очакваше северният емисар, подвил крака сред дебели възглавници. Беше облегал на отворения люк на ахтерщевена^[3] на кораба. Аз зинах. Тъпана пламна от алчност. Легатът се разсмя, виждайки израженията ни.

Смехът му ни хвърли в шок. Писклив кикот, подходящ по-скоро за петнайсетгодишна повлекана от пивница, а не за човек, по-властен от всеки крал.

— Извинете ме — рече, като изискано сложи длан пред черния шлем — където беше устата му — и допълни: — Седнете.

Опулих се против волята си. Мъжът произнасяше всяка дума ясно, но с различен глас. Да не би в шлема да се беше събрала цяла тълпа?

Тъпана зина да си поеме въздух. Мълчаливия, мълчалив по природа, само седна. Последвах примера му и се постарях да не проявявам прекомерна наглост с изплашения си, любопитен, втрещен поглед.

Този ден Тъпана не беше в най-добрата си дипломатическа форма и изгърси:

— Синдика няма да изтрае дълго. Искаме да сключим споразумение...

Мълчаливия го сръга. Аз промърморих:

— Това ли е юначният принц на крадците? Нашият човек с железни нерви?

— Ти ли си лечителя? — изкиска се легатът. — Знахаря? Бъдете снизходителни към него. Той ме познава!

Студен, студен страх ме обви с тъмните си криле. По слепоочията ми изби пот, която не бе предизвикана от жегата. Свеж морски бриз лъхаше през отворения люк на щевена; полъх, за какъвто хората в Берил бяха готови да убиват.

— Няма причина да се боите от мен. Бях пратен да предложи съюз, който да облагодетелства както Берил, тъй и моя народ. Все още съм убеден, че споразумение може да се постигне — но не с настоящия автократ. Изправени сте пред проблем, който изисква същото разрешение като моя, но подписаният между вас договор ви слага примката на врата.

— Той знае всичко. Няма смисъл да говорим — Изхърка Тъпана. Потупа барабана си, но фетишът не му помогна изобщо. Той направо се давеше.

— Синдика не е неуязвим — отбеляза легатът. — Дори и пазен от вас...

Все едно голяма черна котка беше отхапала езика на Тъпана. Пратеникът ме погледна. Свих рамене.

— Да предположим, че Синдика предаде Богу дух, докато вие защитавате Бастиона от метежници? — подхвърли чернодрешковецът.

— Идеално — отвърнах аз. — Но не решава въпроса какво ще стане с нас впоследствие.

— Изтиквате тълпата, после констатирайте смъртния случай. Това Прекратява договора, тъй че напускате Берил.

— И къде по-точно отиваме?... Как да избягаме от враговете си?... Градските кохорти ще ни преследват.

— Предай на Капитана си, че ако след установяване кончината на Синдика, получи писмена молба да посреднича при прехвърляне на наследството му, моите войници ще ви отменят в Бастиона. Вие трябва да напуснете Берил и да вдигнете лагер на Скалата на Терзанията.

Скалата на Терзанията прилича на стрела от варовик, издълбан с безбройни малки пещери, забита дълбоко в морето на един ден поход източно от Берил. На върха се издига наблюдателница. Названието идва от стенанията, които се чуват, когато вятърът завие из пещерите.

— Че това е смъртоносен капан. Онези въшльовци само ще ни обсадят и ще се хият отдалеч, докато се изядем взаимно.

— Не е трудно да изпратя лодки и да ви измъкна.

Дрън-дрън. Алармен звънец зазвъня в черепа ми. Този негодник си играеше с нас.

— И защо, по дяволите, ще го правиш?

— Ами, Отрядът остава без работа. Мога да ви предложа договор. На север добрите войници са изключително търсени.

Дрън-дрън. Звънецът продължаваше да вдига тревога. Този тук иска да ни наеме? За какво сме му? Интуицията обаче ми подсказа, че трябва да отложим задаването на въпроси. Смених темата със зиг, когато очакват да тръгнеш на заг.

— А форвалака?

— Онази твар от гробницата? — гласът на емисаря звучеше като жената от твоите мечти, която мърка: „Ела“. — Възможно е да намеря работа и за нея.

— Ще я овладееш ли?

— Щом си изпълни задачата.

Сетих се за светкавицата, нарушила заклинанието за цялост на плочата, която беше устоявала на стихииите цяло хилядолетие. Няма начин да съм издал подозренията си, сигурен съм. Но емисарят се изкиска:

— Може би, лечителче. А може би не. Интересна загадка, нали? Сега се върнете при Капитана си. Вземете решение. Незабавно. Враговете ви са готови за действие...

И махайки с ръка ни отпрати.

— Просто занеси чантата! — изръмжа Капитана на Шекера. — След това си докарай задника тук.

Пратеникът му взе куриерската чанта и се изниза.

— Някой друг иска ли да спори? Вие, копелета, имахте шанс да се отървете от мен. Профукахте го!

Страстите се нажежаваха. След като получи уверението на легата, че ще го защити, ако Синдика пострада, Капитана направи контрапредложение. Именно този отговор Шекера трябваше да занесе на емисаря.

— Не знаеш какво правиш! — промърмори Тъпана. — Не знаеш с какво се захващаш!

— Ами осветли ме. Няма ли? Знахар, какво е положението навън?

Бях изпратен да огледам града.

— Жива чума, няма дума. Невиждана досега. Сигурно форвалака е заразноносител.

Капитана ме погледна намръщено.

— Лечителски приказки — уточних. — Заразата се разпространява отнякъде. А огнищата на чумата са точно около жертвите на звяра.

Предводителят ни изстена:

— Тъпан? Ти познаваш този звяр.

— Никога не съм чувал някой от тях да сее зараза. А и всички, които влязохме в гробницата, още сме здрави.

— Носителят няма значение! — намесих се аз. — Чума обаче има. И положението ще се влоши, ако хората не започнат да изгарят трупове.

— Не е проникнала в Бастиона — отбеляза Капитана. — Което оказва положителен ефект. Редовният гарнизон закъса откъм дезертъори.

— Много напрежение и злост се групат в Квартала на стенанията — подхвърлих. — Хората са на ръба на нов взрив.

— Скоро ли?

— След два дни? В най-добрия случай — три.

Капитана задъвка устната си. Примката се затягаше все повече.

— Трябва да...

Един гарнизонен трибун изкрещя от другата страна на вратата:

— Пред портата се събира тълпа! Носят си и таран.

— Да вървим! — довърши Капитана.

Разпръснахме ги за броени минути, само с няколко метателни снаряди и кофи гореща вода. Те се разбягаха, като ни засипваха с обиди и проклетия.

Падна мрак. Останах на стената, загледан в далечните факли, които скитаха из града. Навалицата растеше, развиваше своя нервна система. Ако еволюираше до мозък, щеше да ни заклеци същинска революция.

В крайна сметка блуждаещите факли намаляха. Експлозията нямаше да избухне тази нощ. Може би утре, ако горещината и влажността станеха непоносими. След известно време долових подраскване вдясно от мен. После пощракване. Стържене. Тихо, тихо, но не беше плод на въображението. Приближаваше се... Изпълни ме ужас. Замръзнах на място като гаргойлите, накацали над портите. Бризът се превърна в арктически вихър.

Нещо прескочи назъбената стена. Червени очи. Четири крака. Тъмно като нощ. Черен леопард. Плавните му движения напомняха вода, която се спуска по склон. Котешките възглавнички безшумно затупкаха по стълбата и във вътрешния двор, където съществото изчезна.

Маймунката в подсъзнанието ми закопня да си обираме крушите на първото високо дърво, да крещим, да замеряме с екскременти и гнили плодове. Втурнах се към най-близката врата, избрах безопасен маршрут до покоите на Капитана и се самопоканих, без да чукам.

Намерих го на походното легло — с ръце под тила, втренчен в тавана. Една-единствена догаряща свещ осветяваше стаята.

— Форвалака е в Бастиона! Видях, че прескача стената... — писуках като Гоблин.

Той изсумтя.

— Чу ли ме?!

— Чух те, Знахар. Махай се. Остави ме на мира.

— Да, сър...

Така значи, самоизяждаше се. Отстъпих към вратата...

Писькът беше пронизителен и продължителен, и безнадежден, и секна внезапно. Долята от покоите на Синдика. Извадих меча си, метнах се през вратата — и се блъснах в Шекера. Той падна. Надвесих се над него, втрещен като идиот от светкавичното му завръщане.

— Влизай вътре, Знахар! — заповяда Капитана. — Да те убият ли искаш?

От покоите на Синдика се разнесоха още писъци. Смъртта не подбира.

Дръпнах Шекера в стаята. Спуснахме резетата и барикадирахме вратата. Задъхан, опрях гръб на стената и затворих очи.

Имаше вероятност да си въобразявам, но според мен чух ръмжене и тупкане на лапи наблизо.

— А сега какво? — попита Шекера с обезкървено лице и треперещи ръце.

Капитанът довърши започнатото писмо. Връчи му го с думите:

— Сега обратно.

Някой заблъска по вратата.

— Какво? — изръмжа Капитана.

Дебелата врата приглуши отсрещния глас.

— Това е Едноокия — обадох се аз.

— Отвори му!

Послушах го. Четиримата магьосници и дузина други се изсипаха през вратата. В стаята стана горещо и тясно.

— Човекът леопард е в Бастиона, Капитане! — заяви Тъпана и чак забрави да подчертае вестта с барабанчето си. То сякаш клюмаше на бедрото му.

Още един писък от стаята на Синдика. В крайна сметка въображението ме беше подвело.

— То ще ни извади от строя един по един. Какво ще правим? — попита Едноокия.

Той беше сбръчкан чернокож дребосък, обикновено обзет от странно чувство за хумор. Едър е колкото Тъпана, но една година По-възрастен. Само Че на тяхната възраст това не се броеше. И двамата бяха над стоте, ако може да се вярва на Аналите. Едноокия беше ужасен. Брат му — пред истерична криза. Гоблин и Мълчаливия също потръпваха.

— Може ли да бъде убито?

— Те са почти неуязвими, Капитане.

— Може ли да бъде убито? — повтори той с остър като стомана тон. И той се страхуваше.

— Да — призна Едноокия. Явно ужасът не го втрещяваше колкото Тъпана. — Всяко създание има слаби страни. Дори и онова на Черния кораб. Но тази твар е силна, бърза и умна. Оръжията са напълно безпомощни. Магията е за предпочитане, но и тя не върши много работа...

Досега не бях чувал да споделя за ограничения ѝ занаята си.

— Стига приказки! — сопна се Капитана. — Действаме!

Нашият командир беше непредвидим, но сега се четеше като отворена книга. Яростта и разочарованието му, натрупани от безизходната ситуация, бяха съсредоточени върху форвалака.

Братята запротестираха в хор.

— Мислите върху проблема, откакто открихте, че чудовището е избягало — заяви Капитана. — Решили сте как да постъпите, ако се наложи. Хайде.

Поредният писък.

— Хартиената кула сигурно прилича на скотобойна — промърморих. — Звярът избива всичко по пътя си.

За миг помислих, че дори Мълчаливия ще започне да протестира.

Капитанът намести въоръжението си.

— Фитил, събери хората. Затвори всички изходи от Хартиената кула. Брестак, вземи неколцина добри алебардисти и арбалетчици. Стрелите да са отровени.

Изтекоха двайсет минути. Изгубих сметката на писъците. Изгубих сметката на всичко, освен нарастващото безпокойство защо форвалака нападна Бастиона. Защо бе толкова настоятелна в лова си? Отдавна трябваше да е задоволила глада си.

Онзи пратеник намекна, че има работа за нас. Каква? Тази ли? Защо да се забъркваме с човек, който може да предизвика подобни събития?

И четиримата магьосници съвместно издигнаха заклинание, което ни предшестваше с припукване. Във въздуха прескачаха сини искри. Алебардистите ни следваха. Арбалетчиците завършваха шествието. В ариергард вървяха още дузина братя.

Спад, на напрежението. Преддверието на Хартиената кула изглеждаше абсолютно нормално.

— Гор е — осведоми ни Едноокия.

Капитана се обърна назад и нареди:

— Фитил, вкарай хората си вътре!

Възнамеряваше да напредваме от помещение в помещение, като запечатваме изходите, с изключение на един — за отстъпление. Едноокия и Тъпана не одобриха плана му. Заявиха, че форвалака са опасни, притиснати в ъгъла. Наоколо цареше подозрителна тишина. От няколко минути не се чуваха писъци.

Намерихме първата жертва в подножието на стълбите, водещи към вътрешността на Кулата.

— От нашите е! — изсъсках аз.

Синдика винаги се обграждаше с поне един взвод от Отряда. Никога не бях влизал в Хартиената кула и попитах:

— Спалнята горе ли е?

Капитана кимна и изброи:

— Кухненско отделение, складове, два етажа слугински стаи, след това семейни помещения, после покоите на самия Синдик.

Библиотеката и кабинетите са на върха. Ще видим зор, докато го докопаме.

Огледах трупа.

— Не е като онези в гробницата. Тъпан. Кръвта не е изсмукана, не липсват органи. Защо?

Нито той, нито Едноокия ме удостоиха с отговор.

Капитана впери очи в надвисналите над нас сенки.

— Трудното тепърва започва. Алебардистите, по едно стъпало наведнъж! Дръжте върховете надолу! Арбалетчиците, на четири-пет крачки отзад! Стреляйте по всичко, което мръдне! Всички с извадени мечове. Еднооки, подкарай това заклинание напред.

Припукване, Стъпало, стъпало, тишина. Смядане на страх. Щранг. Един от нашите по случайност стреля с арбалета. Капитана се изхрачи и изригна като вулкан с лош нрав.

Нямаше неочаквани находки, нито дебнещ в сенките враг.

Етажите на прислугата. Кръв, оплискала стените. Тела и късове плът, пръснати между натрошени и разбити мебели. Членовете на Отряда имат каменни сърца, но дори и техните се свиха. Включително и моето, а аз като лечител виждам най-лошите дарове на бойното поле.

С нетърпящ възражение тон Лейтенанта отбеляза:

— Капитане, ще докарам и останалите от Отряда. Тази гад няма да се измъкне...

Капитана кимна безмълвно.

Клането оказва подобно въздействие — притъпява страха. Повечето братя решиха, че чудовището трябва да бъде унищожено на всяка цена.

Над главите ни отекна писък. Звучеше като покана, запратена към нас — предизвикателство да дръзнем да я приемем. Мъже с каменни лица се заизкачваха по стълбите. Въздухът припукваше, докато заклинанието се носеше пред тях. Тъпана и Едноокия надвиха ужаса си. Ловът на смъртта наистина започваше.

Лешояд прогони орела, гнездящ, на Хартиената кула. Лошо знамение. Не таях надежда за господаря ни.

Първите пет етажа останаха зад гърба ни. Преминаването на форвалака през всеки от тях беше кърваво очебийно.

Тъпана протегна напред ръка. Звярът беше наблизо. Алебардистите приклегнаха в готовност. Арбалетчиците взеха сенките

на прицел. Тъпана изчака малко. Четиримата магьосници стояха напрегнати, вслушани в нещо, което останалите можехме само да гадаем. Накрая той промълви:

— То ни чака. Внимавайте! Цената и на най-малката грешка е смърт!

Въпросът, който изскочи от устата ми, беше тъп, пък и ужасно закъснял. Отговорът нямаше никакво значение.

— Не трябваше ли да вземем сребърни оръжия? Стрели и ножове?

Тъпана ме погледна с недоумение.

— В родния ми край селяните твърдят, че върколаците се убиват със сребро — обясних.

— Глупости! Умират както всички останали живи твари. Само дето трябва да си по-бърз и да удриш по-силно, защото имаш право само на един-единствен удар.

С всяко негово разкритие ужасът от съществуването се стопяваше. Заприличваше на хайка за мечка стръвница. За какво беше цялата дандания? В съзнанието ми обаче изплуваха помещенията на слугите.

— Само не мърдайте! — нареди Тъпана. — И пазете тишина! Ще опитаме да го обездвижим.

Четиримата мага събраха глави. След малко ни махнаха да продължим нагоре.

Скупчихме се плътно на площадката — човешки таралеж зад стоманени игли. Магьосниците подсилиха заклинанието си. От сенките пред нас се разнесе гневен рев. Въздухът помръдна. Издрънчаха арбалети. Още един рев, почти подигравателен. Магьосниците отново сведоха глави един към друг. Лейтенанта разполагаше хората си по стълбището, откъдето форвалака трябваше да мине, за да избяга.

Напредвахме в мрака, напрежението растеше. Трупове и локвите кръв превръщаха всяка крачка в изпитание. Хората припряно запечатваха вратите. Бавно прекосихме цяло крило с кабинети. Двукратно арбалетчиците пускаха стрели по някакво движение. Форвалака наддаде вой на по-малко от двайсет крачки пред нас. Тъпана въздъхна прозвуча като стенание.

— Хванахме я — каза, имайки предвид, че заклинанието я е достигнало.

Двайсет крачки. Точно до нас. Не виждах нищо... Нещо мръдна. Свистене на стрели. Човешки вик...

— Проклятие! — изруга Капитана. — Горе има оцелели!

Над алебардите прелетя нещо черно като сърцето на нощта и светкавично като сърдечен удар. Успях да си помисля само бързо преди то да се приземи сред нас. Хората се разбягаха, крещяха, блъскаха се. Чудовището ревеше и ръмжеше, размахваше нокти и щракаше с челюсти по-бързо, отколкото човешкото око можеше да го проследи. Стори ми се, че веднъж рязнах хълбока на мрака, преди ответният удар да ме отхвърли на десетина крачки.

Криво-ляво се изправих, опрял гръб на една колона. Бях сигурен, че ще умра сигурен, че съществува ще ни изстреби до крак. Чисто безумие — да си въобразяваме, че ще се справим с него. Бяха минали само няколко секунди. Половин дузина от нас бяха мъртви. Мнозина — ранени. Не ми се струваше, че форвалака забавя движенията си, не ми приличаше на ранена. Нито оръжията, нито заклинанията можеха да я спрат.

Магьосниците ни плътно се притиснаха един към друг и трескаво се мъчеха да сътворят друго заклинание. Капитана стоеше в средата на втора групичка. Другите се разпръснаха. Чудовището се понесе наоколо, като подбираше жертвите си.

Сива мълния прелетя през помещението, за секунда просветна безмилостен блясък и възстанови кланицата пред очите ми форвалака изпищя, този път от истинска болка. Точка за магьосниците.

Чудовището се засили към мен. Панически замагнах, когато профуча наблизо. Пропуснах. Звярът се извъртя, метна се във въздуха и се стовари върху магьосниците. Те го пресрещнаха с още едно огнено заклинание, форвалака наддаде вой. Изпищя човек. Звярът се загърчи на пода като агонизираща змия. Хората започнаха да го ръгат с пики и мечове. Тя скочи на крака и се втурна към изхода, който пазехме отворен за себе си.

— Идва! — викна Капитана на Лейтенанта.

Краката ми поддадоха под вълна от чисто облекчение. Чудовището си тръгна... Преди задникът ми да тупне на пода, Едноокия ме дръпна припряно.

— Хайде, Знахар! То рани Тъпана. Трябва да помогнеш!

Закуцах нататък — внезапно ме прониза болка. На единия ми крак имаше плитка драскотина.

— По-добре я почисти хубавичко — дадох си мъдър съвет — Тия нокти сигурно са мръсни.

Тъпана представляваше вързоп човешки останки. Гърлото му бе разкъсано, коремът му — разпорен. Ръцете и гърдите му бяха издрани до кост. Вярвате или не, още беше жив, но не можех да сторя нищо. Никой доктор не беше в състояние да му окаже помощ. Дори майстор магьосник, специализирал лечителство, не би успял да сглоби наново чернокожото джудже. Но Едноокия настояваше да опитам, тъй че опитвах, докато Капитана не ме извлече оттам — да помагам на тези, които още не са почукали на портите на смъртта. Когато тръгнах, Едноокия му се разкрещя.

— Я дайте насам светлина! — наредих.

В същото време Капитана събра невредимите от нашите и им заръча да отбраняват откритото преддверие.

Щом стана достатъчно светло, видях опустошението в истинския му размер. Бяхме оредели. Нещо повече, дузина братя, които са били на дежурство, също лежаха пръснати из помещението. С тях бяха паднали и мнозина от секретарите и съветниците на Синдика.

— Някой да е виждал Синдика? — поинтересува се Капитана. — Тук някъде трябва да е!

Той, Фитила и Брестака започнаха претърсване. Нямах особена възможност да следя хода му. Шиех и кърпех като луд, като мобилизирах всеки, който можеше да ми помогне. Раните от ноктите на форвалака бяха дълбоки и изискваха внимание и прецизност.

Кой знае как Гоблин и Мълчаливия успяха да успокоят Едноокия достатъчно, че да ми е от полза. Може и да го бяха омагьосали. Работеше в транс, криво-ляво запазил съзнание.

При първа възможност хвърлих око към Тъпана. Все още беше жив и стискаше малкия си барабан. Проклятие! Такава безподобна упоритост заслужава награда. Но как? Опитът ми просто не стигаше за подобен подвиг.

— Хей! — викна Фитила. — Капитане!

Вдигнах глава. Той почукваше по капака на един саркофаг с меча си.

Само че в саркофага нямаше труп. Оказа се каменна каса за скъпоценности от вида, който богатшите в Берил обожават. Предположих, че тази тежи поне двеста килограма, отвън беше пищно гравирана. По-голямата част от украсата обаче бе разрушена. Издраскана от нокти?

Брестака разби ключалката и вдигна капака. Хвърлих едно око към проснатия сред злато и скъпоценности мъж, обвинява гавата си с ръце, разтреперан. Брестака и Капитана се спогледаха мрачно.

Пристигането на Лейтенанта ме разсея. Той беше останал долу, докато започнал да се притеснява, че нищо не се случва. Форвалака не се беше появила.

— Претърсете кулата! — нареди му Капитана. — Сигурно е тръгнала нагоре.

Над нас имаше още няколко етажа.

Когато пак погледнах към сандъка, той бе затворен. Нашият господар не се виждаше никъде, Фитила седеше на капака и чистеше ноктите си с кинжал. Поместих очи към Капитана и Брестака. Стори ми се, че се държаха малко странно.

Те не биха довършили задачата на форвалака, нали? Не. Капитана нямаше да предаде идеалите на Отряда по този начин. Или щеше?

Не попитах.

Претърсването на кулата откри само кървава дия, която водеше до горната кула, където форвалака се бе скрила да събере сили. Макар и тежко ранена, бе успяла да се спусне по външната стена на кулата и да избяга.

Някой предложи да я проследим. Капитана отвърна твърдо:

— Напускаме Берил. Договорът ни изтече. Трябва да се измъкнем, преди градът да се обърне срещу нас.

И прати Фитила и Брестака да държат под око местния гарнизон. Останалите изнесоха ранените от Хартиената кула.

За няколко минути останах без надзор. Изкушението беше голямо, но устоях. Не исках да знам истината.

Шекера се върна, след като цялата дандания бе свършила и съобщил, че легатът бил на кея и войниците му вече дебаркирали.

Хората товареха и събираха багажа, някои мърмореха за събитията в Хартиената кула, други се зъбеха, че се налага да заминем. Спираш да се движиш и незабавно пускаш корени. Свиваш гнездо. Намираш си жена. После неизбежното идва и си принуден да изоставиш всичко. Атмосферата в казармите ни тежеше от болка.

Бях на портата, когато дойдоха северняците. Помогнах да завъртят шпила, с който се вдигаше желязната решетка. Не преливах от гордост. Без моето одобрение може би нямаше да предадем Синдика.

Легатът се настани в Бастиона. Братството започна евакуацията си. Превалияше третият час след полунощ и улиците бяха пусти.

На две — трети от пътя към Портите на зората, Капитана нареди да спрем. Сержантите събраха всички боеспособни. Останалите продължиха с каруците.

Нашият Капитан ни поведе на север по Булеварда на Старата империя, където императорите на Берил бяха изобразили за вечни времена своите ликове и победите си. Много от паметниците са странни и възпяват такива дреболии като любими коне, гладиатори или любовници и от двата пола. Още когато стигнахме Боклучената порта, ме обзе лошо предчувствие, което прерасна в подозрение, а то от своя страна разцъфна в мрачна увереност, щом навлязохме в тренировъчния двор. Край Боклучената порта няма друго, освен Разклонените казарми.

Капитана не издаде конкретни заповеди. Когато стигнахме целта си, вече всички знаеха какво се мъти.

Градските кохорти бяха разпасани както винаги. Междинната врата зееше отворена и единственият страж дремеше. Проникнахме в казармата без съпротива. Капитана започна да разпределя задачите.

В Разклонените казарми бяха разквартирувани близо шест хиляди души. Техните офицери бяха възстановили донякъде дисциплината, като ги бяха задължили да върнат снаряжението си в оръжейните. Традицията в Берил гласи, че капитаните поверяват оръжие на хората си само в навечерието на битка.

Три взвода щурмуваха спалните помещения, като убиваха спящите право в леглата им. Последният взвод блокира задната част на двора.

Слънцето изгря, преди Капитана да изпита удовлетворение. Тогава се изтеглихме и забързахме след товарния си керван. В

редиците ни нямаше човек, който да не е попълнил бройката си.

Не ни преследваха, разбира се. Никой не обсади лагера, който вдигнахме на Скалата на терзанията. Първопричината за случилото се зад Боклучената порта, както и за да разтоварим трупания с години гняв.

Заедно с Брестака стояхме в края на скалния нос и наблюдавахме как следобедното слънце танцува по периферията на буря, разразила се в открито море. Неотдавна вихърът профуча недалеч от Скалата на терзанията и окъпа лагера ни със студена вълна, и после бързо отстъпи назад към водата. Беше прекрасно, макар и не съвсем живописно.

Брестака напоследък се цупеше непрекъснато.

— Гризе ли те нещо? — попитах го.

Ураганът забули слънцето и морето придоби оттенък на ръждясало желязо. Почудих се дали прохладата е обгърнала и Берил.

— Познай от три пъти, Знахар.

— Не е трудно — Хартиената кула, Разклонените казарми, позорното пристъпване на договорените отношения... — и смених темата с въпрос: — Как мислиш, е на север, отвъд морето?

— Смяташ ли, че черният вещер ще се появи? — усъмни се той.

— Ще дойде, Брестак. Просто има проблеми, докато накара кукличките да играят по неговата свирка — като всеки, който се опита да опитоми откачен град.

— Хм... — и сержантът възкликна. — Я виж там!

Стадо китове се гмуркаха край скалите — естествено продължение на носа. Постарах се да сдържа възхищението си, но не успях. Прекрасен бе танцът на морските рожби в стоманеносивите вълни.

Седнахме, обърнали гръб на фара. Сякаш наблюдавахме свят, недокоснат от човешка ръка.

Понякога подозирам, че наистина ще е по-добре, ако не съществуваме.

— Приближава кораб — отбеляза Брестака.

Видях го чак когато платното му пламна на следобедното слънце превърна се в поръбен със злато оранжев триъгълник, който се люлееше и се клатеше в ритъма на вълните.

— От крайбрежните е. Може би двайсеттонник.

— Толкова голям?

— Като за крайбрежен... Дълбоководните понякога стигат осемдесет тона.

Времето се нижеше, капризно и противно. Съзерцавахме кораба и китовете.

Отдадох се на мечти. За стотен път се опитах да си представя новата земя въз основа небивалиците на търговците, които съм чувал от втора ръка. Вероятно ще преплаваме до Опал. Твърди се, че е отражение на Берил, само градът е по-млад...

— Този глупак ще се наниже върху скалите!

Сепнах се. Корабчето летеше към опасността. Направи плавен завой и избегна катастрофата на няма и сто метра, после се върна на първоначалния си курс.

Ето една свежа тръпка днес — подметнах аз.

— Някой път, като се изкажеш без грам сарказъм, ще се гътна и ще умра, Знахар!

— Това ме пази от лудостта, приятел.

— Съмнявам се, Знахар. Съмнявам се.

Върнах се към съзерцанието на моето утре. По-добре, отколкото да се вирам в миналото. Но то отказваше да свали маската си.

— Идва насам — констатира Брестака.

— Какво? О! — корабчето се люлееше по вълните и едва си проправяше път, ала носът му сочеше брега под лагера ни.

— Искаш ли да съобщим на Капитана?

— Предполагам знае. От наблюдателите във фара.

— Аха.

— Но все пак го дръж под око, да не стане нещо.

Бурята вече се насочваше на запад, като закриваше хоризонта и обгръщаше морето в сянката си. Студено сиво море. Внезапно изпитах ужас от прекосяването му.

Корабчето донесе новини от контрабандистите, приятели на братята магьосници. След срещата с тях Едноокия се нацупи и се вкисна още повече, събрал лошото настроение на всички времена. Дори избягваше да се дърля с Гоблин, което беше равносилно да не

диша. Понасяше тежко смъртта на Тъпана и мъката отказваше да го напусне. На всичкото отгоре той не пожела да ни каже какви са вестите от приятелите му.

И Капитана не беше по-добра компания. Направо стана непоносим. Мисля, че хем копнееше за новата земя, хем се боеше от нея. Договорът означаваше потенциално прераждане за Отряда, пречистване от стари грехове, но командирът ни имаше съмнения относно службата, на която постъпваме. Подозираше, че Синдика е бил прав за северната империя.

Денят след посещението на контрабандистите донесе студени северни ветрове. Рано привечер в полите на носа плъзна мъгла. След здрачаване от нея се измъкна голяма лодка и пристана на брега. Легатът идваше да ни вземе.

Събрахме багажа си и започнахме да се сбогуваме с лагерните последователи, примъкнали се от града. Животните и екипировката ни щяха да ги наградят за вярата и приятелството им. Прекарах тъжен, нежен час с жена, за която означавах повече, отколкото съм подозирал. Не проляхме сълзи и не си изрекохме лъжи. Оставих и спомени и част от моята патетична съдба. Тя ме остави с буца в гърлото и чувство за загуба, което не бе съвсем илюзорно.

— Стига, Знахар — промърморих, докато се мъкнех надолу към брега. — Не ти е за пръв път! Ще я забравиш, преди да стигнеш Опал!

Половин дузина лодки се струпаха на пристана. Щом някоя се напълнеше, северните моряци я тласваха в прибоя. Гребците я подкарваха по вълните и за секунди очертанята ѝ се стопяваха в мъглата. Празна лодка я заместваше веднага. Всяка втора товареше снаряжение и вещи.

Един моряк, който говореше местния език, сподели с мен, че на черния кораб има предостатъчно място за всички. Легатът беше оставил войниците си в Берил — охрана за новия Синдик, марионетка от Червения клан и далечен роднина на предишния ни господар.

— Дано имат по-Малко проблеми от нас — казах и се оттеглих да поумувам насаме.

Легатът сменяше своите хората с нашите. Подозирах, че ще ни използва, че сме тръгнали, към нещо по-мрачно, отколкото можем да си въобразим.

Няколко пъти по време на товаренето чух далечен вой. Отначало реших, че това е песента на Скалата. Но въздухът не помръдваше. Поредното му долитане разпръсна всякакви съмнения. Настръхнах целия.

Ние с Интенданта, Капитана, Лейтенанта и тримата магьосници изчакахме последната лодка.

— Няма да дойда — обяви Едноокия, когато боцманът ни покани на борда й.

— Я скачай вътре — каза му меко Капитана.

Такъв му е тонът, когато стане опасен.

— Напускам. Смятам да поема на юг. Отдавна отсъствам, сигурно са ме забравили...

Капитана ни посочи с пръст и махна с палец към кораба. Едноокия смогна да извика:

— Ще ви превърна в щрауси...

Мълчаливия запуши устата му с длан и не му позволи да довърши. Завлякохме го до лодката. Дърпаше се като змия върху жарава.

— Оставаш със семейството — меко го увери Капитана.

— На три — изписка Гоблин весело и преброи набързо.

Малкият чернокож човечец прелетя над борда, гърчейки се във въздуха. Приведе се с проклетия над планшира и ни обля със слюнки. Развеселихме се, като видяхме, че показва някакви чувства. Гоблин го прикова към една седалка.

Моряците отблъснаха лодката. В мига, когато греблата се забиха във водата, Едноокия се примири. Изглеждаше като човек, поведен към бесилото.

Постепенно галерата се очерта пред нас — зловещ, загадъчен силует, малко По-тъмен от околния мрак. Много преди да се доверя на зрението си, чувах приглушени от мъглата мъжки гласове, пукот на мачти, плясък на гребла. Нашата лодка опря нос в основата на спуснатия трап. Воят отекна отново.

Едноокия опита да се хвърли през борда. Удържахме го. Капитана заби ботуш в задника му.

— Даде ти се възможност да ни убедиш да не тръгваме, не успя. Тъй че го приеми като мъж!

Едноокия изкачи трапа след Лейтенанта, влачеше се като човек без грам надежда. Човек, който е оставил мъртвия си брат, а сега е принуден да се яви пред убиеца му, върху когото не е по силите му да стовари отмъщението си.

Открихме Братството сред купища снаряжение на горната палуба. Сержантите си пробиха път през бъркотията към нас.

Легатът се появи. Ококорих се. За пръв път го виждах изправен. Беше *нисък*. За миг се почудих дали изобщо е мъж. Гласовете му често подсказваха друго.

Той ни огледа с настоятелност, която подсказваше, че чете вдън душите ни. Един от офицерите му помоли Капитана да подреди хората колкото може по-сбито на претъпканата палуба. Екипажът на кораба бе настанен на централните плоски надстройки над отворената шахта, която минаваше от носа почти до кърмата, и от нивото на кърмата чак до най-долния ред гребци, които се пробуждаха с мърморене, дрънчене и тракане.

Легатът ни огледа. Спираше пред всеки войник и закопчаваше над сърцето му брошка със знак като този на корабното платно. Напредваше бавно. Преди да свърши, вече плавахме в открито море.

С приближаването на емисаря, Едноокия се разтреперваше все по-силно. Почти припадна, когато легатът му сложи брошката. Озадачих се. Каква беше причината за такъв ужас?

Притесних се, когато и моят ред дойде, но не се страхувах. Погледнах брошката, докато деликатните пръсти в ръкавици я закачаха на елека ми. Сребърен череп в сребърен кръг, изящно инкрустирани на черен фон. Ценен, макар и зловец накит. Ако Едноокия не беше толкова потресен, щях да сметна, че обмисля как да го продаде най-скъпо.

Знакът вече ми се струваше смътно познат. Когато го видях на платното за пръв път, го приех за проява на показност и не му обърнах внимание. Дали случайно не бях чел или чул за него другаде?

— Добре дошъл на служба при Господарката, учителю! — каза легатът.

Гласът му беше влудяващ. Не съвпаднаше обаче с очакванията. Този път беше мелодичен, жизнерадостен, глас на млада жена, която прехвърля своя проблем на по-мъдра глава.

Господарката? Къде бях срещал тази дума, използвана по същия начин, с натъртване, сякаш е синоним на богиня? Една мрачна легенда от древни времена...

Вой на ярост, болка и отчаяние разтреса кораба. Стреснат, отделих се от строя и отидох до капака на въздушната шахта.

Форвалака беше затворена в голяма клетка в основата на мачтата. Обикаляше, изпробвайки поред всяка желязна решетка и в сенките като че ли се променяше недоловимо. За миг изглеждаше като атлетична, трийсетина годишна жена, в следващия приемаше формата на черен леопард, изправен на задни крака, който дращеше по стените на затвора си. Спомних си как легатът подхвърли, че можел да използва и чудовището.

Погледнах към него. И изведнъж споменът заля съзнанието ми. Дяволски чук изби ледени искри в дълбините на душата ми.

Разбрах защо Едноокия не иска да прекоси морето. Древното зло от севера...

— Мислех, че сте измрели преди триста години.

— Не познаваш добре собствената си история! — засмя се легатът. — Не бяхме избити. Само оковани и погребани живи... — в смеха му зазвънтяха истерични нотки. — Оковани, погребани и в края на краищата освободени от един глупак на име Боманц, Знахар.

Приклеках до Едноокия, който скри лице в шепа.

Легатът — ужасът на име Ловеца на души от древните предания, дявол по-зъл от дузина форвалака — се закикоти като обезумял. Екипажът му раболепно се подхилваше. Голям майтап, да вербуваш Черният отряд в служба на злото. Голям град превзет с помощта на подкупени с обещание за чест негодници. Наистина вселенска шега!

Капитанът се настани до мен.

— Обясни ми, Знахар.

Подех разказа за Владичеството, и за Властелина и за неговата Господарка. Тяхната власт създаде империя на злото, каквато няма равна и в Ада. Разказах му за Десетте, Които Били Покорени (един от тях беше Ловеца на души) — Десет велики магьосника, почти полубогове в уменията си, които били победени от Властелина и подчинени да му служат. Разказах му и за Бялата роза, жената генерал, която свалила Владичеството, но чиято мощ не стигнала да унищожи повелителя, половинката му и Десетте. Успяла само да ги погребее до

един в запечатана с магия могила — някъде из северните земи отвъд морето.

— И сега, както е видно, са се върнали сред живите — завърших. — Те управляват северната империя. Тъпана и Едноокия сигурно са подозирали... В тяхна служба се обрекохме.

— Покорени... — промърмори той. — Почти като форвалака.

Звярът запищя и се нахвърли върху решетките на клетката.

Смехът на Ловеца на души се понесе над потъналата в мъгла палуба.

— Покорени от Покорените — съгласих се аз. — Доста неловко положение... — разтреперих се, понеже в съзнанието ми изплуваха все повече стари истории.

Капитана въздъхна и зарея поглед през мъглата, към новата земя. Едноокия пък с ненавист наблюдаваше затворената твар. Опитах се да го отвлека оттам. Той ме отпрати с думите:

— Не още, Знахар. Трябва да помисля.

— Върху какво?

— Тази не е същата, която уби Тъпана. Няма и помен от раните, които ѝ нанесох.

Бавно се обърнах и погледнах легата. Той отново се засмя, без да отделя очи от нас.

Едноокия не се сети почти до края. И аз никога не му подказах истината. И без друго си имахме достатъчно неприятности.

---

[1] Гик — напречната греда, на която се закрепва и опъва платното, при лодките и яхтите се върти свободно спрямо главната мачта. — Б.пр. ↑

[2] Тавматургия „обоснована“ магия, чудотворство. — Б.пр. ↑

[3] Ахтерщевен — дебела отвесна греда, основа на кърмата на кораб, съединена с кила. — Б.пр. ↑

2. ГАРВАНА

— Пътуването от Берил дотук доказва гледната ми точка — изръмжа Едноокия над калаената халба. — Черният отряд не го бива на вода. Хей, малката! Още бира! — и размаха халбата си.

Отказваше да учи езиците на севера и момичето нямаше как да го разбере другояче.

— Пиян си — съобщих му аз.

— Каква проникателност! Ще си отбележите ли, господа? Знахаря, нашият безценен лечител на тялото и душата, с невероятна проникателност откри, че аз съм пиян!

Завалената му реч беше накъсана от оригвания. Огледа публиката си с изражение на изключителна тържественост, което само пиян може да пресъздаде. Момичето донесе друга кана и бутилка за Мълчаливия. И той очакваше още от специалната си отрова. Пиеше кисело берилско вино, което идеално подходеше на личността му. Пари смениха притежателите си.

Бяхме седмина. Гледахме да не бием на очи. Заведението беше пълно с моряци, а ние бяхме чужденци, другоземци, които се избират за тупаник при започването на свада. С изключение на Едноокия, предпочитахме да си пазим силите за време, когато ни плащат за тях.

Лихваря подаде грозната си мутра през входната врата. Очичките му като мъниста се присвиха и се превърнаха в главички на топлийки. Забеляза ни.

Лихвар. Прякорът му беше лепнат, защото дереше кожата даже и на Братството. Не му харесва, но твърди, че всяко име е по-добро от детското, с което го наричали родителите му — селяни: Захарно цвекло.

— Хей! Това е Захарното Цвекло! — изрева Едноокия. — Я ела насам, сладурче! Пийни за сметка на Едноокия. Той е твърде пиян да се усети...

Така си и беше.

Трезвен, магьосникът ни е по-стиснат от мокър нашийник от необработена кожа. Лихваря трепна и по навик колебливо се озърна.

— Капитана ви търси, момчета.

Спогледахме се. Едноокия мирна — напоследък не виждахме Капитана много често. През цялото време се мотаеше с онези горделивци от Имперската армия.

Брестака и Лейтенанта се изправиха. Аз последвах примера им — и тръгнахме към Лихваря.

Изведнъж съдържателят изрева. Едно от слугинчетата хукна към вратата и я блокира. Огромен и явно тъп като бик мъжага се измъкна от задната стая. Във всяка ръка, приличаща на бъчва, държеше чудовищна чепата сопа. Изглеждаше объркан.

Едноокия изръмжа. Братята около него се надигнаха, готови на всичко. Моряците надушиха боя и започнаха да си избират страна. Повечето застанаха срещу нас.

— Какво става, по дяволите? — викнах аз.

— Моля ви, господине — отвърна момичето на вратата. — Приятелите ви не са платили последната поръчка — и стрелна лукаво съдържателя.

— Как пък да не са!

В кръчмата плащането при поднасяне на поръчката беше традиция. Погледнах Лейтенанта. Той кимна. Погледнах съдържателя. Усетих алчността му. Смяташе, че сме достатъчно пияни да платим двойно.

— Едноок, ти избра това разбойническо свърталище! — заяви Брестака. — Оправяй се!

Речено-сторено. Едноокия заквича като свиня, подгонена от месар...

Изпод масата изхвърча голямо като шимпанзе четириръко грозилище. Нападна момичето на вратата и отпечата зъбите си върху бедрото ѝ. След това се покатери по размахващата сопи планина от мускули. Преди да разбере какво точно става, биячът вече кървеше от дузина рани.

Купата с плодове, поставена върху централната маса, изчезна в черна мъгла. Секунда по-късно се появи, пълна с отровни змии, които преливаха над ръба ѝ.

Съдържателят не свари да затвори устата — и от нея бликна поток бръмбари скарабеи.

Измъкнахме се по време на суматохата. Едноокия виеше и се кискаше чак до казармите.

Капитана се втрени в нас. Стояхме пред голямата каменна маса, около която спокойно можеха да се настанят двайсетина души и се облягахме един на друг. Едноокия още страдаше от нередовни пристъпи на кикот. Дори Лейтенанта не успяваше да се преструва на сериозен.

— Пияни са — каза му Капитана.

— Пияни сме — съгласи се Едноокия. — Ние сме очевидно, несъмнено, отвратително пияни.

Лейтенантът го смушка в бъбреците.

— Седнете, момчета. И се помъчете да се държите както подобава, докато сте тук.

Тук беше изящен парк, на социални километри над последното ни местоназначение. Тук дори курвите бяха титулувани. За саждения и чудеса на парковото строителство разчупваха пейзажа в уединени градини с езерца, морави и каменни алеи. Във въздуха се носеше всепоглъщащият аромат на цветя.

— Доста луксозно за нашия вкус — отбелязах.

— Какъв е поводът? — попита Лейтенанта. Ние се олюлявахме към столовете си.

— Ние сме гости. Дръжте се като такива...

Пръстите му се заиграха с брошката над сърцето му — свидетелство, че се ползва от подкрепата на Ловеца на души. Всички получихме такива, но рядко ги слагяхме. Жестът на Капитана подсказваше, че трябва да поправим пропуската си.

— Гости на Покорения? — попитах, като се борех с въздействието на бирата. Това трябваше да влезе в Аналите.

— Не. Просто тук е прието да демонстрираш открито на кого служиш...-той посочи с ръка.

Всички в пряка видимост носеха брошка, която обявяваше присъединяването им към един или друг от Покорените. Различих няколко: Оплаквача, Нощната сянка, Приносителя на бури, Хромия.

— Домакинът ни иска да се запише в братството.

— Иска да влезе в Черния отряд? — повтори Едноокия. — Че какво не му е наред на горкия?

От години в редиците ни не бяха постъпвали новобранци. Капитанът сви рамене и се усмихна.

— Имало едно време и шаман, който тръгнал с братята.

— И оттогава насетне съжالياва — изръмжа Едноокия.

— Тогава защо е още тук? — попитах.

Магьосникът премълча. Никой не напуска братството другояче, освен с краката напред. Екипиран с вечен дом.

— Какъв е той? — попита Лейтенанта.

Капитана затвори очи.

— Необикновен. Може да се окаже полезен. Харесвам го. Но — съдете сами. Ето го! — и вдигна пръст към един мъж, който оглеждаше градините.

Дрехите му бяха сиви и дрипави, с кръпки. Беше среден на ръст, жилав, смугъл. Тъмна красота. Предположих, че наближава трийсетте. Не предразполагаше... Всъщност не. По-изпитателният взор разкриваше нещо поразително. Напрегнатост, безизразно лице, странна стойка. Не беше впечатлен от градините.

Хората ни го огледаха, и сбръчкаха нос. Не виждаха мъжа, а само парцалите му, отвращението им беше осезаемо. Не стига, че ни вкараха тук, ами ще събираме дрипльовците...

Един лакей във великолепна ливрея се приближи да му покаже входа, през който очевидно бе влязъл погрешка. Мъжът тръгна към нас, подминавайки лакея, все едно не съществуваше. В движенията му се долавяше някаква скованост, отсеченост, която подсказваше, че се възстановява от скорошни рани.

— Капитане?

— Добър ти ден! Седни.

Тромав генерал се отдели от ятото старши офицери и изящни млади момичета. Направи няколко крачки към нас, подвоуми се изкушаваше се да сподели предразсъдъците си.

Познах го. Лорд Джалена. Изкачил най-високото възможно стъпало за човек, който не е от Десетте, Които Били Покорени. Лицето му бе подпухнало и зачервено. Ако Капитана го забележа, се престори на разсеян и започна:

— Господа, това е... Гарвана. Той иска да се присъедини към нас. Не се казва така по рождение, но няма значение. Никой от вас не се е записал с истинското си име. Представете се и задайте въпросите си.

Имаше нещо странно в този мъж. Очевидно бяхме негови гости. Не се държеше като уличен просяк, но изглеждаше здраво затънал.

Лорд Джалена пристигна, като пуфтеше. Ръчичките ме засърбяха да прекарам свиня като него през половината от онова, с което товари войниците си. Намръщи се на Капитана.

— Сър — изрече накъсано, — връзките ви са такива, че не мога да ви изгоня, но... Градините са за изискано общество. От двеста години насам. Не допускаме...

Капитана го награди със саркастична усмивка.

— Но аз съм гост, милорд. И ако не одобрявате присъствието ми, оплачете се на моя домакин... — отвърна любезно и посочи Гарвана.

Джалена се обърна към него.

— Господине... — опули се с широко отворена уста. — Вие!

Гарвана впери в него немигащия си поглед. По лицето му не трепна нито мускулче. Кръвта се оттече от бузите на дебелака. Джалена погледна групата ни почти умолително, пак се извърна към Гарвана, накрая — към Капитана. Устните му се размърдаха, но не издаде никакъв звук. Междувременно нашият предводител протегна длан към домакина ни. Гарвана пое брошката на Ловеца на души и я закачи над сърцето си. Джалена пребледня като платно. Отстъпи.

— Май те познава — отбеляза Капитана.

— Мислеше ме за мъртъв.

Джалена се върна в компанията си, където започна да заеква и ръкомаха оживено. Бледолик мъж премести очи към нас. След кратък спор всички се изнесоха от градината.

Гарвана не се впусна в обяснения. Вместо това попита:

— Е, ще се хващаме ли за работа?

— Ще благоволиш ли да осветиш случилото се? — в гласа на Капитана се прокрадна опасна мекота.

— Не.

— По-добре премисли. Присъствието ти може да изложи на риск целия отряд.

— Няма. Въпросът е личен. Няма да ви го натрапвам.

Капитана се съсредоточи. Не е от хората, които се ровят в миналото на другите. Не и без причина. Реши, че в случая има повод и попита:

— И как ще ни го спестиш? Явно си специална фигура за лорд Джалена.

— Не за Джалена. За негови приятели. Стара история. Ще я уредя, преди да се присъединя към вас. Петима души трябва да умрат, за да обърнем страницата.

Какъв прекрасен аромат! Ах, ухание на загадъчност и тъмни дела, на интриги и мъст. Солта на интригуващия разказ.

— Аз съм Знахаря. Имаш ли основания да не споделяш миналото си?

Гарвана ме изгледа. Очевидно дърпаше с всичка сила юздите си.

— Случаят е личен, стар и срамен. Не искам да говоря за него.

— В такъв случай не мога да гласувам за приемането му — отбеляза Едноокия.

Двама мъже и една жена се спуснаха по настланата с плочи алея и спряха, оглеждайки мястото, където бе стояла групата на лорд Джалена. Закъснели ли бяха? Изглеждаха изненадани. Проследих съвещанието им.

Брестака подкрепи Едноокия. Както и Лейтенанта.

— Знахар? — вдигна вежди Капитана.

Дадох своя вот — положителен. Подушвах загадка и не исках да я изтърва.

— Знам част от историята ти, Гарван — продължи предводителят ни. — Затова ще гласувам като Едноокия. За доброто на братството. Бих искал да си сред нас. Но... Уреди въпроса, преди да тръгнем.

Закъснелите се насочиха към нас с вирнати носове, твърдо решени да уточнят къде са изчезнали приятелчетата им.

— Кога заминавате? — попита Гарвана. — Колко време имам?

— Утре, по изгрев.

— Какво? — сепнах се аз.

— Задръж! — намеси се Едноокия. — Как тъй ще тръгваме?

Дори Лейтенанта, който никога не задава въпроси, се включи.

— Нали щяхме да разполагаме с няколко седмици...

Беше си намерил момиче първото, откакто го познавам.

— Нуждаят се от нас на север — сви рамене Капитана. — Хромия загубил една крепост в Дяла. Покорили я Бунтовници, предвождани от някакъв Грапата.

Закъснелите се приближиха. Единият от мъжете ни попита:

— Какво стана с празненството в пещерата на камелиите?

Гласът му прозвуча като носово скимтене. Космите по врата ми настръхнаха. Преливаше от арогантност и презрение. Не бях чувал подобна интонация, откакто се присъединих към Черния отряд. Хората в Берил не използват този тон.

В Опал не познават Черния отряд, напомних си. Засега.

Гарвана реагира като ударен с мокър парцал. Замръзна. За миг ми се стори, че очите му са ледени остриета. После ъгълчетата им се повдигнаха от усмивка — най-зловещата, която някога съм виждал.

— Ясно защо Джалена получи пристъп на разстройство — прошепна Капитана.

Не помръдвахме, вкаменени от смъртоносното напрежение. Гарвана се обърна бавно и се надигна. Едва тогава тримата видяха лицето му.

Скимтящия гласец се задави. Спътникът му затрепери. Жената безмълвно отвори уста.

Не разбрах откъде Гарвана извади нож. Събитията се заредиха по-бързо, отколкото човешко око можеше да ги проследи. От прерязаното гърло на Скимтящия гласец бликна кръв. Стоманеното острие щръкна от сърцето на приятеля му. Лявата ръка на новия ни брат закопча гърлото на жената.

— Не. Милост! — прошепна тя безсилно. Не очакваше пощада.

Сключените пръсти на Гарвана я принудиха да падне на колене. Лицето ѝ стана мораво и подпухна. Езикът ѝ изскочи от устата. Жената сграбчи китката му и се загърчи. Той я вдигна и не отлепи поглед от нея, докато очите ѝ се обърнаха и тялото ѝ се отпусна. Последна агония — и беше мъртва.

Гарвана дръпна ръка. Взираше се в тази вцепенена, трепереща щипка. Лицето му беше изкривено в страшна гримаса. Конвулсии разтърсваха тялото му.

— Знахар! — изръмжа Капитана. — Това не е ли по твоята специалност?

— Аха...

Хората се раздвижиха. Отвсякъде ни наблюдаваха. Проверих Скимтящия гласец. По-мъртъв от камък. Също и спътникът му. Насочих се към жената.

Гарвана коленичи до нея и стисна лявата ѝ ръка. В очите му блестяха сълзи. Свали златната сватбена халка и я пусна в джоба си. Взе само нея, макар че жертвата му бе отрупана с бижута за цяло състояние.

Спогледахме се над тялото ѝ. Ледът отново покри ирисите му. Което ме окрили да обявя предположението си.

— Не искам да звуча истерично — Едноокия изръмжа, — но защо не си оберем крушите оттук?

— Чудесно хрумване! — съгласи се Брестака и мигновено си плю на петите.

— Мърдай! — изсъска Капитана и повлече Гарвана за ръката. Аз ги последвах.

— Ще си уредя въпроса до изгрев-слънце — осведоми ни новобранецът.

Капитана хвърли поглед през рамо и изрече само:

— Аха.

И аз бях на същото мнение. Но се наложи да напуснем Опал без него.

През нощта Капитана получи няколко много неприятни съобщения. Единственият му коментар беше:

— Онези тримата сигурно са били от вътрешния кръг.

— Носеха знака на Хромия — уточних. — Между другото, какво знаеш за Гарвана? Кой е той?

— Човек, който има разногласия с Хромия, Скроили му номер и го оставили на гарваните.

— За жената не ти е споменавал, нали?

Капитана сви рамене. Приех жеста като потвърждение.

— Обзалагам се, че му е съпруга. Сигурно го е предала...

Подобни неща често се срещат тук. Заговори, убийства, опити за преврат. Всички прелести на упадъка. Господарката не обезкуражава никого. Може би интригите я забавляват.

Пътят на север ни приближаваше все повече към лоното на империята. Всеки ден ни отвеждаше във все по-нерадостни краища. Населението ставаше все по-мрачно, тъжно и враждебно. Дори сезонът не предразполагаше към веселба.

Дойде и денят, когато трябваше да преминем самото сърце на империята — Кулата в Чара, построена от Господарката след възкресението ѝ. Съпровождаха ни кавалеристи с безизразни лица. Не приближихме на повече от пет километра. Дори от такова разстояние силуетът на Кулата закриваше хоризонта. Тя представлява масивен куб от тъмен камък, висок поне сто и петдесет метра.

През цялото време не откъснах очи от нея. Как ли изглежда господарката ни? Дали някога ще я срещна? Глождеше ме безумно любопитство, тази нощ написах есе, в което се опитвах да си я представя. Писанието ми прерасна в романтична измислица.

Следващия следобед, срещнахме белолик ездач, който препускаше на юг, търсейки нашето братство. Брошката му твърдеше, че е последовател на Хромия. Съпровождащата ни кавалерия го заведе при Лейтенанта.

— Вие, хора, си прекарвате чудесно, нали? Проклятие! Нужни сте в Защитника! Какво се мотаете?

Лейтенанта бе кротък човек, свикнал да го уважават заради ранга му. Беше толкова шашнат, че не обели и дума. Куриерът стана още по-нагъл. Тогава Лейтенанта се осведоми:

— Какъв чин имаш?

— Капрал куриер на Хромия. Друже, по-добре си налягай парцалите! Той не понася боклуци.

Лейтенанта отговаря за поддържането на дисциплината в Отряда. Това е бreme, което сваля от плещите на Капитана. Разумен човек, точно какъвто е нужен.

— Сержант! — ревна на Брестака — Ела тук...

Беше ядосан. Обикновено само Капитана нарича Брестака „сержант“.

Впрочем, двамата яздеха редом в този момент. Повиканият пришпори коня край колоната. Предводителят ни също се приближи.

— Сър? — отзова се Брестака.

Лейтенанта спря Отряда и нареди:

— Я налея малко уважение в този селянин!

— Да, сър! Мускус. Обущар. Дайте една ръка.

— Двайсет удара ще го оправят — додаде Лейтенанта.

— Двайсет ще са, сър.

— Какво, по дяволите, си въобразявате? Никое смрадливо наемно копеле няма да... — запени се куриерът.

— Лейтенант, май че този си проси още десет удара — отбеляза Капитана.

— Да, сър. Брестак!

— Тридесет ще са, сър.

И замахна. Куриерът излетя от седлото. Мускуса и Обущаря го вдигнаха и го засилиха към оградния плет, направо го метнаха върху него. Обущаря вдигна полите на ризата му.

Брестака нанесе ударите с бича за езда на Лейтенанта. Не влагаше душа и сърце в побоя. Наказанието не беше наложено като отмъщение — просто съобщение за онези, които мислят, че Черният отряд е долнопробна сбирщина.

Когато приключи, беше мой ред да притичам с чантата си.

— Хайде, отпусни се, друже. Аз съм лечител. Ще промия гърба ти и ще те превържа — потупах го по бузата. — Понесе го доста добре за северняк!

След като свърших, Брестака му подаде нова риза. Дарих го с няколко непоискани съвета за лечението, после добавих:

— Докладвай на Капитана, все едно нищо не се е случило — и посочих предводителя ни... — Я виж ти...

Брат Гарван се бе присъединил към нас. Наблюдаваше ни, яхнал запотен, пращен жребец. Куриерът се възползва от думите ми. След като го изслуша, Капитана нареди:

— Предай на Хромия, че пътувам възможно най-бързо. Няма да подгоня хората си така, че да не са във форма, когато пристигнем.

— Да, сър. Ще му предам, сър! — капралът предпазливо се покатери на седлото си. Добре прикриваше чувствата си.

— Хромия ще ти изтръгне сърцето, като научи — отбеляза Гарвана.

— Неодобрението на Хромия не ме касае. Смятах, че ще се присъединиш към нас, преди да напуснем Опал.

— Забави ме уреждането на сметките. Единият отсъстваше от града. Лорд Джалена беше предупредил другия. Отне ми три дни да го

намеря.

— А онзи извън града?

— Реших да ви настигна.

Отговорът не беше задоволителен, но Капитана не се подхлъзна.

— Няма да позволя да се присъединиш към нас, ако имаш странични интереси.

— Нека живее. Платих най-важния си дълг.

Говореше за жената. Усещах го. Капитана кисело го изгледа.

— Добре. Ще яздиш с взвода на Брестака.

— Благодаря. Сър.

Прозвуча странно. Той не беше човек, свикнал да съросва, когото и да било.

Пътешествието ни на север продължи — покрай Брестоград, през Клина, покрай Розоград и още по-далеч на север, в Защитника. Някогашното кралство приличаше на кървава кланица.

Веслоград е разположен в северната част на Защитника, и в горите над него се простират Могилните земи, където Господарката и нейният любовник, Властелина, били затворени в гробница преди четири века. Упоритите некромантски проучвания на магьосници от Веслоград вдигнали от тъмния им, вечен сън Господарката и Десетте, Които Били Покорени. Сега техните обзети от чувство за вина потомци се сражаваха срещу Господарката.

Южната част на Защитника беше сравнително спокойна. Селяните не ни посрещаха с радост, но охотно приемаха парите ни.

— Така е, понеже за пръв път виждат Войници на Господарката, които си плащат — обяви Гарвана. — Покорените просто грабят каквото им допадне.

Капитана изсумтя. Самите ние щяхме да постъпваме по същия начин, ако заповедите не бяха категорични. Ловеца на души ни заповяда да се държим любезно. Дал на Капитана претъпкан пътен сандък, който беше приет с удоволствие. Няма смисъл да си създаваш излишни врагове.

Вече два месеца се изтърколиха в път. Хиляди километри лежаха зад гърба ни. Бяхме изтощени и Капитана ни разреши да откънем, преди да навлезем в зоната на военните действия. Вероятно и за да

посвети няколко секунди за мрачен размисъл за службата ни при Господарката.

Тъй или иначе, нямаше смисъл да си търсим белята. Не и когато да не влизаш в бой се заплащаше равнозначно.

Капитана ни отведе в гората. Докато вдигаме лагера, той беседваше с Гарвана. Гледах ги. Любопитно. Между тях се зараждаше някаква връзка. Не го разбирах, понеже не знаех достатъчно и за двамата. Гарвана беше нова, а Капитана — дългогодишна загадка.

През всичкото време, откакто познавам началника ни, не съм чул почти нищо за него. Само неясен намек тук-там, подкрепен от предположения. Роден е в един от Градовете на скъпоценните камъни. Бил професионален войник. Нещо преобърнало личния му живот — навярно жена. Отказал се и от договора, и от званията и станал скитник. В крайна сметка се записал в нашата банда духовни изгнаници.

Всички имаме тайни, скрити в миналото. Подозирам, че ги пазим, не понеже бягаме от нашето вчера, а защото смятаме, че ще се представим в по-романтична светлина, ако извъртим очи и подхвърляме деликатни намеци за прекрасни жени, които съдбата е изтръгнала от обятията ни. Само че онези мъже, чиито истории успех да разбуля, бягат от закона, не от трагична любов.

Капитана и Гарвана обаче несъмнено бяха сродни души.

Лагерът беше готов. Разположихме постове. Настанихме се за почивка. Въпреки, че околностите кипяха, нито една воюваща страна не откри веднага присъствието ни.

Мълчаливия прибягна до уменията си, за да засили наблюдателността на часовете. Именно той разкри шпиони, промъкнали се през външния охранителен обръч и предупреди Едноокия, който докладва на Капитана.

След като извика мен, Едноокия, Гоблин и неколцина други, началникът ни разгъна картата си върху един пън, приспособен за походна маса.

— Къде са?

— Двама тук. Двама ето тук. И един — тук.

— Някой да нареди на часовете да се разкарат. Ще се измъкнем покрай тях. Гоблин! Къде е Гоблин? Кажи му да се захваща с оптичните си измами!

Капитана възнамеряваше да не влиза в схватка. Похвално решение, помислих си аз. Няколко минути по-късно той се присети.

— Къде е Гарвана?

— Мисля, че преследва шпионите — отвърнах.

— Какво? Тоя идиот? — лицето му потъмня. — Ти пък какво искаш, по дяволите?

Гоблин изцвърча като настъпена мишка. Той винаги писука. Избликът на Капитана го накара да изчурулика като новоизлюпено пиленце.

— Викал си ме.

Капитана се завъртя в кръг, като ръмжеше и се мръщеше. Ако беше дарен с таланта на Гоблин или Едноокия, от ушите му щеше да бълва дим. Смигнах на Гоблин, който разтегна устни като крастава жаба. Разтърсващият военен танц е само предупреждение да не се бъркаме. Капитана размести картите. Хвърляше мрачни погледи. Завъртя се към мен.

— Това не ми харесва. Ти ли го накара?

— Какво? А, не! Аз не се опитвам да творя историята на Отряда. Само я записвам.

И Тогава се появи Гарвана. Стовари едно тяло в краката на Капитана и му подаде наниз отвратителни трофеи.

— Какво, по дяволите...

— Палци. В тези краища така броят сполучливите удари.

Капитана позеленя като риба на сухо.

— А трупът за какво е?

— Да му пхнеш краката в огъня. Зарежи! Те няма да губят време в чудене как сме разбрали, че са там.

Тримата магьосници хвърлиха заклинание над Отряда. Изплъзнахме се като рибоци през пръстите на непохватен рибар. Вражеският батальон, който се промъкваше към нас, не усети дори повей от миризмата ни. Поехме право на север, където Капитана възнамеряваше да издири Хромия.

По-късно същия следобед Едноокия поде с пълно гърло марш. Гоблин записука възмутено. Едноокия се ухили и запя още по-гръмогласно.

— Той променя думите! — цвъртеше Гоблин.

Мъжете се подхилваха нетърпеливо. Едноокия и Гоблин враждуват от години. Винаги черното джудже започва бъркотията. А съперникът му е чувствителен като рана от прясно изгаряне. Техните ежби са много забавни.

Този път обаче Гоблин не реагира, Пренебрегна Едноокия. Чувствата на дребния магьосник бяха наранени. Вдигна още повече шум. Зачакахме фойерверки. Но получихме само отегчение, Едноокия не успя да изтръгне никакъв отговор. Започна да се цупи.

Малко по-късно Гоблин сподели:

— Дръж си очите на четири, Знахар. Странни места са тия. Всичко може да стане — и се изкикоти.

Едър овод кацна на хълбока на коня на Едноокия. Животното изцвили, вдигна се на задни крака. Съненият Едноок се прекатури под опашката му. Всички избухнаха в смях. Замаяният магьосник се изправи от прахта, като ругаеше и размахваше сплесканата си стара шапка. Със свободната си ръка чукна животното по челото. После заподскача около него, охкайки й духайки кокалчетата на пръстите си.

Изпълнението Му беше наградено с душ от освирквания. Гоблин се подсмиваше.

Скоро Едноокия отново задряма. Това е номер, който научаваш, когато изминаваш много уморителни километри на седлото.

Една птичка кацна на рамото му. Той изхърка, посегна... Птичката му остави голям, зловонен пурпурен дар. Едноокия нададе вой. Започна да мята вещите си. Направо си раздра елека, докато го свали.

Отново се смяхме до премала. Гоблин изглеждаше невинен като девица. Черното джудже се намръщи и изсумтя, но не загрея.

Просветна му чак когато прекосихме един хълм и се натъкнахме на глутница маймуноподобни пигмеи, които усърдно целуваха идол с формата на конска задница. Всеки пигмей беше миниатюрно копие на Едноокия. Малкият магьосник стрелна с убийствен поглед Гоблин. Той му отвърна с невинно свиване на рамене — „не гледай мен“.

— Точка за Гоблин — отсъдих аз.

— По-добре внимавай да не пострадаш, Знахар — изръмжа противникът му. — Или ти ще раздаваш целувки ей-там — и се потупа отзад.

— Когато прасетата литнат — засмях се.

Едноокия беше по-умел магьосник, но не и наполовина толкова добър, колкото му се искаше да вярваме. Ако можеше да изпълни една втора от заплахите си, щеше да е истинско съкровище за Покорените. Мълчаливия е по-настоятелен, а Гоблин — по-изобретателен.

Сега Едноокия щеше да будува ноци наред в търсене на начини да изравни резултата със спечелилия точка Гоблин. Странна двойка. Нямам представа как не са се изтрепали досега.

Откриването на Хромия беше по-лесно на думи, отколкото на дела. Проследихме го до някаква гора, където открихме изоставени разкопки и множество трупове на Бунтовници. Пътеката ни поведе надолу към долина с обширни поляни, разделени от бляскав поток.

— Какво е това, по дяволите?... — попитах Гоблин. — Много е странно!

Широки, ниски, черни буци осейваха поляните. Навсякъде се въргаляха мъртъвци.

— Това е една от причините всички да се боят от Покорените. Убиващи заклинания. Толкова са горещи, че изсмукват земята до шушка.

Спрях да огледам една издатина. Черният кръг беше като очертан с пергел. Границата бе равна като линия от молив. Оголени скелети лежах в чернотата. Мечовете и пиките им приличаха на восъчни имитации, престоляли дълго на слънце. Залових и Едноокия, че се е зазяпал.

— Когато успееш да направиш такова нещо, ще ме изплашиш до смърт — подхвърлих.

— Ако успея да постигна това, сам себе си ще ужася.

Проверих още един кръг. Двойник на първия. Гарвана спря коня си до моя и обясни:

— Дело на Хромия. И преди съм го виждал.

Подуших вятъра. Може би го бях хванал в подходящо настроение.

— Кога е било това? — попитах.

Той не ме удостои с отговор. Не искаше да излезе от черупката си. През повечето време дори не казва „добър ден“, какво остава да сподели с някого кой е или какъв е бил.

Невъзмутим. Ужасите в тази долина не докосваха душата му.

— Хромия е загубил битката — отсеке Капитана. — Сега бяга.

— Ще го последваме ли? — поинтересува се Лейтенанта.

— Странни места са тези. В по-голяма опасност сме, ако действваме сами.

Поехме по пътеката на разрушението. Минавахме край съсипани ниви, изгорени села, изклани хора и избити животни, отровени кладенци. Хромия оставяше след гърба си само смърт и разруха.

Задачата ни бе да подкрепим бранителите на Защитника. Присъединяването към Хромия не се явяваше задължително условие. Не исках да се приближавам до него. Не исках дори да бъда в същата провинция.

Колкото по-пресни ставаха разрушенията, толкова по-често въодушевление и смут обземаха Гарвана, самоанализът подклаждаше непоколебимостта му и той дърпаше все по-силно юздите на самоконтрола, зад който толкова често се криеше.

Когато описвам нравите на спътниците си, обикновено ми се иска да притежавам поне малък талант. Ще ми се да надникна в сърцата им и да разбуля тъмните и светли пориви, които ги ръководят. Тогава хвърлям бърз поглед в джунглата на собствената си душа и благодаря на небесата, че не владее такива способности. Всеки, който едва удържа примирието със самия себе си, няма право да се рови в душите на другите.

Реших да наблюдавам по-внимателно най-новия ни брат.

Не ни трябваше Мек Дебелчо да се върне от разузнаване, за да узнаем, че приближаваме. Хоризонтът пред нас бе очертан от високи, наклонени стълбове дим. Тази част от Защитника беше равна и открита, и изумително зелена. Мазните колони на фона на тюркоазното небе приличаха на смъртна обида.

Нямаше никакъв ветрец. Следобедът обещавахе да бъде изгарящ.

Мек Дебелчо се завъртя край Лейтенанта. Ние с Брестака спряхме да си подхвърляме изтъркани стари лъжи и се вслушахме в разговора им.

— В онова село още има от хората на Хромия, сър — посочи пушеците Дебелчо.

— Говори ли с тях?

— Не, сър, Пипона не смяташе, че ще одобрите. Чака извън града.

— Колцина са там?

Двайсет, двама и пет. Пияни и разпасани. Офицерът е по-лош от подчинените си.

Лейтенантът погледна през рамо.

— А, Брестак! Днес ти излезе късметът. Вземи десетина души и тръгвай с Мек Дебелчо. Вижте какво е положението.

— Мамка му! — промърмори Брестака. Изпълнителен войник е, но в задушните пролетни дни го обхваща леност. Добре. Мускус. Мълчалив. Дребосък. Белезникав. Козел. Гарван...

Дискретно се покашлях.

— Да не ти хлопа някоя дъска, Знахар? Е, добре... — той бързо преброи на пръсти и извика още три имена. Строихме се извън колоната. Брестака ни огледа за последно да се увери, че не сме си забравили главите и нареди:

— Да вървим!

Забързахме напред. Мек Дебелчо ни поведе към една горичка над разрушеното селище. Пипона и един, когото наричахме Веселяка, ни чакаха там. Брестака се поинтересува:

— Някакво развитие?

Веселяка, който професионално е саркастичен, отвърна:

— Огньовете догарят.

Обърнахме се към селото. Не видях нищо, което да не обърне стомаха ми. Изклани домашни животни. Изклани котки и кучета. Малки, сгърчени телца на мъртви деца.

— Не и децата! — прошепнах несъзнателно на глас. — Не отново бебета! Трябва да слеза в селото.

Брестака ме изгледа странно. И той самият беше потресен, но аз проявих нетипична мекушавост. Бях виждал безброй мъртъвци. Не го просветих, че за мен има голяма разлика дали са възрастни или деца.

— Не ставай глупав, Знахар. Какво можеш да сториш?

— Ако спася поне едно дете.

— Ще ида с него — намеси се Гарвана.

В ръката му блесна нож. Сигурно е научил този номер от някой фокусник. Прави го, когато е нервен или ядосан.

Смяташ сам да се опънеш на две дузини професионални войници?

— Знахаря е прав, Брестак — сви рамене Гарвана. — Трябва да го направим. Има неща, които не бива да се допускат!

— Ще идем всички — предаде се Брестака. — Молете се да не са толкова пияни, че да не различават приятел от враг.

Новият ни брат само пришпори коня си.

Селището бе доста голямо. Преди пришествието на Хромия е имало повече от двеста къщи. Половината бяха изгорели или горяха, трупове осейваха улиците. Рояци мухи покриваха невидждащите им очи. С отвращение отбелязах:

— Само деца и старци — ни един, годен да държи оръжие!

Слязох от седлото и коленичих до момченце на четири-пет годинки. Черепът му бе разбит, но още дишаше. Гарвана клекна до мен.

— Нищо не мога да сторя — казах.

— Можеш да прекратиш мъките му — в очите на Гарвана блестяха сълзи. Сълзи и гняв. — За това няма извинение!

Той се приближи към проснат в сенките труп на около седемнайсетгодишен хлапак с куртка на бунтовническата армия. Беше загинал в бой.

— Сигурно е бил в отпуск. Едно-единствено момче да ги защитава... — Гарвана измъкна лъка от безжизнените му пръсти и го опъна. — Хубаво дърво, няколко хиляди такива ще сринат Хромия... — метна лъка на рамо и присвои стрелите на момчето.

Огледах още две деца. И за тях бях безполезен. В една изгорена колиба намерих баба, издъхнала, докато се е опитвала да защити бебе. Напразно.

— На мястото на всеки повален враг, създания като Хромия си създават по двама нови — въздъхна отвратен Гарвана.

Внезапно чух приглушен плач. Някъде пред нас се разнесоха ругатни и смях.

— Я да видим какво става!

До къщата открихме четирима мъртви войници. Хлапето, не си беше отишло само.

— Добра стрелба — отбеляза Гарвана. — Горкият глупак!

— Глупак ли?

— Не му е стигнал акъла да избяга. А е можело да мине по-леко за всички... — напрегнатият му тон ме стресна. Какво го беше грижа за едно хлапе от противниковата страна? — Мъртвите герои не получават втора възможност.

Аха! Той прокарваше паралел между това събитие и собственото си загадъчно, минало.

Проклятията и плача ни заведоха до сцена, способна да отврати всеки, в когото тлее поне искрица човечност.

Поне дузина войници стояха в кръг и се смееха на собствените си дебелашки шеги. Една гледка от миналото изплува в съзнанието ми — кучка, обкръжена от песове, които, противно на нормалното, не се биеха за правото да я оплодят, а се редуваха. Ако не се бях намесил, като нищо щяха да я убият.

Двамата се метнахме на седлата за по-добра видимост. Жертвата беше деветгодишно дете, покрито с белези от бич, ужасено, но не издаваше нито звук. Скоро установих защо — беше няма.

Войната е жестоко занятие за жестоки хора. Боговете знаят, че Черният отряд не е ангелски хор. Но има граници.

Войниците бяха принудили един старец да гледа. От неговата уста се лееха и ругатните, и риданията.

Гарвана вдигна лъка. Стрела се заби в мъжа, който се канеше да насили момиченцето.

— Проклятие! — ревна Брестака. — Гарван!...

Войниците се обърнаха към нас. Извадиха оръжия. Гарвана пусна втора стрела, която свали боеца, хванал стареца. Хората на Хромия изгубиха всякакво желание за бой.

— Белезникав, иди кажи на Капитана да си довлече задника тук! — прошепна Брестака.

Един от хората на Хромия като че ли прочете мислите му. Обра си крушите. Гарвана му позволи да избяга, без да се интересува от

него. Капитана щеше да използва гърба му вместо мишена.

— Хей, старче, ела тук! Доведи и детето. И й метни някакви дрехи.

Бях раздвоен. Едната ми половинка не можеше да сдържи аплодисментите си, но другата наричаше Гарвана глупак.

Не бе нужно Брестака да ни напомня да си пазим тила. До болка съзнавахме, че сме загазили сериозно. *Побързай, Белезникав*, насърчих го наум.

Техният куриер пръв стигна командира си. Той изскочи на улицата и хукна към нас. Мек Дебелчо се оказа прав. Беше по-лош от хората си.

Старецът и момиченцето се притиснаха към стремето на Гарвана. Дядото се мръщеше към брошките ни. Брестака пришпори коня си и посочи към Гарвана. Кимнах. Пияният офицер се закова пред нашия сержант. Мътните му очи ни огледаха. Изглежда се впечатли. Суровият път ни беше закалил. Личеше ни.

— Ти? — внезапно изписка той, точно както скимтящия гласец в Опал. Зяпаше Гарвана. После се завъртя на пети и побягна.

— Стой на място, Пътека! Дръж се като мъж, страхлив крадец такъв! — изрева новият ни брат и измъкна стрела от колчана си.

Брестака преряза тетивата на лъка му.

Пътека спря. Отговорът му не изразяваше благодарност. Псуваше и изброяваше ужасиите, които ще ни дари ръката на господаря му. Гледах Гарвана, който се взираше в Брестака, обладан от ледена ярост. Сержантът издържа погледа му, без да трепне. И той бе суров мъжага.

Гарвана прибягна до номера с ножа. Отклоних острието му с върха на меч си. Той изруга под нос, стрелна ме с очи, отпусна се.

— Оставил си миналото зад гърба си, забрави ли? — меко попита Брестака.

Гарвана кимна отсечено.

— По-трудно е, отколкото мислех... — раменете му увиснаха. — Бягай, Пътека! Не заслужаваш да те убия!

Зад нас задрънчаха оръжия. Капитана идваше.

Дребният воин на Хромия изпъшка и се сви като котка, готова за скок. Брестака многозначително огледа острието на меч си. Онзи схвана намека.

— Трябваше да си кротувам — промърмори Гарвана. — Той е нищожество.

Възползвах се от настъпилото затишие да се опитам да измъкна някаква информация за миналото му и за пореден път се провалих. Капитана доприпка.

— Какво, по дяволите, става тук?

Брестака започна един от присъщите му сбити, но изразителни доклади.

— Оня там е един от чакалите на Зуад — прекъсна го Гарвана. — Искан да го убия. Брестака и Знахаря ме спряха.

Зуад? Къде бях чувал това име? Беше свързано с Хромия. Полковник Зуад. Злодей номер едно на Покорения. Политическа спойка, сред другите евфемизми. Бях дочул името му, подслушвайки някои разговора между Гарвана и Капитана. Зуад ли беше евентуалната пета жертва на новия ни брат? Нямах да се учудя, ако Хромия беше първопричина за неприятностите на Гарвана.

Ставаше все по-интересно и по-интересно. И все по-страшно. Хромия не е от онези, с които е приятно да си имаш работа.

Офицерът на Покорения се провикна:

— Искан да арестувате този човек!

Капитана му хвърли озадачен поглед.

— Той уби двама от моите хора!

Телата им се виждаха от всички страни. Гарвана мълчеше. Брестака превъзмогна навиците си и доброволно обясни:

— Те насилваха детето. Такава им е представата за умиротворяване.

Капитана преброи войниците на противника си. Онзи се изчерви. Дори и най-ужасният злодей изпитва срам като го хванат, неспособен да се оправдае.

— Знахар? — изръмжа военачалникът ни.

— Намерихме един убит Бунтовник, Капитане. Доказателствата сочат, че са започнали, преди той да се намеси.

— Хората ти поданици на Господарката ли са? Под нейна защита? — въпросът му може би щеше да бъде спорен в друг съд, но в момента беше разумен.

Поради липса на защита, офицерът призна моралната си вина.

— Отвращаваш ме — Капитана говореше с мекия си, опасен тон.
— Махай се! И повече не се мяркай пред очите ми! Следващия път ще те оставя на милостта на приятеля ми!

Онзи си плю на петите, а той подхвана Гарвана:

— Ти, сине майчин! Глупак! Осъзнаваш ли какво си направил?

— Вероятно по-добре и от теб, Капитане — уморено отвърна новият ни брат. — Но бих го повторил.

— И се чудиш защо се колебахме дали да те вземем? — той смени темата. — Какво ще правиш с тези хора, благородни спасителю?

Гарвана не се беше сетил за този проблем. Каквото и да ръководеше постъпките му, го заставяше да живее изцяло в сегашния момент. Той се бореше с миналото и пренебрегваше бъдещето.

— Те са моя отговорност, нали така?

Капитана се отказа от плана си да догони Хромия. Сега самостоятелните акции бяха по-малкото зло.

Последиците закъсняха само четири дни.

Тъкмо бяхме спечелили първата си сериозна битка, като прегазихме бунтовнически сили, два пъти по-многобройни от нас. Не беше трудно. Те бяха неопитни, а и нашите магьосници помогнаха. Малцина избягаха от бойното поле.

Черният отряд се зае да претърсва мъртъвците. Брестака, аз и Капитана, заедно с неколцина други, стояхме наблизко и преливахме от гордост. Едноокия и Гоблин празнуваха по свой уникален начин, подигравайки се един на друг през устата на труповете.

Внезапно Гоблин се вцепени. Подбели очи. От устните му се отрони стон, който прерасна в писък. Рухна на земята.

Едноокия ме изпревари с крачка и започна да пляска бузите му. Обичайната му враждебност се бе изпарила.

— Направи ми малко място! — изръмжах аз.

Гоблин се върна в съзнание още докато му проверявах пулса.

— Ловеца на души — промърмори той. — Осъществява контакт.

В този миг се зарадвах, че не притежавам талантите на магьосник. Проникването на някой от Покорените в главата ми се струва по-ужасен вариант на изнасилване.

— Капитане — извиках. — Ловеца на души! — и останах наблизо.

Капитана притича до нас. Никога не тича, освен ако не е под пара.

— Какво става?

— Вече изчезна... — въздъхна Гоблин.

Клепачите му се отвориха. Кожата и косата му лепнеха от пот. Беше преbledнял. Трепереше.

— Изчезнал ли? — притиснато Капитана. — Какво, по дяволите?...

Помогнах на Гоблин да се настани удобно.

— Хромия е отишъл при Господарката, вместо да дойде при нас. Между него и Ловеца на души има пререкания. Той смята, че сме дошли да омаловажим постигнатото от него. Старее се да задържи позициите си. Но Ловеца на души е много уважаван заради Берил, а пък Хромия не е на почест заради провалите си. Господарката му каза да ни остави на мира. Ловеца на души не може да измести опонента си, но си въобразява, че е спечелил този рунд... — Гоблин се поколеба. Едноокия му подаде голяма чаша. Той я пресуши на един дъх и продължи: — Казва, че трябва да стоим далеч от Хромия. Той може да се опита да ни злепостави по някакъв начин, или дори да насъска Бунтовниците срещу нас. Казва, че трябва да си върнем Крепостта в Дяла. Това ще разстрои и Бунтовниците, и Хромия.

— Ако иска да го дава пицно, защо не ни насъска против Кръга на осемнайсетте? — промърмори Брестака.

Кръгът е висшето командване на Бунтовниците — осемнайсет магьосника, които си мислят, че заедно разполагат с всичко необходимо, за да предизвикат Господарката и Покорените. Грапата — Немезидата на Хромия в Защитника — принадлежеше към Кръга.

— Имаш ли чувството, че се замесваме в политиката? — обърна се Капитана към Гарвана след кратък размисъл.

— Черният отряд е инструмент на Ловеца на души, всички го знаят. Загадката според тях се състои в това за копането на чий гроб ще ни използва като лопата — отвърна той.

— Още в Опал ми остана такова впечатление — съгласи се предводителят ни.

Политика. Империята на Господарката се представя за монолитна. Десетимата, Които Били Покорени, изразходват страхотна енергия, за да я удържат. И прекарват още повече време в дразги помежду си — като дечица, които си делят куклите и парцалките, или се състезават за обичта на мама.

— Така ли е? — изръмжа Капитана.

— Така е — потвърди Гоблин. — Той казва, че ще поддържа връзка.

Ами, речено-сторено. Завзехме крепостта в Дяла посред нощ, на една плонка разстояние от Веслоград. Казват, че и Грапата, и Хромия изпаднали в бесен гняв. Предполагам, че Ловеца на души е останал доволен.

Едноокия хвърли карта на купа изчистени. Промърмори:

— Някой май се гаври с нас!

Гоблин грабна картата, отвори четири валета и изчисти дама. Засия. Знаех какво го очаква следващия път, както не държи нищо по-високо от чифт. Едноокия удари по масата и изсъска. Не беше спечелил и една ръка, откакто седна при нас.

— Давам ниско, момчета — предупреди Брестака, без да обърне внимание на дамата на Гоблин. Тегли, приближи картите на няколко сантиметра от лицето си, разтвори три четворки и изчисти двойка. Потупа останалите си две карти, ухили се на Гоблин и каза: — Гледай да е асо, главчо!

Тръпката грабна двойката на Брестака, свали четири карти от една боя и хвърли тройка. Награди Гоблин с бухалски поглед, който го предизвикваше да се пробва ниско. Подказваше му, че и асо не би го спасило от изгаряне.

Прииска ми се Гарвана да е тук. Присъствието му изчервяваше Едноокия твърде много, за да мами. Но нашият брат беше на „продоволствен патрул“, както наричахме едноседмичните пътешествия до Веслоград за покупка на припаси. Тръпката го заместваше на масата. Впрочем, той е интендантът на Отряда и по

принцип той ходи на продоволствен патрул. Изкръшка от този заради стомашни проблеми.

— Май всичко е гавра — казах, вгледан в безнадеждната си ръка.

Два чифта — седмици и осмици — и деветка в комплект с втория, но нищо чисто. Почти всичко, което можех да използвам, беше в купа с изчистени карти. Теглих. Извадих късмет с още една деветка и използвах шанса си. Свалих картите, хвърлих една седмица и се примолих горещо. Само молитва можеше да ми помогне.

Едноокия пренебрегна седмицата ми и тегли.

— Проклятие! — затрупа плода на усилията ми с шестица. На Гоблин каза: — Настъпи мигът на истината! Ще пробваш ли, Тръпка? — и додаде: — Тези от Защитника са луди. Никога не съм се сблъсквал с такива като тях.

Вече месец бяхме в крепостта. Беше малко големичка, но аз я харесвах.

— Може и да ми допаднат — отбелязах. — Стига да се научат да харесват мен... — до този момент бяхме отбили четири контраатаки. — Давай смело, Гоблин. Знаеш, че си ни притиснал с Брестака.

Тръпката зачовърка ъгълчето на картата с нокътя на палеца, като се взираше в Гоблин. Накрая каза:

— Имат си своя бунтовническа митология, нали знаете. Пророци и фалшиви пророци. Пророчески сънища. Съобщения от боговете. Дори разпространяват пророчество, че някакво дете в района било преродената Бяла роза.

— Ако е вярно, защо хлапето не ни нападне? — поинтересува се Брестака.

— Още не са го намерили... Момченцето, де. Или момиченцето. Цяла армия обикаля околностите да го търси.

Гоблин се притесни. Тегли, изломоти нещо, изчисти поп. След него Брестака изчисти още един. Тръпката погледна Гоблин, усмихна се дяволито и тегли карта. Без да си направи труда да я погледне, хвърли петица върху шестицата, която Едноокия бе метнал върху моята.

— Петица? — извреця Гоблин. — Ти си държал петица? Не ти вярвам! Той имал петица!... — и запрати асото си на масата. — Проклетата петица!

— Кротко, кротко! — обади се Брестака. — Нали ти си човекът, дето винаги разправя на Едноокия да мирне, помниш ли?

— Той е блъфирал с проклетата петица?

Тръпката продължи да се усмихва самодоволно, докато събираше печалбата си. Беше горд от себе си. Чудесен блъф. Бях готов да се обзаложа, че и той самият е държал асо.

— Разбъркай ги! — Едноокия бутна картите към Гоблин.

— О, не! Той държеше петица, аз ли трябва да бъркам?

— Твой ред е! Затваряй си устата и действай.

— Откъде си чул тази история за прераждането? — попитах Тръпката.

— От Жилото.

Жилото беше спасеният от Гарвана старец. Тръпката беше преодолял съпротивата му. Двамата започваха да се сближават. Момиченцето получи името Глезанка. Явно много харесваше Гарвана. Следваше го навсякъде и от време на време влудяваше нас, останалите. Бях доволен, че точно сега той е в града. Глезанка нямаше да ни се пречка из краката до завръщането му.

Гоблин раздаде картите. Проверих моите. Първоначалната ръка беше толкова лоша, че не ставаше и за подлога. Проклело близка до една от знаменитите „пикани висини“ на Брестака, с други думи — няма две еднакви карти. Гоблин огледа своите. Опули се. Удари ги в масата с лицето нагоре.

— Тонк^[1], проклет тонк. Петдесет!

Беше си раздал пет царски карти — автоматична победа, която изискваше двойна миза.

— Единственият начин да спечели беше да си ги раздаде сам — подхвърли Едноокия.

— Ти не печелиш дори когато си раздаваш, гнида такава! — изръмжа Гоблин.

Брестака започна да разбърква тестето.

Следващият тур продължи доста. Между ръцете Тръпката ни разправяше откъси от легендата за прераждането на Бялата роза.

Глезанка мина покрай нас. Кръглото ѝ луничаво лице беше безизразно, погледът — стъклен. Опитах се да си я представя в ролята на Бялата роза. Не успях. Не ѝ пасваше.

Тръпката раздаде. Брестака се опита да цака ниско с осемнайсет точки. Едноокия го изгори. Имаше седемнайсет след тегленето. Аз събрах картите и ги разбърках.

— Хайде, Знахар — подигра ме Едноокия — Без майтап. Днес съм късметлия. Вече спечелих. Раздай ми пак ония аса и двойки!

— Петнайсет точки и отдолу е автоматична победа, също както четирийсет и девет и петдесет.

— О, съжалявам! Хванах се, че приемам насериозно това бунтовническо суеверие.

— Това е глупост, ама от натрапчивите — отбеляза Тръпката.

— Навява елегантна илюзия за надежда... — намръщих се. Той се усмихна почти свенливо и продължи: — Трудно е да загубиш, когато знаеш, че съдбата е на твоя страна. Бунтовниците знаят. Е, поне Гарвана така твърди.

Нашият велик ветеран беше взел да се сближава с Гарвана.

— Ще им се наложи да променят начина си на мислене.

— Не могат. Разбий ги сто пъти и пак ще прииждат. И заради това сами ще изпълнят собственото си пророчество.

— Тогава няма само да ги разбиваме — изсумтя Брестака. — Ще трябва да ги унижаваме...

„Ние“ в случая означаваше всички, застанали на страната на Господарката.

Хвърлих осмица върху поредния от безбройните изчистени купове, станали крайпътни камъни на живота ми.

— Писва ми... — въздъгнах аз.

Бях неспокоен. Чувствах вътрешен порив за действие. Каквото и да е.

— С играта минава времето — сви рамене Брестака.

— Това е то животът, тъй си е — заяви Гоблин. — Седиш и чакаш. Колко сме изкарали така през годините?

— Не съм ги броил — промърморих. — Но е повече от всичко друго.

— Пфу! — обади се Брестака. — Едно пиленце ми подсказа, че паството е отегчено. Тръпка! Грабвай стрелковите мишени и...

Лавината стонове заглуши края на предложението му. Жестоко физическо натоварване е рецептата на Брестака срещу скуката. Един преход през дяволската му пътека с препятствия или убива, или лекува. Тръпката извиси протеста си доста над задължителното мрънкане.

— Трябва да разтоварвам фургони, Брестак. Момчетата ще се върнат всеки момент. Искаш ли да видиш тия клоуни да тренират, дай ми ги на мен.

Ние с Брестака се спогледахме. Гоблин и Едноокия застанаха нащрек. Още не се бяха върнали? Та те трябваше да са в крепостта до обед. Пресметнах, че си отспиват. Продоволственият патрул винаги се връща съсипан.

— Предполагам, че са се прибрали — промърмори Брестака.

Гоблин протегна ръце към купа на масата. Неговите карти затанцуваха за момент, повлияни от магията му. Искаше да знаем, че ни пуска гювеч.

— Най-добре да проверя проблема.

— Аз ще погледна, главчо!

Картите на Едноокия запълзяха по масата като дъждовни червеи.

— Аз пръв предложих, жабешки дъх!

— Аз съм по-старши.

— Я се хващайте и двамата на работа! — нареди Брестака и се обърна към мен. — Ще събера патрул. Ти кажи на Лейтенанта...

Хвърли картите си и започна да вика имена, насочвайки се към конюшните.

Копита вдигаха прах под непрестанния барабанен тътен. Яздехме спокойно, но бдително. Едноокия следеше за неприятности, но поддържането на магии на конски гръб е трудничко.

При все това той усети опасността навреме. Брестака размаха ръка за сигнал. Разделихме се на две групи и се скрихме във високите бурени край пътя. Появилият се Бунтовник изобщо нямаше шанс. След минути потеглихме отново.

— Надявам се, че никой няма да се зачуди защо винаги знаем какво се канят да пробват — каза ми Едноокия.

— Нека си мислят, че са обградени с шпиони.

— И как шпионин ще предаде вестта до Дяла толкова бързо? Късметът ни е прекалено добър, за да е истина. Капитана трябва да убеди Ловеца на души да ни изтегли, докато още имаме някаква стойност.

Прав беше. При разкриването на тайната ни, Бунтовниците щяха да неутрализират магьосниците ни със своите собствени. Късметът ни отиваше на боклука.

Стените на Веслоград се появиха на хоризонта. Започнах да се измъчвам от притеснения. Всъщност Лейтенанта не беше одобрил мисията ни. Лично Капитана ще ми чете конско. Обвинителното му слово направо ще ми оскубе космите от брадичката. Ще остареея, преди наказанията да изтекат. Сбогом, мадони от уличните тротоари!

От мен се очакваше да постъпвам правилно. Бях Кажиречи офицер. Перспективата да прекарат остатъка от дните си в чистене на конюшните на Черния отряд не касаше Брестака и капралите му.

Напред, май беше техният девиз. Напред за слава на сдружението. У уф! Не бяха глупави, просто предпочитаха да плащат цената на неподчинението.

Този идиот Едноокия взе, че запя, когато влязохме във Веслоград. Песента беше негова собствена — дивашка и безсмислена композиция. Освен това магьосникът не беше способен да изкара и една вярна нота.

— Я млъквай, Едноок! — изръмжа Брестака. — Привличаш вниманието!

Заповедта му беше безсмислена. Беше напълно очевидно кои сме ние, не подлежеше на съмнение и в какво отвратително настроение сме. Никакъв продоволствен патрул. Търсехме неприятности.

Едноокия сръчно превключи на нова песен.

— Абе, спри с тая шумотевица! — избоботи Брестака — Захващай се е проклетата си работа!

Завихме зад един ъгъл. Черна мъгла се виеше около копитата на конете, докато напредвахме. Влажни черни носове надничаха и душеха натежалия здрач. Потръпваха. Може би бяха свикнали на чист въздух като мен. Бадемовидни очи засияха като огньовете на Ада вълна страх помете пешеходците, които ни зяпаха.

И ето ги, пръснаха се — дузина, двайсетина, стотина фантоми, родени в оная змийска яма, която Едноокия нарича ум стрелнаха се

напред — гъвкави, зъбати, гърчещи се черни твари — и се хвърлиха върху хората във Веслоград. Ужасът ги предшестваще. За минути деляхме улиците само с призраците.

Това беше първото ми посещение във Веслоград. Оглеждах се, все едно тъкмо съм пристигнал с каруца с тикви.

— Я кой е тук! — каза Брестака, когато завихме по улицата, където хранителният патрул обикновено се разквартируваше. — Старият Селяндур!

Бях чувал името, макар да не го познавах. Селяндур държеше конюшната, където патрулът винаги отсядаше.

Един старец се надигна от мястото си.

— Чух, че идете — рече. — Сторих всичко каквото мога, Брестак. Ама не им намерих доктор.

— Ние си водим собствен!

Селяндур беше стар и трябваше да подтичва, за да върви редом с нас, но Брестака не забави ход. Подуших въздуха. Миришете леко на дим.

Селяндур ни изпревари и сви зад ъгъла на улицата. Мазните твари се извиха около краката му като вълна, която се пени в крайбрежна скала. Последвахме то и открихме източника на миризмата.

Някой беше запалил конюшната на Селяндур и беше нападнал нашите хора, когато са изтичали навън. Злодеи. От постройката все още се виеха струйки дим. Улицата беше осеяна с жертви. Най-малко пострадалите стояха на стража, пренасочвайки движението.

Шекера, Който командваше патрула, закуца към нас.

— Откъде да започна? — попитах.

— Тези са най-зле — посочи той. — Най-добре се заеми с Гарвана, ако е още жив.

Сърцето ми подскочи. Гарвана? Изглеждаше толкова неуязвим.

Едноокия пръсна любимците си наоколо. Вече никой Бунтовник не можеше да ни изненада в гръб. Последвах Шекера. Гарвана не беше в съзнание. Лицето му бе бяло като хартия.

— Той ли е най-зле?

— Единственият, за когото се притеснявах дали ще издържи.

— Добре си се справил. Сложил си турникетите както съм те учил, нали? — изгледах Шекера и го посъветвах. — И ти си полегни!

Обърнах се към Гарвана. Само от едната страна имаше поне трийсет разреза, някои дълбоки. Вдяхах конец в иглата си.

Брестака се присъедини към нас след бърз оглед на периметъра.

— Зле ли е? — попита.

— Още не съм сигурен. Целият е в дупки. Изгубил е много кръв. По-добре накарай Едноокия да свари малко от помията си.

Едноокия прави билково пилешка супа, която вдъхва нов живот и на мъртвец. Той ми е единственият помощник.

— Как се случи, Шекер? — попита Брестака.

— Запалиха конюшната и ни нападнаха, докато тичахме навън.

— Това ясно.

— Мръсни убийци! — промърмори Селяндур.

Имах чувството, че жалеше по-скоро за конюшната, отколкото за пострадалите.

Лицето на Брестака се сгърчи, все едно беше ухапал зелена джанка.

— И няма убити? Гарвана ли е най-зле? Нещо не ми се вярва!

— Един мъртъв — поправи го Шекера. — Старецът. Приятелчето на Гарвана. От онова селище.

— Жилото — изръмжа сержантът. Жилото изобщо не трябваше да напуска крепостта в Дяла. Капитана не му вярваше. Но Брестака беше пренебрегнал тази неконкретна заповед. После каза: — Някой ужасно ще съжалява за тази история.

В тона му не трепна и грам чувство. Все едно цитираше продажната цена на картофите.

Зачудих се как Тръпката ще понесе новината. Той харесваше Жилото. Глезанка щеше да бъде сломена. Убитият ѝ беше дядо.

— Всъщност се стремяха само към Гарвана — уточни Селяндур. — Затова е накълцан така.

— Жилото се хвърли на пътя им... — допълни Шекера и махна с ръка. — Другите пострадаха, защото не стояхме със скръстени ръце.

Брестака зададе въпроса, който озадачаваше и мен:

— Че защо Бунтовниците ще припират да докопат Гарвана? Мек Дебелчо се мотаеше наоколо, с надежда да се заема с порезната рана на лявата му ръка.

— Не бяха Бунтовници, Брестак — отбеляза той. — Беше онзи гнусен капитан от селото, дето прибрахме Жилото и Глезанка.

Изругах.

— Ти си гледай иглата, Знахар — отбеляза Брестака. — Сигурен ли си, Мек Дебелчо?

— Повече от сигурен. Питай Веселяка. Той също го е виждал. Останалите бяха просто улични помияри. Пребихме ги както трябва, щом запретнахме ръкави.

И посочи към неизгорялата стена на конюшната, където имаше дузина тела, струпани като дърва за горене. Сред тях разпознах единствено Жилото. Другите бяха облечени в дрипави местни униформи.

— И аз го видях, Брестак — додаде Шекера. — Не водеше глутницата. Имаше друг един, който се спотайваше отзад в сенките. Изчезна, когато взехме надмощие.

Селяндурата се мотаеше наоколо с влажен поглед и държеше езика си зад зъбите, но сега додаде:

— Знам къде отидоха. Близко до улица „Блийк“ е. Спогледахме се с Едноокия, който приготвяше отварата си с помощта на това и онова от черната си торба.

— Май, Селяндурата познава нашите момчета — намекнах.

— Достатъчно добре ви познавам, за да съм сигурен, че няма да оставите никой да се измъкне току-тъй — отбеляза той.

Погледнах Брестака. Той се зазяпа в Селяндурата. Човек винаги храни известни подозрения към съдържателите на конюшни. Старецът започна да се притеснява. Брестака — като всеки сержант ветеран — имаше доста зловец поглед. Накрая каза:

— Едноок, я поразходи този приятел. Проучи разказа му.

Едноокия за секунди хипнотизира Селяндурата. Двамата заобикаляха, бърбейки си като стари дружки.

Насочих вниманието си към Шекера.

— Мъжът в сенките куцаше ли?

— Беше твърде висок за Хромия.

— И така да е, атаката явно е била с благословията на страшилището. Нали, Брестак?

Сержантът кимна.

— Ловеца на души сигурно ужасно ще се вкисне, ако разбере. Разрешението да рискуваме трябва да дойде от върха.

Нещо като стон долетя от Гарвана. Сведох очи. Неговите бяха притворени. Нададе същия звук. Допрях ухо до устните му.

— Зуад... — промълви той.

Зуад. Отвратителният полковник Зуад. Врагът, когото бе споменал. Привилегированият касапин на Хромия. Рицарското поведение на Гарвана доведе до ужасни последици.

Съобщих на Брестака. Той не изглеждаше изненадан. Може би Капитана бе споделил историята на Гарвана поне с взводния му командир.

Едноокия се върна и заяви:

— Приятелчето Селяндур работи за противника... — ухили се със злобната усмивка, която репетира специално, за да плаши дечица и кучета. — Реших, че ще искаш да го вземеш предвид, Брестак.

— О, да — сержантът изглеждаше повече от доволен.

Върнах се на работа към следващия, който беше в най-лошо състояние. Още малко шев и кърпеж. Чудех се дали конецът ще ми стигне. Патрулът беше доста пострадал.

— Кога ще получим от отварата ти, Едноок?

— Все още чакам пилето.

— Ами нека някой открадне едно! — изръмжа Брестака.

Едноокия продължи:

— Хората, които търсим, се крият в една дупка на улица „Блийк“. Имат си няколко груби приятелчета.

— Какво ще правиш, сержант? — поинтересувах се.

Бях сигурен, че ще предприеме нещо. Гарвана ни беше поставил под задължение, произнасяйки името на Зуад, Той си мислеше, че умира. В противен случай не би го назовал. Познавах го достатъчно добре, дори и да не знаех нищичко за миналото му.

— Трябва да организираме нещо за полковника — замисли се Брестака.

— Ако търсиш неприятности, ще си ги намериш. Спомни си за кого работи той.

— Лоша работа! Да оставиш някой, да се измъкне, след като е нанесъл удар по Братството, Знахар. Ако ще и да е Хромия.

— Но ще поемеш тежко бреме на плещите си, нали? — подхвърлих аз, но не изказах несъгласие.

Загубата на бойното поле е приемлива. Случаят обаче не беше такъв. Това си беше имперска политика. Хората трябва да бъдат предупреждавани, че могат да затънат, ако скочат в блатото. Щяхме да го покажем на Хромия и Ловеца на души.

— Какви последствия предвиждаш? — попитах Брестака.

— Цяла камара попържни и стенания. Но не смятам, че има кой знае какво за правене. По дяволите, Знахар, и без друго не ти е работа да мислиш. Плащат ти да кърпиш ранени — той замислено се втренчи в Селяндур. — Струва ми се, че колкото по-малко свидетели има, толкова по-добре. Хромия няма да се разписка, ако не може да докаже нищо. Едноок! Я си поговори с тоя питомен Бунтовник — В главата ми се върти една малка гадна идея. Може би той ще ни даде ключа.

Едноокия свърши със сервирането на супата. По бузите на първите, които я изпиха, вече изби червенина. Брестака спря да гризе ноктите си. Стрелна коняря сурово.

— Селяндур, да си чувал за полковник Зуад?

Запитаният се вцепени. Колеба се поне секунда повече от необходимото.

— Не мисля.

— Много странно. Според мен си чувал. Наричат го „лявата ръка на Хромия“. Явно Кръгът ще стори всичко само за да го пипне. Ти как мислиш?

— Не знам нищо за Кръга, Брестак — той зарея поглед над покривите — Да не искаш да кажеш, че онзи, приятел на „Блийк“ е въпросният Зуад?

— Изобщо не съм казал такова нещо, Селяндур — изкиска се Брестака. — Да съм оставил такова впечатление, Знахар?

— Не, по дяволите! Какво пък ще прави Зуад в някакъв си бардак във Веслоград? На изток Хромия е затънал до уши в неприятности. Нуждае се от всеки свой човек.

— Виждаш ли, Селяндур? Сега ще ти обясня. Май знам къде Кръгът може да намери този полковник. Нали разбираш, той и братството не се разбират много-много. От Друга страна, не се понасяме и с Кръга. Но това е работа! Нищо лично. Та ми хрумна... Защо да не сменим услуга за услуга? Възможно е някой от големите

клучки на Бунта да отскочи до „Блийк“ и да сподели със собствениците мнението си, че не е редно те да се грижат за онези момчета. Нали се сещаш какво имам предвид? Ако стане така, нищо чудно полковник Зуад сам да кацне в скута на Кръга.

Селяндур изглеждаше точно като човек, който знае, че са го заклешили в ъгъла.

Шпионската му дейност беше чудесна, докато нямахме основание да го подозираме. Приемахме го като безличния стар Селяндур — дружелюбно настроен съдържател, който получава по нещо допълнително и разпространява клюки, колкото всеки друг извън Отряда. Не беше притискан. Не го бяхме заставяли да играе друга роля, освен своята собствена.

— Грещиш, Брестак! Честна дума! Никога не съм се забърквал в политика. Господарката или Белите рози, все ми е тая, да знаеш. На конете им трябва храна и конюшня, к'во ми пука кой ги язди.

— Да речем, че си прав, Селяндур. Прощавай, че се усъмних в теб — Брестака смигна на Едноокия.

— В „Амадор“ са отседнали ония хорица, Брестак. Най-добре иди дотам, преди някой да им пошушне, че си в града. Аз... ами аз най-добре да поразчистя тука.

— Не бързае за никъде, Селяндур. Но ти действай, върши си работата.

Конярят ни огледа. Направи няколко крачки към останките от конюшната си. Пак ни погледна. Брестака безизразно посрещна очите му. Едноокия вдигна левия крак на коня си и провери подковата му. Съдържателят се скри зад развалините.

— Едноок! — Извика Брестака.

— Духна още щом се скри отзад. Яко си плю на петите.

Сержантът се ухили.

— Наглеждай го. Знахар, води си бележки! Искам да знам на кого ще докладва. И на кого ще докладва другия. Подхвърлихме му вест, която трябва да се разпространи светкавично.

— Зуад е жив труп от мига, в който Гарвана назова името му — казах на Едноокия. — Дори може и от по-рано... още когато му се е изпречил на пътя.

Магьосникът изсумтя, изчисти карта. Шекера тегли на свой ред и отвори. Едноокия се оплака:

— Не мога да играя с тези момчета, Знахар. Не спазват правилата!

Брестака се появи на улицата в галоп и скочи от седлото.

— В онзи бардак са се размърдали! Имаш ли нещо за мен, Еднооок?

Списъкът беше обезсърчаващ. Подадох го на сержанта. Той изруга, плю и пак заруга. Ритна дъските, които използвахме вместо маса за карти.

— Отнасяйте се с повече внимание към проклетите си задължения!

Едноокия овладя гнева си.

— Те не правят грешки, Брестак. Пазят си задниците. Селяндурата се е навъртал около нас прекалено дълго, за да спечели доверието им.

Брестака пообиколи наоколо, бълвайки огън и жулел.

— Добре! Резервен план номер едно. Ще проследим Зуад. Ще видим къде ще го закарат, след като го спипат. Когато стане готов да се разприказва, ще го освободим, ще разчистим мястото от Бунтовниците и после ще изловим всеки, който е в този списък.

— Твърдо си решил да покажеш, че си полезен, нали? — отбелязах аз.

— Много си прав. Как е Гарвана?

— Май ще оживее. Инфекцията е овладяна и Едноокия твърди, че започва да се възстановява.

— Хм! Еднооок, искам имена на Бунтовници. Колкото може повече.

— Да, сър, сър! — Едноокия отдаде възбудено чест.

Когато Брестака се извърна, жестът стана неприличен.

— Я събери дъските, Мек Дебелчо — предложих. — Твой ред е да раздаваш, Еднооок!

Той не отговори. Не изруга, не замърмори и не заплаши да ме превърне в тритон. Стоеше вцепенен като труп и едва примигваше.

— Брестак!

Сержантът се изтъпани пред него и се взря в очите му от една педя разстояние. Щракна с пръсти под носа му. Едноокия не реагира.

— Какво мислиш, Знахар?

— Нещо е станало в онзи бардак.

В течение на десет минути нито мускулче не трепна по лицето на магьосника. После той отвори единственото си око, фокусира поглед и се плъосна на земята като мокър парцал.

— Какво става, по дяволите? — настоя Брестака.

— Дай му минутка — озъбих му се.

— Бунтовниците хванаха Зуад, но той успя да се свърже с Хромия — съвзе се Едноокия и обясни.

— Ъ-ъ?

— Страшилището му идва на помощ.

— Къде? Във Веслоград? — по физиономията на Брестака се разля равномерно сив цвят.

— Аха!

— Ох, по дяволите!

Наистина. Хромия беше най-гадният от Покорените.

— Мисли бързо, Брестак той ще проследи нишките към нас... Селяндурата е слабото ни звено.

— Едноок, намери това дърто лайно! Белезникав, Спокоен, Пандиз! Имам задача за вас!

Не мога да опиша както трябва смута, който предизвикаха думите на Едноокия. Познавахме Хромия само от слухове, но те до един бяха зловещи. Бяхме изплашени. Покровителството на Ловеца на души не включваше защита срещу друг от Покорените.

— Пак се повтаря! — сбута ме Брестака.

Не лъжеше. Но този път Едноокия прекрачи отвъд вцепенението. Преви се, започна да се гърчи и от устата му рухна пяна.

— Дръжте го! — наредих. — Брестак, дай ми палката си!

Поне дузина от Отряда се стовариха върху Едноокия. Колкото и дребен да беше, бая ги затрудни.

— За какво ти е палката? — попита сержантът.

— Ще я пъкна между зъбите му, за да не си прехапе езика! Едноокия издаваше най-странните звуци, които някога съм чувал — а по бойните полета съм чувал доста неща. Ранените издават звуци, за които може да се закълнете, че не излизат от човешко гърло. Пристъпът продължи броени секунди. След последния яростен гърч, тялото на магьосника се отпусна в кротък припадък.

— Добре, Знахар. Какво, по дяволите, му става?

— Не знам. Припадъчна болест?

— Я му дай от собствената му супа — предложи някой. — Ще му дойде добре!

Връчиха ни тенекиена чаша. Изляхме съдържанието ѝ в устата на Едноокия. Окото му се отвори.

— Какво правите? Да ме отровите ли искате? Пфу! Какво е това? Варена пикня?

— Твоята супа — обясних му.

— Какво стана? — намеси се Брестака — Едноокия плю. Сграбчи най-близкия винен мях, гаврътна яка глътка, изжабурка се, пак плю.

— Ловеца на души стана. Ето това, у уф! Сега търся Гоблин! Сърцето ми започна да прескача всеки трети удар. Гнездо стършели забръмчаха в червата ми. Първо Хромия, после и Ловеца на души.

— Е, какво иска пък този изрод? — припря го Брестака. И той беше нервен. Обикновено не е нетърпелив.

— Иска да знае какво става, по дяволите. Чул, че Хромия вдига гюрултия. Проверил при Гоблин. И Гоблин му казал, че сме тръгнали насам. Тъй че се намъкна в моята глава.

— И се смая от празното пространство?!... Значи сега знае всичко, което знаеш и ти, а?

— Да-а...

Очевидно, идеята не допадаше на Едноокия. Брестака изчака няколко секунди.

— Какво „е“? — Едноокия прикри усмивката си, като вдигна винения мях.

— Проклятие! Какво ти каза? Черното джудже се изкиска.

— Одобрява действията ни, намира обаче, че изтънчеността ни е като на атакуващ бик. Тъй че ще получим малко помощ.

— Що за помощ? — гласът на Брестака издаде разбирането му, че положението е излязло извън контрол и недоумението му кога точно се е случило.

— Праца някого.

Сержантът се отпусна. Аз също. Всичко е наред, след като страшилището няма да е наблизо.

— И кога ще се появи? — почудих се на глас.

— Може и да е по-скоро, отколкото ще ни хареса — промърмори Брестака. — Я остави виното, Едноок! Още трябва да наблюдаваш Зуад.

Едноокия замърмори. Беше изпаднал в обичайния полутранс, което означаваше, че оглежда място, където не се намира. Дълго отсъства.

— Е? — изръмжа Брестака, когато магьосникът се окопити.

Продължаваше да се озърта, сякаш очакваше Ловеца на души да изникне от небитието.

— Карай по-леко. Пъхнали са го в тайно подземие на около два километра на изток оттук.

Брестака стана неспокоен като малко дете, което всеки момент ще се напишка.

— Какво ти става пък на теб? — разтревожих се аз.

— Имам лошо предчувствие. Само лошо ужасно предчувствие, Знахар! — шарещият му поглед замръзна. Очите му се разшириха. — И бях прав! О, проклятие, прав бях!

Беше висок колкото къща и наполовина широк. Беше облечен в дрипави червени дрехи избелели от годините и проядени от молци. Появи се на улицата с тромава походка — ту по-бърза, ту по-бавна. Рошавата му сива коса се сплъстяваше като шлем около главата му. Лицето му беше невидимо под гъстата брада, която приличаше на къпинак, окичен с боклуци. В бледата: си, изпъстрена със старчески петна ръка стискаше жезъл — сам по себе си предмет на изкуството, осквернен от допира на носителя си. Представляваше невероятно издължено женско тяло със свършени пропорции.

— Казват, че това била истинска жена, по времето на Владичеството... — прошепна някой. — Казват още, че тя му изневерила.

Едва ли жената заслужава обвинения, не и ако видиш на живо Променливия.

Видоменителя е най-близкият съратник на Ловеца на души сред десетимата, Които Били Покорени. Ненавистта му към Хромия е по-силна и от тази на господаря ни. Хромия бил третият в любовния триъгълник, обясняващ жезъла на Променливия. Той спря на няколко

стъпки от нас. Налудничав огън гореше в очите му. Не мога да си спомня какъв цвят бяха. Беше невъзможно да посрещнеш погледа му. Хронологично, той беше първият велик крал — примамен, победен и поробен от Властелина и неговата Господарка.

Разтреперан, Едноокия пристъпи напред.

— Аз съм магьосникът — каза той.

— Ловеца ми съобщи — гласът на Променливия бе звучен и дълбок, и гръмотевичен дори за човек с неговия ръст. — Някакво развитие?

— Проследих Зуад. Само това.

Променливия пак ни огледа. Някои от нашите се измъкваха. Той се усмихна зад четината по лицето си.

По протежение на улицата местното население се събираше да зяпа. Веслоград още не беше виждал ни един от първенците на Господарката. Късметлийски ден — двама от най-лудите ги бяха удостоили с посещение.

Погледът на Променливия ме парна. За миг почувствах леденото му презрение. Представявах само противна смрад за ноздрите му. После откри каквото търсеше: Гарвана. Тръгна към него. Ние подтичвахме наоколо като дребни мъжкарчета, обградили доминиращия бабуин в зоопарка. Няколко минути се визира в Гарвана и размърда огромните си рамене... Сви ги. Опря петите на жезъла си в гърдите на умирация ни брат.

Дъхът ми спря. Гарвана бързо възвръщаше цвета на лицето си. Спря да се поти. Чертите му се отпуснаха, щом болката утихна. Раните му се събраха, покриха се с яркочервени резци, които за минути избледняха до сиво-бели стари белези. Скупчвахме се във все по-плътен и по-плътен кръг, изумени от събитията. Пандиза пристигна в галоп по улицата.

— Хей, Брестак! Свършихме работата. Какво става?

Погледна Променливия и изцърка като мишка в капан, Брестака вече бе успял да възвърне самообладанието си.

— Къде са Белезникавия и Спокойния?

— Отърват се от тялото.

— Чие тяло? — попита Променливия. След обяснението на Брестака, Покорения изсумтя: — Този Селяндур ще е в основата на

нашия план. Ти! — пръстът му с размер на наденичка се насочи към Едноокия. — Къде са онези?

Магьосникът ни ги откри в една пивница — съвсем според предвижданията.

— Ти! — Променливия посочи пандиза. — Кажи им да донесат трупа обратно!

Пандиза се изду до пръсване. Ясно се виждаше как възраженията му напират. Но кимна, пое си глътка въздух и изчезна. Никой не спори с Покорен.

Проверих пулса на Гарвана. Беше равномерен. Изглеждаше в цветущо здраве. Безразлично — доколкото успях — запитах:

— Можеш ли да помогнеш и на другите? Докато чакаме...

Изплаших се, че погледът му ще съсири кръвта във вените ми. Но той все пак изпълни молбата ми.

— Какво се е случило? Какво правите тук? — Гарвана се намръщи срещу мен. После спомените започнаха да прииждат. Приседна. — Зуад... — озърна се.

— Беше в безсъзнание два дни. Бяха те разпердушени като гъска. Не вярвах, че ще оцелееш.

Той опипа раните си.

— Какво става, Знахар? Трябваше да съм мъртъв.

— Ловецът на души прати един приятел. Променливия. Той те оправя...

Всъщност, оправя всички. Трудно е да се ужасяваш от някой, който е оказал подобна помощ на дружината ти.

Гарвана скочи на крака и се олюля трескаво.

— Този проклетник Селяндура! Добре ни подреди... — в ръката му блесна нож. — По дяволите! Безсилен съм като котенце!

А аз се чудех откъде Селяндура знае толкова за нападателите!

— Предателят го няма, Гарван. Старецът е мъртъв. Това е Променливия, който се упражнява да прилича на Селяндура.

Всъщност, нямаше нужда от практика. Превъплъщението му щеше да измами и майката на Селяндура.

Гарвана се тръшна обратно до мен и поиска:

— Разкажи ми.

Просветих го в събитията и завърших:

— Променливия иска да използва облика на Селяндурата за маскировка. Вероятно ще му повярват.

— Ще съм точно зад гърба му.

— Може да не му хареса.

— Не ми пука какво ще му харесва. Този път Зуад няма да се отърве. Дългът нарасна неимоверно — изражението му се смекчи и стана тъжно. — Как е Глезанка? Знае ли вече за Жилото?

— Не мисля, че е разбрала. Никой не се е връщал до Дяла. Брестака смята, че може да прави тук каквото си ще, стига да не се мярка пред очите на Капитана преди развързката на историята.

— Добре. Не ми се ще да споря с него.

— Променливия не е единствения Покорен във Веслоград — напомних му аз. — Видоменителя спомена, че е усетил присъствието на Хромия.

Гарвана сви рамене — изобщо не се интересуваше от този факт.

Двойникът на Селяндурата се приближи към нас. Изправихме се на крака. Треперех, но забелязах, че Гарвана леко пребледня. Чудесно. Значи не беше безчувствен като камък през цялото време.

— Ти ще ме придружиш — нареди Покорения на Гарвана и ме огледа. — Ти също! И сержантът!

— Те познават Брестака — възразих.

— И изненадващо — той се развесели.

— Ще приличате на Бунтовници. Само някой от Кръга би открил разликата. А те не са във Веслоград. Бунтовниците тук са инакомислещи. Ще се възползваме от провала им, за да спечелим подкрепа — и Бунтът е също тъй прояден от лични интереси, както и нашата страна. — Променливия извика Едноокия и попита: — Какво е състоянието на полковник Зуад?

— Още не са го пречупили.

— Той е корав зальк — отбеляза Гарвана, комплиментът му се свидеше.

— Научи ли нечии имена? — попита ме Брестака и събраният от мен списък този път го удовлетвори.

— Най-добре да потегляме — реши Променливия. — Преди Хромия да нанесе удара си.

Едноокия ни даде паролите. Изплашен, убеден, че не съм подготвен — и дважд по-уверен, че няма да посмея да оспоря избора на Променливия — аз се повлякох по ума на Покорения.

Не знам кога се случи. Когато се огледах, видях, че вървя с непознати. Блъснах се в гърба на водача ни.

Гарвана се разсмя. Чак тогава разбрах. Променливия бе хвърлил заклинанието си и над нас. Приличахме на капитани от бунтовническата армия.

— Кой сме ние? — полюбопитствах.

Променливия посочи Гарвана:

— Коравия, един от Кръга. Шурей на Грапата. Двамата се мразят колкото Ловеца и Хромия... — за Брестака обясни. — Полеви майор Риф, началник екипа на Коравия. Ти си племенник на Коравия, Мотрин Ханин, най-коравосърдечният убиец, живял някога на този свят.

Не бяхме чували за нито един от тях, но Променливия ни увери, че появата им няма да предизвика въпроси. Коравия през цялото време щъкал вътре вън от Защитника и стъжнявал живота на брата на жена си.

Добре, помислих си. Страхотна версия. Ами Хромия? Какво ще правим, ако изникне отнякъде?

Пазачите на постройката, където държаха Зуад, бяха обзети по-скоро от смут, отколкото от любопитство, когато Селяндур им представи Коравия. Не посмяха да протестират пред Кръга. Не се осмелиха да задават въпроси. Очевидно истинският Корав имаше див, агресивен и непредсказуем нрав.

— Покажете им затворника — нареди Променливия.

Един Бунтовник го стрелна косо и подхвърли:

— Ти си трай, Селяндур.

Около нас бъкаше от Бунтовници. Безпогрешно усещах как Брестака премисля плана си за атака.

Свалиха ни в мазето и през хитро скрита тайна врата ни преведоха още по-надолу — в стая с пръстени стени. Талпи поддържаха тавана. Декорът все едно бе изваден от нечий кошмар.

Съществуват, разбира се, зали за мъчения, но повечето хора никога не са ги виждали, следователно не приемат напълно съществуването им. Е, и аз досега бях като тях.

Огледах инструментите, после привързаният към един огромен стол Зуад. Недоумявах защо смятат Господарката за такава злодейка. Бунтовниците твърдяха, че те са добрите и че се борят за правдата, свободата и достойнството на човешкия дух, но методите им не се различаваха от тези на Хромия.

Променливия прошепна нещо в ухото на Гарвана. Той кимна. Почудих се как ще се организираме. Покорения изобщо не разясни плана си надълго и нашироко. А според всички очаквания трябваше да се държим като Коровия и главорезите му.

Настанихме се да наблюдаваме разпита. Присъствието ни вдъхнови инквизиторите. Затворих очи. Гарвана и Брестака не бяха толкова разстроени. След няколко минути „Коровия“ постави на „майор Риф“ някаква задача. Не си спомням естеството ѝ. Не бях на себе си. Целта му беше Брестака да излезе обратно на улицата, за да започне обсадата.

Променливия импровизираше. Ние трябваше да кротуваме, докато ни даде заповед. Предположих, че ще се задействаме, когато Брестака затвори обръча и отгоре започна да се излива паника. Междувременно гледахме сломяването на полковник Зуад.

Не ми се стори особено впечатляващ, но пък мъчителите му си се занимаваха с него от доста време. Убеден съм, че всеки ще изглежда смазан и съкрушен, след като понесе подобни ужасии.

Седяхме като три каменни идола. Пришпорвах наум Брестака. Бях обучаван да извличам удоволствие от лекуването, не от унищожаването на човешка плът.

Дори Гарвана не изпитваше удовлетворение. Без съмнение си е представял как ще измъчва Зуад, но пред действителността вроденото му благородство взе връх. В негов стил беше да забие ножа си и да реши въпроса.

Земята потръпна като под удара на гигантски ботуш. От стените и тавана се посипа пръст. Въздухът се превърна в прах.

— Земетресение! — изрева някой и Бунтовниците до един хукнаха към стълбите.

Променливия не помръдна, но се ухили.

Земята потрепери отново. Победих стадния инстинкт и останах на мястото си. Променливия не се безпокоеше. Защо пък да се тревожа аз?

Той посочи Зуад. Гарвана кимна, изправи се и се наведе над него. Полковникът беше в съзнание и с бистър ум, ужасен от земетръса. Когато нашият брат започна да го развързва, признателност озари лицето му.

Великанският крак тупна отново. Земята пропадна. Подпорната греда в единия ъгъл се килна. Струйка ситна пръст потече в помещението. Останалите талпи скърцаха и се клатеха. Аз едва се владеех.

По време на трусовете — неизвестно кога — Гарвана престана да прилича на Коровия. Променливия също спря да бъде двойник на Селяндура. Зуад от пръв поглед схвана положението. Лицето му се вкамени и побеля. Сякаш имаше повече основания да се бои от Гарвана и Видоменителя, отколкото от Бунта.

— Тъй! — възкликна Гарвана. — Време е за разплата!

Земята се разлюля. Над главите ни се разнесе приглушен трясък от срутена зидария, факлите падаха и гаснеха. От праха въздухът беше почти негоден за дишане. А Бунтовниците затрополиха обратно по стълбите, поглеждайки през рамо.

— Хромия идва — обясни Променливия.

Не изглеждаше притеснен. Изправи се и се обърна към стълбището. Отново приличаше на Селяндура, а Гарвана пак се бе превърнал в Коровия.

Бунтовниците се скупчиха в подземиято. В гъчканицата и сумрака изгубих от очи Гарвана. Някой заключи изхода. Метежниците се притаиха като мишки. Ударите на сърцата им се чуваха почти осезаемо, докато гледаха стъпалата и се чудеха дали тайният им вход е скрит достатъчно надеждно.

Въпреки преградата от няколко метра пръст, която ни делеше, чувах шум в мазето отгоре. Скръъц-туп. Скръъц-туп. Походката на куц човек. И моят поглед беше впит в тайната врата.

Земята се разтърси още по-яростно. Входната врата влетя в подземиято. В далечния му ъгъл зейна бездна. Хора пищяха, а пръстта ги поглъщаше. Човешкото стадо се луташе насам-натам в търсене на

несъществуващ изход. Само ние с Променливия не бяхме повлечени от тълпата. Наблюдателницата ни беше остров на спокойствието.

Всички факли угаснаха. Единствената светлина се процеждаше от отвора в горната част на стълбите, и обливаше фигура, която в този момент ми се стои зловеща с неподвижността си. Лепнех от ледена пот. Цялото ми тяло трепереше. Не само защото съм слушал какво ли не за Хромия. Излъчването му ме караше да се чувствам като арахнофоб, в чийто скут са пуснали огромен мъхнат паяк.

Погледнах Променливия. Беше си Селяндур, просто един от множеството Бунтовници. Покорения направи някакъв жест с двете си ръце. Имаше ли някаква особена причина да не иска Хромия да го разпознае?

Заслепяваща светлина изпълни ямата! Не виждах нищо. Чувах как гредите пращат и поддават. Този път не се двоумих. Присъединих се към катерещите се по стълбите.

Предполагам, че Хромия е бил още по-стреснат от всички останали. Не беше очаквал сериозна съпротива. Вълната го помете, преди да успее да се защити, фокусът на Променливия го хвана неподготвен.

Двамата последни се добрахме до изхода. Прескочих Хромия, дребно човече, облечено в кафяво — проснат на пода, изобщо не изглеждаше страховит. Потърсих стълбите към приземния етаж. Променливия стисна ръката ми. Пръстите му бяха като клещи.

— Помогни ми!

Той заби ботуш в ребрата на Хромия и с ритници го затъркаля към входа за подземиято.

От дълбоката бездна се носеха стонове и викове за помощ. Участъци от пода под нас също се откъртваха и пропадаха. По-скоро от страх да не се озова в капан, ако не побързаме, отколкото от желание да навредя на Хромия, помогнах На Покорения да изблъска противника си в ямата.

Видоменителя се ухили и вдигна палец. Пръстите му направиха друг жест. Пропадането се ускори. Той сграбчи ръката ми и ме повлече към стълбите. Измъкнахме се на улицата наред най-буйните вълнения в скорошната история на Веслоград.

Лисици в кокошарник. Хора тичат безцелно и се щурат, надавайки нечленоразделни писъци. Отрядът начело с Брестака ги

обгражда, стеснява кръга, сваля ги един по един. Бунтовниците бяха твърде паникьосани, за да окажат съпротива.

Ако не беше защитата на Променливия, предполагам, че нямаше да преживея всичко това. Той стори нещо, което отклоняваше стрелите и върховете на мечовете. Като подла душица — каквато съм — се приютих под крилото му, докато се озовахме в безопасност зад линията на братството.

Това беше голяма победа за Господарката. Превъзхождаше и най-безумните мечти на Брестака. Преди прахът да слегне, чистката помете всеки заподозрян като Бунтовник във Веслоград.

Променливия стоеше в центъра на събитията. Предостави ни безценна подкрепа и се забавляваше искрено, като газеше всичко по пътя си. Беше щастлив като дете, което пали огън.

После изчезна толкова неусетно, сякаш никога не бе съществувал. А ние — изтощени до смърт, пълзящи като гущери — се събрахме пред конюшната на Селяндурата. Брестака започна преброяването. Липсваше само един.

— Къде е Гарвана? — попита сержантът.

— Мисля, че срутената сграда го погребва — обясних аз. — Заедно със Зуад.

— Много удобно — отбеляза Едноокия. — Иронично, но подходящо. Твърде жалко, че си отиде обаче. Играеше много добре тонк.

— И Хромия ли остана долу? — попита Брестака.

Имам Личен принос в погребението му — ухилих се аз.

— И Променливия си отиде...

Започвах да прозирам изплетената около нас паяжина. Искях да се уверя дали не е само плод на въображението ми и повдигнах въпроса, докато приготвихме завръщането си в Дяла.

— Нали знаеш, единствените, които видяха Променливия, бяха от нашите. За Бунтовниците и Хромия той беше от техните, но на нас се нагледаха. Особено на теб — доста масово участие взе, Брестак. Видяха също мен и Гарвана. Селяндурата е мъртъв. Имам чувството, че плановете на Променливия нямат допирни точки със залавянето на Зуад или прочистването на местната бунтовническа йерархия. Мисля,

че ние сме на топа на устата, що се отнася до Покорения. Много хитър ход.

Брестака на пръв поглед прилича на грамадно, тъпо селянче, което е станало войник от немай-къде, но е умен. Не само прозря подозрението ми, но незабавно го свърза с по-мащабната паяжина на политическите интриги между Покорените.

— Ще трябва да се разкараме отгук, преди Хромия да си пробие път насам. Не говоря просто да се изнесем от Веслоград. Да си вдигаме задниците и от Защитника. Ловеца на души ни вкара в играта като негови погранични пешки. Като нищо ще се окажем между чука и наковалнята — той подъвка устна за миг, после пак влезе в ролята си на сержант и закрепва поголовно, че не сме достатъчно експедитивни.

Дори близо до паниката беше войник до мозъка на костите си. Заминаването ни не наподобяваше бягство. Напуснахме града като ескорт на фургоните с провизии, които патрулът на Шекера бе дошъл да натовари.

— Ще откача, след като се върнем в крепостта — сподели на път сержантът. — Ще изляза и ще прегриза някое дърво, нещо от този род... — а след няколко километра замислено допълни: — Докато се опитвах да избера кой да съобщи новината на Глезанка, знахар, ти стана доброволец. Имаш правилен подход.

Тъй и аз получих тема, върху която да си блъскам главата по време на прехода. Проклетият Брестак!

Голямата бъркотия във Веслоград не приключи дотук. Трептенията нарастваха. Последствията се натрупваха. Съдбата пъкна среден пръст в колелото на историята.

Грапата развихри голяма офанзива, докато Хромия още си прокопаваше път от руините. Не знаеше, че врагът му е напуснал бойното поле, но ефектът беше същият. Армията на Хромия се разбяга. Победата ни отиде на вятъра. Бандите на Бунтовниците вилнееха из Веслоград и преследваха агентите на Господарката.

Благодарение на проникателността на Ловеца на души, ние напредвахме на юг, когато настъпи срывът, тъй че си спестихме участието в него. Влязохме в гарнизона в Брестоград, окичени с няколко драматични победи, а Хромия се оттегли в Клина с останките

от армията си и с клеймо на некомпетентен воин. Той знаеше кой го е натопил, но не можеше да предприеме нищо. Положението му пред Господарката бе твърде разклатено. Нямаше да се осмели да не остане нейното вярно кученце. Налагаше му се да извоюва доста изумителни победи, преди да се замисли за уреждане на сметките си с нас или с Ловеца на души.

Не се чувствах особено успокоен. И червеят ще те ухапе, стига да му дадеш време.

Грапата беше толкова ентузиазирани от успехите си, че не спря, след като завладя Защитника. Обърна се на юг. Ловеца на души ни извади от Брестоград само седмица след пристигането ни.

Дали Капитана се разстрои от случилото се? Недоволстваше ли, че част от хората му бяха тръгнали на своя глава, пренебрегвайки или заобикаляйки заповедите му? Само ще уточня, че допълнителните дежурства бяха предостатъчни да счупят гръбнака и на вол. Нека кажем също, че мадоните на нощта в Брестоград бяха жестоко разочаровани от Черния отряд.

Направо ми се плаче, като си помисля за това. Командирът ни е дяволски гений.

Взводовете минаха преглед. Фургоните бяха натоварени и готови за път. Капитана и Лейтенанта се съвещаваха със сержантите си. Едноокия и Гоблин играеха някаква игра с малки призрачни твари, които воюваха в ъглите на ограждението. Повечето от нас гледаха и залагаха на едната или другата страна в зависимост от обратите на късмета им. Стражникът на портата извика:

— Идва ездач!

Никой не му обърна и капка внимание. Куриери идваха и заминаваха от сутрин до вечер.

Портите се отвориха навътре. И Глезанка запляска с ръце. Затича се към входа.

Оттам — одърпан като в деня на кървавата ни среща — влезе на кон нашият Гарван. Вдигна Глезанка и я прегърна силно, настани я странично на седлото пред себе си и докладва на Капитана. Чух го да рапортува, че всичките му дългове са изплатени и вече няма неуредени дела извън братството.

Капитана го наблюдава дълго време, после кимна и му нареди да заеме мястото си в редиците ни.

Гарвана ни беше използвал, но през това време бе открил свой нов дом. Добре дошъл в семейството!

Излязохме от града и се насочихме към новия гарнизон в Клина.

---

[1] Тонк се наричат и варианти на покер, и варианти на белот, ако се съди по описваните от автора правила, става въпрос за някаква комбинация на основа и на двете игри, а „тонк“ съответства на кент флош. — Б.пр. ↑

3. ГРАПАТА

Вятърът блъскаше и бушуваше, и виеше около твърдината Мей. Арктически пориви се кикотеха и прокарваха ледения си дъх през пролуките в стените на квартирата ми. Пламъчето на свещта ми танцуваше, проблясваше и едва тлееше. Когато пръстите ми изтръпнаха, обвих огънчето и ги оставих да се пържат.

Вятърът духаше с все сили от север, понесъл ситен като прах сняг. През нощта беше натрупал две педи. Очакваше се още. Снеговалежът щеше да донесе и още беди. Съжалявах Брестака и хората му. Бяха тръгнали на лов за Бунтовници.

Крепостта на твърдината Мей. Перлата на защитата на Клина. Замръзнала през зимата. Блатиста през пролетта. Пещ през лятото. Пророците на Бялата роза и войниците на Бунта бяха най-малкият ни проблем.

Клина представлява дълго стреловидно плато между планински вериги, обърнато на юг. Мей се намира на острия му връх. Нашата задача беше да удържим тази котва на северната защита на Господарката.

Защо Черният отряд?

Ние сме най-добрите. Заразата на Бунта започна да се разпространява през Клина скоро след падането на Защитника. Хромия се опита да я спре и се провали. Господарката ни постави да се оправяме с кашата, която той беше забъркал. Единствената ѝ друга възможност бе да се откаже и от тази провинция.

Пазачът на портите наду фанфара. Брестака се връщаше.

Не хукнаха да го посрещнат. Правилникът препоръчва „нормално поведение“ — да се преструваш, че вътрешностите ти не са вързани на възел. Вместо това хората надничаха от скришни местенца и се тревожеха за братята, тръгнали на лов. Някой изгубен? А тежко ранен? Познаваш ги по-добре от семейството си. Сражаваш се рамо до

рамо с тях в продължение на години. Не всички са ти приятели, но те са твоето семейство. Единственото семейство, което имаш.

Пазачът на портите разби леда по наблюдателното стъкло. Скърцайки в протест, решетката се вдигна. Като историк на братството имах възможност да приветствам Брестака, без да нарушавам неписаните правила. Какъвто съм си глупак, излязох в ледената виелица.

Жалка сбирщина сенки се промъкнаха през връхлитащия сняг. Понитата едвам се влачеха. Ездачите им висяха на заледените стремена. Животни и хора се бяха свили в опит да се изплъзнат от разкъсващите нокти на вятъра. Облачета дъх изскачаха от устата на коне и мъже и мигом се разсейваха. От студа, цветисто казано, и снежен човек щеше да се разтрепери.

От целия отряд единствено Гарвана бе виждал сняг преди тази зима. Страхотен поздрав за добре дошли от Господарката, шегуваха се братята ни.

Ездачите приближиха. Изглеждаха по-скоро като бежанци, а не като воители от Черния отряд. Ледени диаманти се поклащаха по мустаците на Брестака. Парцали закриваха останалата част от лицето му. И другите бяха така омотани, че не можех да ги различа един от друг. Само Мълчаливия яздеше сравнително изправен. Вперил поглед право пред себе си, не обръщаше внимание на безмилостната буря.

Брестака кимна, щом влезе в твърдината Мей.

— Започнахме да се чудим — рекох му.

„Чудене“ означава „притеснение“. Правилата изискват да се демонстрира безразличие.

— Трудно пътувахме.

— Как мина?

— Черният отряд — двайсет и трима, Бунтът — нищо. Няма и работа за теб, Знахар, като изключим Йо-йо, който е с леко измръзване.

— Хванахте ли Грапата?

Злокобните предсказания, уелото вещерство и бойните умения на Грапата направиха Хромия на глупак. Клина беше готов да падне, когато Господарката ни нареди да го превземем. Ходът беше пратил шокови вълни през империята. Един наемнически капитан да получи сила и власт, които обикновено се предоставят само на някой от Десетте!

Каквато е зимата на Клина, единствено заход за Грапата можеше да накара Капитана да изведе този патрул.

Брестака разкри лицето си и се ухили. Не каза и дума. Така или иначе трябваше да го повтаря пред Капитана.

Огледах Мълчаливия. Издълженото му, меланхолично лице беше сериозно. В отговор той леко завъртя главата. Значи така. Още една победа, сведена до загуба. Грапата бе избягал за пореден път. Дали щеше да ни отпрати като Хромия — писукащи мишоци, станали твърде нагли и предизвикали котката?

Обаче намаляването на местната структура на Бунта с двайсет и трима души беше нещо. Всъщност, нелоша работа за деня. Далеч по-добра, отколкото се бе справил Хромия преди нас.

Конярите дойдоха да приберат понитата на патрула. Други започнаха да сервират греяно вино и топла храна в главната столова. Останах с Брестака и Мълчаливия. Щях да науча тяхната история всеки момент.

В главната зала на твърдината Мей течението е малко по-слабо, отколкото в стаите. Занимах се с Йо-йо. Другите атакуваха вечерята. Щом пиршеството приключи, Брестака, двамата магьосници и Кокала се събраха около малка маса. От нищото се появиха карти. Едноокия се смръщи към мен.

— Там ли ще стърчиш с пръст в задника, Знахар? Трябва ни човек.

Едноокия е поне стогодишен. В Аналите от миналия век постоянно се споменава за вулканичния характер на дребния чернокож. Няма начин да се уточни кога се е присъединил към нас. Седемдесет години Анали бяха изгубени, когато позициите на Отряда били прегазени в битката за Гражданството. Едноокия отказва да хвърли светлина върху липсващото, време. Твърди, че не вярва в историята.

Брестака раздаде. Пет карти на всеки играч и ръка пред празния стол.

— Знахар! — ревна Едноокия. — Идваш ли?

— Нъц. Рано или късно Брестака ще проговори — почуках по зъбите си с молива.

Едноокия беше в невероятна форма. От ушите му блъвна дим. Пищящ прилеп излетя от устата му.

— Изглежда раздразнен — отбелязах аз.

Другите се захилиха. Заяждането с Едноокия е любимо забавление. Той мрази бойните задачи. Още повече обаче мрази да пропуска. Усмивките на Брестака и развеселените погледи на Мълчаливия го убедиха, че е пропуснал нещо изключително.

Брестака пререди картите си, втрещен в тях от един пръст разстояние. Очите на Мълчаливия светнаха. Няма съмнение. Изненадата беше специална.

Гарвана зае мястото, предложено на мен. Никой не възрази. Дори Едноокия не се противи на решенията на Гарвана.

Този наш нов брат. От Веслоград досега беше по-студен и от зимата. Вече мъртва душа, може би. Кара човек да се разтрепери от един поглед. Излъчва миризма на гроб. И все пак Глезанка го обича. Бледа, крехка, ефирна, тя постави ръка върху рамото му, докато той подреждаше картите си. Усмихна се вместо него.

Гарвана е идеален партньор за всяка игра с участието на Едноокия, който мами. Но никога, когато Гарвана седне на масата.

— Тя стои в Кулата и гледа на север. Деликатните ѝ ръце са склучени пред гърдите ѝ. Бризът нежно полъхва през прозореца. Разбърква среднощната коприна на косите ѝ. Сълзи като диаманти проблясват на нежната извивка на бузата ѝ.

— Хоо-уи!

— О, ау!

— Авторът, авторът!

— Дано свиня роди в спалния ти чувал, Уили!

Тези типове започваха да се подиграват с фантазиите ми за Господарката!

Есетата са игра, която играя със самия себе си. Мамка му, кой знае, може пък измислиците ми да се окажат истина. Десетте, Които Били Покорени, единствени са виждали Господарката. Кой друг знае дали е грозна, красива или?...

— Сълзи като диаманти блестят, а? — промърмори Едноокия. — Това ми харесва. Да не си въобразяваш, че плаче за теб, Знахар?

— О, я стига! Аз не се присмивам на забавленията ви!

Лейтенанта влезе, седна и ни огледа със сурово смръщено лице. Напоследък смисълът на живота му беше да не одобрява нищо. Пристигането му означаваше, че и Капитана ще нахлуе всеки миг. Брестака скръсти ръце и се настани удобно. Залата утихна. Хората се събираха като по магия.

— Я заключете проклетата врата! — промърмори Едноокия. — Ако продължават да влизат така, задникът ми ще замръзне! Доиграй ръката, Брестак!

Капитана влезе и зае обичайното си място.

— Слушам, Сержант.

Капитана не е от най-живописните ни герои. Твърде тих. Твърде сериозен.

Брестака остави картите си на масата, почука ъгълчетата им, за да ги подреди, докато систематизираше и мислите си. Беше вманиачен по сбитите и точни доклади.

— Сержант?

— Мълчаливия забеляза военни постове на юг от фермата, Капитане. Заобиколихме от север. Атакувахме след залез-слънце. Те се опитаха да избягат. Мълчаливия отвлече вниманието на Грапата, докато се справяхме с останалите. Трийсет души. Заловихме двайсет и трима. Вдигнахме много шум, за да не пострада шпионинът ни. Изтървахме Грапата.

Трудничко е да вдъхнеш живот на тази измислица. Искаме Бунтът да вярва, че редиците му гъмжат от наши информатори. Това усложнява комуникациите и взимането на решенията, и улеснява живота на Мълчаливия, Едноокия и Гоблин.

Да пуснеш слух. Да подходиш подмолно. Да опиташ с подкуп или изнудване. Това са най-добрите оръжия. Влизаме в битка само когато опонентите ни вече са влезли в капана. Е, поне в идеалния случай.

— Право в крепостта ли се върнахте?

— Да, сър. След като изгорихме фермата и стопанските сгради. Грапата добре прикрива следите си.

Капитана се загледа в потъмнелите от пушек греди над главата си. Само шумоленето на картите на Едноокия нарушаваше тишината. Накрая сведе очи.

— Тогава, мили мои, защо вие с Мълчаливия се хилите като клоуни на панаир?

— Те горди се завърнаха у дома с празни ръце — промърмори Едноокия.

Брестака се ухили още по-широко:

— Да, ама не са празни.

Мълчаливия бръкна под мръсната си риза и извади малката кожена кесийка, която винаги висеше на връв на врата му. Неговата торбичка с фокуси. Беше пълна с най-невъобразими съставки като стрити уши от прилеп или еликсир за кошмари. Този път извади сгънато листче хартия. Разгъна го полека, като хвърляше драматични погледи към другите двама магьосници. Дори Капитана стана от мястото си и се наведе над масата.

— Ето! — обяви Брестака.

— Това е само някакъв кичур!

Поклащащи се глави. Ръмжащи гърла. Някой подложи на съмнение връзката на Брестака с реалността. Но Едноокия и Гоблин бяха ококорили общо три очи. Едноокия изчурулика нещо нечленоразделно. Гоблин изписка няколко пъти, но пък той винаги си писука.

— Наистина ли е негова? — успя да изрече накрая той. — Ама, вярно, негова ли е?

Брестака и Мълчаливия излъчваха самодоволството на изключително преуспели конквистадори.

— Абсодяволотно! — заяви Брестака. — Точно от върха на темето му. Бяхме хванали стареца за топките и го знаехме. Толкова бързаше да се изниже оттам, че си удари канчето в касата на вратата. Видях го с очите си, както и Мълчаливия. Остави си перушината на една треска. Уха, само как препуска този дядка!

И Гоблин, направо танцуващ от възбуда, обяви с една октава над обичайното си скърцане на ръждиви вериги:

— Господа, спипахме го! Все едно вече виси на месарската кука. При това — най-голямата! Какво мислиш по въпроса, ти, дребен нещастен грозник? — изскимтя той към Едноокия.

Ято миниатюрни светулки се изляха от ноздрите на Едноокия. Като отлично обучени войници, те образуваха формация, в която се четеше надписът „Гоблин е педал“. Малките им крилца избръмчаха думите, за да не останат в неведение дори неграмотните.

Няма нищо свято за този гадник. Гоблин категорично е хетеросексуален. Едноокия просто подемаше поредната си закачка.

Гоблин направи рязко движение. Голяма замъглена фигура — напомняше Ловеца на души, но беше достатъчно едра да помете гредите на тавана — се приведе и посочи Едноокия обвинително. Призрачен глас прошепна:

— Ти си сменил резбата, мръсничко!

Едноокия изсумтя, поклати глава, пак я поклати, пак изсумтя. Очите му се изцъклиха. Гоблин се изкиска, овладя се, пак се изкиска. Мина встрани и изтанцува победоносна джига^[1] пред огнището.

По-малко проникателните ни братя изсумтяха. Няколко косъма! С тях и с две сребърни монети може да се повъргаляш с местните курви.

— Господа! — разбра ги Капитана.

Оптическото представление спря. Началникът ни огледа магьосниците си. Размишляваше. Закрачи из залата. Кимна в отговор на собствените си мисли. Накрая попита:

— Еднооок, достатъчни ли са?

Едноокия се закиска — изненадващо басов звук за такъв дребосък.

— Един косъм, сър, или едно парченце нокът, е повече от достатъчно. Сър, спипахме го.

Гоблин продължаваше налудничавия си танц. Мълчаливия се усмихваше. Откачени лунатици, всичките до един!

Капитана се позамисли още малко.

— Не можем да се справим с това сами — той обиколи залата. Стъпките Му натежаваха. — Ще трябва да извикаме някой от Покорените.

Един от Покорените. Естествено. Нашите трима магьосници са най-ценните ни ресурси. Трябва да ги защитаваме. Но... Лъхна мраз и ни вкамени като статуи. Един от тъмните последователи на Господарката... Един от онези мрачни господа тук? Не...

— Не Хромия. Той и без друго ни е сърдит.

— От Променливия ме побиват тръпки.

— Нощната сянка е най-лош.

— Че откъде знаеш, по дяволите? Никога не си го виждал! —
разнесоха се възгласи.

— Ще се справим и сами, Капитане — отбеляза Едноокия.

— Да бе, та братовчедите На Грапата да налетят върху вас като
мухи на конски задник.

— Ловеца на души — предложи Лейтенанта. — Той ни е
господар, повече или по-малко.

Предложението бе прието единодушно. Капитана нареди:

— Свържи се с него, Едноок. Бъди готов за действие, когато той
пристигне.

Едноокия кимна и се ухили. Беше очарован. В неговото
извратено съзнание вече се тълпяха сложни, коварни планове.

Всъщност това трябваше да бъде задача за Мълчаливия. Но
Капитана я прехвърли към Едноокия, понеже не можеше да се
примири с отказа на магьосника да говори. Това, неясно защо, го
плаши.

Мълчаливия не възрази.

Някои от местните ни слуги са шпиони. Знаем кои, благодарение
на Едноокия и Гоблин. Позволихме на един, който не знаеше нищо за
косъма, да се измъкне с новината, че устройваме шпионски щаб в
свободния Розоград.

Когато имаш по-малко привърженици на своя страна, научаваш
се да играеш с белязани карти.

Всеки властник си създава врагове. Господарката не правеше
изключение. Синовете на Бялата роза са навсякъде... Ако човек избира
на чия страна да застане, ръководен от порива на сърцето си, тогава
Бунтът е правилното място за всеки. Те се борят за всичко, което
мъжете считат за въпрос на чест: свобода, независимост, истина,
правда... Всички субективни илюзии, всички вечни ключови думи.
Ние сме слуги на злодея в името на мира. Признаваме илюзията и
отричаме същността ѝ.

Няма самообявили се злодеи, само режими на самообявили се светци. Историците на победителите определят кои са добрите и лошите.

Ние не обичаме етикетите. Бием се за пари и за безплатна гордост. Политиката, етиката, моралът нямат значение.

Едноокия се свърза с Ловеца на души. Той идваше. Гоблин каза, че старото страшилище виело от радост. Подушваше възможност да вдигне акциите си и да резне тези на Хромия, Десетте се боричкаха и дърлеха по-ожесточено и от разглезени дечица.

Зимата поотпусна за малко обсадата си. Нашите и местните започнаха да почистват вътрешния двор на твърдината Мей. Един от местните изчезна. В главната зала Едноокия и Мълчаливия се поглеждаха доволно над ръба на картите си. Бунтовниците бяха научили точно онова, което те искаха да узнаят.

— Какво става на стената? — попитах. Брестака беше взел лост и длето и се мъчеше да разхлаби един камък. — Какво ще правиш с този блок?

— Малка скулптура, Знахар. Имам ново хоби.

— Ами, не думай! Запази си тайната, като искаш — чудо голямо!

— Приеми го както щещ. Смятах да те помоля да ни придружиш, когато тръгнем след Грапата. Та да можеш да го запишеш правилно в Аналите.

— И да спомена с няколко думи гениалността на Едноокия?

— Дълговете трябва да се плащат, Знахар.

— Тогава Мълчаливия заслужава да му отделия цяла глава, така ли?

Той плю. Сумтя. Руга.

— Искаш ли да се включиш за ръка? — подхвърли Едноокия.

Играеха само трима и единият беше Гарвана. Тонк е поинтересен с петима или шестима, спечелих три ръце от раз.

— Нямах ли си друга работа? Някоя брадавица за рязане, например? — ядоса се дребният чернокож.

— Ти го помоли да играе — отбеляза един от зяпачите наоколо.

— Харесваш ли мухи, Мускус?

— Мухи ли?!

— Ще те превърна на жаба, ако не си затвориш устата!

— И попова лъжичка не можеш да превърнеш на жаба — не се впрегна Мускуса.

— Търсеше си го, Едноок! — захилих се аз. — Кога ще дойде Ловеца на души?

— Когато дойде.

Кимнах. Няма определена закономерност или причина в начина, по който действат Покорените.

— Ама много весели герои сме днес, а? Колко е загубил, Мускус? — попитах.

Мускуса само изхъмка. Гарвана спечели следващите две ръце. Едноокия млъкна. Дотук с разкриването на естеството на плана му. Вероятно беше за добро. Едно неизречено обяснение не може да бъде подслушано от шпионите на Бунта.

Шест косъма и блок варовик. За какво са им, по дяволите?

В продължение на дни тримата магьосници се трудеха по ред върху онзи камък. Посещавах от време на време конюшната. Те ми позволяваха да гледам, но ръмжаха, когато не желаеха да задоволят любопитството ми.

Понякога Капитана също надничаше там, свиваше рамене и се връщаше в покоите си. Чертаеше стратегии за пролетната кампания, в която всички налични имперски войски щяха да бъдат хвърлени срещу Бунта. Стаите му бяха непроходими от натрупаните карти и доклади.

Възнамерявахме сериозно да ужилим Бунтовниците веднага щом времето омекнеше.

Може да прозвучи жестоко, но повечето от нас се наслаждаваха на войнишкия живот — и най-вече Капитана. Това е любимата му игра, да си мери пишката с Грапата. Сляп е за смъртта, за горящите градове, за гладуващите деца. Както и Бунтът. Две заслепени армии, неспособни да видят нищо друго, освен противника.

Ловеца на души се появи в късна доба, посред виелица, която надминаваше понесената от Брестака. Вятърът виеше и скимтеше. Сняг блъскаше североизточния ъгъл на крепостта. Беше натрупал чак до зъберите на стената и прясната продължаваше от външната страна. Запасите от дърва и сено започваха да намаляват застрашително.

Местните се кълняха, че това била най-лошата снежна буря, която помнят.

И в самия разгар на вихъра пристигна Ловеца на души. Чуването му по портите — бум, бум, бум — събуди цялата твърдина. Запах рогове. Забумкаха барабани. Пазачът на портата се огъна пред порива на вятъра. Изобщо не успяха да отворят.

Ловеца на души се покатери на стената по натрупания сняг. Хлъзна се, почти изчезна в прясната в предния двор. Не беше много величествено пристигане за някой от Десетте.

Забързах към главната зала. Едноокия, Мълчаливия и Гоблин вече бяха там, а огънят пламтеше весело. Лейтенанта дойде, последван от Капитана. Брестака и Гарвана пристигнаха след него.

— Пратете останалите обратно по леглата — изръмжа Лейтенанта.

Ловеца на души влезе, свали си тежкото черно наметало и се настани пред огъня. Пресметнато човешки жест? Беше ми интересно.

Слабото тяло на Ловеца на души винаги е облечено в черна кожа. Носи черен шлем, който скрива лицето му, както и черни ръкавици и ботуши. Монотонността се нарушава само от няколко сребърни брошки. Единственото цветно петно в облеклото му е нешлифованият рубин на кръстачката на кинжала му, Петпръста лапа притиска камъка към дръжката на оръжието.

Малки, меки извивки нарушават гладкостта на гърдите на Ловеца на души. В бедрата и краката му се долавя нещо женствено. Трима от Покорените са жени, но само Господарката знае кои са те. Наричаме всички до един „той“. Техният пол няма и няма да има значение за нас.

Ловеца на души се представя за наш приятел, наш повелител. Дори да е така, присъствието му докара ледени тръпки в залата. Студът, Който лъха от него, няма нищо общо с времето. Дори Едноокия трепери, когато той е наблизо.

А Гарвана? Не знам. Той като че ли не изпитва вече никакви чувства, като изключим Глезанка. Някой ден това величаво каменно лице ще се пръсне. Надявам се да съм там и да го видя.

Ловеца на души се обърна с гръб към огъня.

— Е? — висок писък. — Прекрасно време за приключение — баритон.

Последваха странни звуци. Смях. Покорения се шегуваше. Никой не се засмя. Никой и не очакваше да се смеем. Ловеца на души се обърна към Едноокия.

— Слушам те — произнесе го с тенор, провлечен и мек, някак приглушен, сякаш идваше през тънка преграда. Или, както казва Брестака, от другия свят.

Едноокия беше загубил настроение за номера и показност.

— Ще започнем отначало. Капитане?

— Един от информаторите ни надуши за среща на капитаните на Бунта — обясни Капитана. — Едноокия, Гоблин и Мълчаливия проследиха движенията на известните Бунтовници...

— Оставяте ги да се движат свободно?

— Те ни водят при съмишлениците си.

— Разбира се. Един от недостатъците на Хромия е, че му липсва въображение. Убива кой където свари — заедно с всички други, които са пред очите му... — отново същия странен смях. — По-малко ефективно, а? — последва още едно изречение на неизвестен за мен език.

Капитана кимна.

— Брестак?

Брестака повтори своята част от историята, дума по дума. Прехвърли разказа на Едноокия, който очерта схемата за залавянето на Грапата. Аз недоумявах, но Ловеца на души веднага схвана идеята. Засмя се за трети път.

Разбрах само, че се каним да предизвикаме тъмната страна на човешката природа.

Едноокия заведе Ловеца на души да му покаже загадъчния си камък. Скупчихме се около пламъците. Мълчаливия извади тесте, но никой не прояви охота за игра.

Понякога се чудя как посветените от вътрешния кръг запазват здравия си разум. Те непрекъснато са до Покорените. Ловеца на души е направо сладур в сравнение с останалите.

Двамата се върнаха, като се заливаха от смях.

— Пасват си! — промърмори Брестака в рядък изблик на собствено мнение.

Ловеца на души пак си присвои топлината на огъня.

— Добре свършена работа, господа. Много добре свършена. С въображение. Това може да ги разбие в Клина. Тръгваме към Розоград щом времето се оправи. Осем числен отряд, Капитане, включително двама от магьосниците ти...

Всяко изречение бе последвано от пауза. И всяко бе произнесено с различен глас. Пълна перверзия.

Бях чувал, че това са гласовете на хората, чиито души Ловеца на души е присвоил.

Записах се доброволец за мисията в порив на необичайна смелост. Исках да видя как Грапата ще бъде хванат с косъм и парче варовик. Хромия се бе провалил въпреки цялата си зловеща сила.

Капитана обмисли въпроса.

— Добре, Знахар. Едноокия и Гоблин. Пращам и Брестака. И си изберете още двама.

— Дотук са седем, Капитане.

— С Гарвана стават осем.

— О, Гарвана! Разбира се.

Естествено. Тихият, смъртоносен Гарван щеше да бъде алтернативното его на Капитана. Връзката помежду им преминаваше границите на разбирането. Предполагам, че се притесних, понеже Гарвана напоследък ме плашеше до смърт.

Той погледна Капитана. Вдигна дясната си вежда. Капитана отвърна с едва забележимо кимване. Гарвана мръдна рамо. Какво беше посланието? Не се сетих дори за предположение.

Нещо странно витаеше из въздуха. Осведомените го намираха за великолепно. Не бях способен да отгатна какво е, но бях сигурен, че е гнусно и гадно.

Бурята стихна. Скоро пътят към Розоград беше отворен. Ловеца на души беснееше — Грапата имаше две седмици преднина. Преходът до Розоград щеше да ни отнеме една седмица. Внушените от Едноокия слухове можеше да изгубят ефикасността си, докато стигнем.

Напуснахме преди зазоряване, натоварили варовиковата плоча на каруца с чергило. Магьосниците не бяха сторили кой знае какво, освен да издълбаят в нея кухня колкото голям пъпеш. Не можех да преценя стойността ѝ. Едноокия и Гоблин се суетяха над нея като младоженец

над нова булка. Черното джудже отвърщаше на въпросите ми с широка усмивка. Копеле.

Времето се задържа хубаво. Топли ветрове духаха от юг. По пътя попаднахме на дълъг участък кал. И станах свидетел на изумително явление. Ловеца на души слезе и повлече каруцата през калта заедно с всички нас. Този великан на Империята.

Розоград е кралицата на Клина — бръмчащо гъмжило, свободен град, република. Господарката е решила да не се меси в традиционната му автономия. Светът има нужда и от места, където хора от всички видове и класи излизат извън обичайните структури.

Тъй значи. Розоград си няма господар. Бъка от агенти и шпиони, и хора, които живеят от тъмната страна на закона. В тази обстановка, кълнеше се Едноокия, пъкленият му план трябваше да преуспее. Когато стигнахме, червените стени на Розоград засияха насреща ни на светлината на залязващото слънце, тъмни като засъхнала кръв.

Гоблин се намъкна в стаята, която бяхме наели и изписка към Едноокия:

— Намерих идеалното място.

— Добре.

Интересно. Двамата не бяха започнали и един словесен двубой от седмици. Обикновено час, без да се дърлят, е истинско чудо.

Ловеца на души се раздвижи в тъмния ъгъл на стаята, където стоеше като посаден хилав черен храст, лениво спореща помежду си тълпа.

— Продължавай.

— На стар градски площад е, откъдето се вливат дузина улички и улици, зле осветен нощем. Няма причина за движение след здрачаване.

— Звучи идеално — каза Едноокия.

— Така е. Наех стая с изглед към него.

— Да погледнем — обади се Брестака.

Всички страдахме от клаустрофобия. Втурнахме се навън. Само Ловеца на души остана. Вероятно разбираше нуждата ни да се измъкнем.

Гоблин несъмнено беше прав за мястото.

— Е, и? — попитах. Едноокия се ухили. Озъбих му се. — Мълчиш като риба! Играещ си номера.

— Тази вечер ли? — попита Гоблин.

Черното джудже кимна.

— Ако старото страшилище разреши.

— Започва да ми писва! — обях. — Какво става? Вие, клоуни такива, само мятате карти и зяпате как Гарвана си остри ножовете...

Което Понякога продължаваше с часове. От движението на точилото по стоманата ме побиваха тръпки. Беше знамение. Гарвана не го прави, ако не очаква положението да загрубее.

Едноокия се изсмя — прозвуча като грачене.

Докарахме каруцата в полунощ. Съдържателят на конюшната ни обяви за луди. Едноокия го дари с една от знаменитите си усмивки, той караше. Останалите вървахме, обкръжили чергилото.

Имаше някои промени там, отдолу... Допълнения. Някой беше надраскал на плочата съобщение. Вероятно Едноокия, по време на едно от необяснимите си отсъствия от щаба.

Големи кожени торби и яка дървена маса се бяха присъединили към камъка. Масата изглеждаше годна да понесе тежестта на варовиковия блок. Краката ѝ бяха от тъмно полирано дърво. По тях бяха гравирани символи от сребро и слонова кост, много сложни и загадъчни — същински йероглифи.

— Откъде я взехте? — попитах. Гоблин изписука, засмя се, а аз изръмжах: — Е, защо, по дяволите, не ми кажете вече?

— Добре — прие Едноокия и се закикоти гаднярски. — Направихме я.

— За какъв дявол?

— Да поставим камъка върху нея.

— Ама защо нищичко не ми казвате?

— Търпение, Знахар. Всичко с времето си...

Копеле! Над площада се стелеше мъгла. Странна работа — никъде другаде нямаше. Едноокия спря фургона в средата.

— Масата навън, момчета.

— И ти да се включиш! — изписка Гоблин. — Да не мислиш, че ще се измъкнеш от тази работа? — и махна на Брестака. — Старият

сакатко винаги има извинение.

— Той е прав, Едноок! — възрази чернокожият магьосник.

— Я си докарай задника насам! — изръмжа Брестака.

Едноокия стрелна Гоблин с отровен поглед.

— Ще си платиш някой ден, главчо. Проклятие за импотентност.

Как ти звучи?

Приятелчето му не се впечатли.

— Бих ти наложил проклятие за глупост, ако бях способен да подобрявам делата на Природата.

— Абе, свалете проклетата маса! — озъби се Брестака.

— Нервен ли си? — попитах.

Той никога не се дразни от пререканията им. Приема заплахите като част от забавлението.

— Аха. Ти и Гарвана се качвайте и бутайте!

Масата беше по-тежка, отколкото изглеждаше. Наложих се всички да се напънем, за да я свалим от каруцата. Престорените пъшкания и ругатни на Едноокия ни насърчаваха. Попитах го как са я качили.

— Сглобихме я вътре, глупчо — отвърна той, после се развреца с претенции да местим масата ту на сантиметър насам, ту на сантиметър натам.

— Така я оставете — намеси се Ловеца на души. — Нямаме време за това...

Недоволството му оказа умиротворителен ефект. Нито Гоблин, нито Едноокия казаха и дума повече. Плъзнахме камъка върху плота. Отстъпих и избърсах лицето си. Бях подгизнал от пот. Посред зима! От камъка сякаш лъхаше горещина.

— Торбите — нареди Ловеца на души.

Гласът му прозвуча като на жена, която нямах нищо против да срещна.

Грабнах едната торба и изпъшках. Беше тежка.

— Хей! Това са пари!

Едноокия се изкиска. Стоварих торбата върху купчината под масата. Цяло проклето съкровище. Никога не бях виждал толкова пари на едно място.

— Режете торбите — нареди Ловеца на души. — По-бързо!

Гарвана разцепи с ножа си. Съкровището се посипа по паважа. Зяпнахме с изгарящи от алчност сърца.

Ловеца на души хвана Едноокия за рамото и стисна ръката на Гоблин. И двамата магьосници сякаш се свиха. Обърнаха се към масата. Покорения каза:

— Махнете каруцата!

Все още не бях прочел безсмъртното съобщение, гравирано в камъка. Метнах едно око.

„И НЕКА ОНЯ, ЩО ИСКА ТОВА БОГАТСТВО, ДА СЛОЖИ ГЛАВАТА НА БУНТОВНИКА ГРАПАТА В ТОЗ КАМЕНЕН ТРОН!“

А! Аха! Нищо скрито-покрито. Право в десетката. Простичко. Точно в наш стил. Ха!

Отстъпих и се опитах да оценя размера на инвестицията на Ловеца на души. Сред хълмовете от сребро забелязах и злато. От едната торба кървяха нешлифовани скъпоценни камъни.

— Космите — напомни Ловеца на души.

Едноокия Извади кичурчето. Ловеца го залепи на стените на вдлъбнатината с размер на глава. Дръпна се назад и пак хвана ръцете на двамата ни магьосници. Тримата сътвориха магия.

Златно сияние обгърна съкровището, масата и плочата.

Оттук насетне нашият архивраг беше жив труп. Половината свят щеше да се опита да прибере богатството. Беше твърде голямо, за да му устоиш. Собствените му хора щяха да се обърнат срещу него.

Виждах само един минимален шанс за Грапата. Можеше да открадне съкровището сам. Трудна работа. Никой бунтовнически пророк не можеше да надмине в магиите някой от Покорените... А в момента именно такъв приключваше с налагането на заклинанието.

— Някой да го изпробва! — обади се Едноокия.

Когато острието на кинжала на Гарвана докосна единия крак на масата, се разнесе зловещо изпукване. Той изруга и се нацупи на оръжието си. Брестака пъкна меча си под плота. Пуу-ук. Връхчето на острието се нажежи до бяло.

— Чудесно — обади се Ловеца на души. — Откарайте каруцата.

Брестака изпълни нареждането. Ние, другите, изтичахме към наетата от Гоблин стая.

В началото се струпахме на прозореца. Чакахме да се случи нещо. Бързо се отегчихме от съзерцанието на пустия площад. Чак след изгрев-слънце Розоград разкри съдбата, която бяхме отредили на Грапата.

Хитроумни преследвачи на наградата изпробваха стотици начини в опити да приберат парите. Хората се тълпяха само с надежда да позяпат. Една групичка веселяци започна да сваля паветата на улицата за прокопаване на тунел отдолу. Полицията ги разпръсна.

Ловеца на души се бе настанил до прозореца и изобщо не мърдаше. Веднъж ми каза:

— Трябва да променим заклинанията. Не очаквах чак такава изобретателност.

Изненадан от собствената си дързост, попитах:

— Как изглежда Господарката?

Тъкмо бях завършил едно от въображаемите си есета. Той се обърна бавно и ме погледна за миг.

— Като нещо, което може да прегризе и стомана — гласът му бе женски и злобен. Странен отговор. Допълни: — Трябва да предотвратим употребата на инструменти.

Толкова по въпроса за разказа на очевидец. Е, какво ли се чудя? Ние, смъртните, сме само инструменти в ръцете на Покорените. Любопитството ни изобщо не ги интересува.

Оттеглих се към набора въображаеми Господарки в тайното си кралство.

Същата нощ Ловеца на души промени предпазните заклинания. Следващата сутрин на площада вече се търкаляха трупове.

На третата нощ Едноокия ме събуди:

— Имаме клиент!

— А?

— Един тип носи глава — доволно заяви той.

Повлякох се към прозореца. Гоблин и Гарвана вече бяха там. Скупчихме се към едната страна. Никой не искаше да приближава прекомерно Ловеца на души.

Един мъж крачеше през площада под нас. В лявата му ръка се люлееше глава. Държеше я за косата.

— Чудех се колко ли време ще им трябва, преди да започнат... — отбелязах.

— Тихо! — изсъска Ловеца на души. — Той е там!

— Кой?

Той прояви търпение. Забележително търпение. Друг от Покорените сигурно щеше да ме порази на мига.

— Грапата. Не ни издавай.

Нямам представа как беше разбрал. Може би не бих искал и да науча. Такива работи ме плашат.

— Тайното посещение е по сценарий — изписука Гоблин. Как може да писука, докато шепне? — Грапата трябва да проучи с какво си има работа. Няма да го постигне от никъде другаде... — дребният дебелак изглеждаше невероятно горд.

Капитана нарича човешката природа „нашия най-остър меч“. Любопитството и желанието да оцелее привлякоха Грапата в нашия капан. Кой знае, беше възможно същите черти да се обърнат и срещу нас. И ние самите имаме сума ти трески за дялане.

Седмиците минаваха. Грапата се връщаше отново и отново, очевидно доволен от наблюдението. Ловеца на души ни заповяда да не го закачаме, без значение колко лесна мишена изглежда.

Нашият ментор се държеше добре с нас, но носеше своята жестока жилка: Очевидно искаше да измъчва Грапата с неизвестността за съдбините му.

— Този град е на път напълно да откачи — изписука Гоблин. Танцуваше една от безумните си джиги. — Трябва да излизаш често, Знахар. Грапата се превръща в истинска индустрия! — той ме примами в ъгълчето, което беше най-далеч от Ловеца на души, отвори една кесия и прошепна: — Я гледай тук!

Две шепи монети. Някои бяха златни.

— Скоро ще се килнеш настрана! — отбелязах.

Той се ухили. Усмивките на Гоблин са особено зловеща гледка.

— Спечелих ги с продажба на съвети как да намерим Грапата — довери ми шепнешком и хвърли бърз поглед към Ловеца на души — фалшиви съвети, разбира се! — и положи ръка на рамото ми. Трябваше да се протегне, за да го стори. — Можеш направо да се къпеш в пари.

— Не знаех, че сме захванали тази работа, за да се къпем в пари.

Той се намръщи. Облото му, бледо лице се набръчка.

— Ама какъв си ти? Що за?...

Ловеца на души се обърна.

— Просто спорим за един залог, сър. Само залог! — изквака Гоблин.

Засмях се на глас.

— Много убедително, главчо. Защо направо не се обесиш?

Той се нацупи, но не задълго. Гоблин е неустрашим. Чувството му за хумор пробива и в най-потискащите ситуации. Прошепна:

— Мамка му, Знахар, трябва да видиш какви ги върши Едноокия. Продава амулети. Гарантира, че съобщават, ако наоколо има Бунтовник... — стрелна с поглед Ловеца на души. — И работят наистина. Е, отчасти.

Поклатих глава.

— Най-малкото ще си плати дълговете от карти!

Ами, такъв си е Едноокия. В твърдината Мей се чувстваше потиснат, защото не можеше да развихри обичайните си дяволии на черния пазар.

— Абе, момчета, вие нали трябваше да пускате слухове. Да поддържате точката на кипене един вид...

— Шшшт! — той пак погледна Ловеца на души — Това и правим. При всяко излизане в града. По дяволите, воденицата за слухове направо прегрява. Хайде. Ще ти покажа!

Отказах му. Ловеца на души започваше да говори все повече и повече. Надявах се да проведа истински разговор с него.

— Губиш. Познавам един, който приема залози кога Грапата ще загуби главата си. А ти имаш вътрешна информация, нали така?

— Я се махай оттук, преди да изгубиш своята глава.

Отидох до прозореца. Минутка по-късно Гоблин се запрепъва по площада под нас. Подмина капана ни, без да погледне към него.

— Остави ги да си играят — обади се Ловеца на души.

— Сър?

Новият ми подход беше престорено безразличие.

— Слухът ми е по-остър, отколкото приятелят ти подозира.

Огледах предната част на черния шлем, опитвайки се да доловя поне намек за мислите му.

— Няма значение — той се отмести рязко и се втренчи покрай мен. — Нелегалните структури са парализирани от смут.

— Сър?

— Мазилката в къщата им плесенясва. Скоро ще падне. Нямах да стане така, ако бяхме хванали Грапата веднага. Те щяха да го обявят за светец. Загубата щеше да ги натъжи, но щяха да я понесат. Кръгът би могъл да го смени навреме за пролетните кампании.

Взрях се в площада. Защо Ловеца на души ми разправяше всичко това? И то само с един глас. Дали му беше истинският?

— Защото мислиш, че съм жесток заради самата жестокост.

Подскочих.

— Как успя да?...

Ловеца на души издаде звук, който минаваше за смях.

— Не. Не чета мислите ти. Просто знам как работи умът ти. Аз съм Ловец на души, не си забравил, нали?

Нима Покорените също се чувстват самотни? Дали копнеят за компания? За приятелство?

— Понякога — изрече го с един от женските си гласове. Съблазнителния.

Извърнах се леко и после, ужасен, отново се втренчих в площада.

Ловеца на души прочете и ужаса ми. Върна се на темата за Грапата.

— Простото елиминирание никога не е влизало в плановете ми. Исках героят на Защитника сам да се провали.

Ловеца на души познаваше нашия враг по-добре, отколкото предполагахме. Грапата играеше своята игра. Вече беше направил два забележителни, но напразно опита да се справи с капана ни. Тези неуспехи бяха унищожили запаса му от спътници приятели. Честно казано, Розоград беше засят с проимперски привърженици.

— Когато се превърне в посмешище, ще го смачкаме. Като досаден бръмбар.

— Не го подценявай! — какво безочие. Да даваш съвети на Покорен. — Хромия...

— Аз не съм Хромия. Той и Грапата са гърненцето и похлупака. Навремето... Властелина щеше да го направи един от нас.

— Какъв е той?

Накарай го да говори, Знахар. Само една крачка дели Властелина от Господарката.

Ловеца на души вдигна дясната си ръка с обърната длан, разтвори юмрук и бавно сви пръсти. Жестът ме потресе. Представих си как тази лапа бърка в душата ми. Край на разговора.

По-късно споделих с Брестака:

— Знаеш ли, няма нужда това чудо там да е истинско. Всичко ще свърши работа, ако тълпата не може да го докопа.

— Грещиш — намеси се Ловеца на души. — Грапата щеше да разбере дали е истинско.

На следващата сутрин получихме вест от Капитана. Предимно новини от фронта. Неколцина Бунтовници предали оръжията си в отговор на предложението ни за амнистия. Част от войниците, дошли на юг с Грапата, се оттегляли. Объркването стигнало до Кръга. Провалът на Грапата в Розоград ги тревожел.

— Защо ли? — поинтересувах се. — Всъщност нищо не е станало.

Ловеца на души отвърна:

— То се случва от другата страна. В умовете на хората. Грапата, а чрез него и Кръгът, изглеждат безсилни. Той трябваше да предаде Клина на друг командир.

Правилно ли долавях намек за самодоволство в думите му?

— Ако аз бях от големите генерали, вероятно нямаше да си призная никакъв провал — отбелязах.

— Знахар! — зина Брестака, изумен.

— Аз обикновено не изказвам собствено мнение.

— Вярно е, Брестак. Можеш ли да си представиш един генерал — наш или техен — да моли друг да поеме нещата вместо него?

Черният шлем се обърна към мен.

— Тяхната вяра умира. Загубилата вяра в себе си армия е сразена по-сигурно, отколкото победената в битка!

Когато Ловецът на души хване една тема, нищо не може да го отклони от нея. Имах странното усещане, че той може да се окаже от хората, способни да предадат командването на други, стига те да ръководят по-добре.

— Вече затягаме менгемето. Всички ние. Извикайте го в таверните. Шепнете го на улиците. Подпалете го. Подтиквайте го.

Натискайте го толкова силно, че да няма време да мисли. Искам го толкова отчаян, че да предприеме някаква глупост.

Помислих си, че идеята на Ловеца на души е правилна. Тази част от войната на Господарката нямаше да бъде спечелена на бойното поле. Пролетта приближаваше, но сраженията още не бяха започнали. Очите на Клина бяха втренчени в свободния град и очакваха развързката на дуела между Грапата и фаворита на Господарката.

— Вече не е необходимо да убиваме Грапата — отбеляза Ловеца на души. — Увереността му загина. Сега разрушаваме увереността на движението му — и отново се втренчи през прозореца.

Брестака допълни:

— Капитана твърди, че Кръгът е наредил на Грапата да се махне. А той не искал.

— Бунтува се срещу собствения си Бунт?

— Държи да се справи с капана.

Още една черта на човешката природа действаше в наша полза. Всепомиращата гордост.

— Я вадете картите. Гоблин и Едноокия пак обират вдовици и сирачета. Време е да ги изтръскаме.

Грапата беше сам — преследван, гонен, пребито куче, хукнало по улиците на нощта. Не можеше да се довери никому. Съжалявах го. Почти.

Той беше глупак, защото само един глупак продължава да залага срещу сигурното. А залозите срещу Грапата се увеличаваха с всеки изминал час.

Вдигнах палец към мрака до прозореца.

— Прилича на събрание на братството на шепотите.

Гарвана надзърна през рамото ми и не направи коментар.

Играехме тонк за двама, скучен вариант на играта за убиване на времето.

Дузина гласове си шепнеха под черния шлем на Покорения.

— Подушвам го.

— Грещиш.

— Идва от юг.

— Стига вече.

— Не още.

— Време е.

— Още малко.

— Играем си с късмета. Играта може да се обърне.

— Военна гордост.

— Тук е. Миризмата му се носи пред него като дъх на чакал.

Цяла сбирщина има под черния шлем, както казах.

— Чудя се дали изобщо губи в спор със себе си? — промърморих. Гарвана пак премълча. В по-смело настроение се опитвах да го предизвикам. Удрях на камък. Справях се по-добре с Ловеца на души.

Впрочем, той внезапно се изправи и някъде от вътрешностите му се разнесе гневен звук.

— Какво има? — попитах.

Беше ми писнало. Бях отвратен от Розоград. Отегчаваше ме. Плашеше ме. Да излезеш сам по неговите улици спокойно можеше да ти коства живота.

Един от гласовете на страшилището беше прав. Приближавахме точка, откъдето нямаше връщане назад. Започвах да развивам злобно възхищение към Грапата. Той отказваше да се предаде или да избяга.

— Какво има? — повторих.

— Хромия. Той е в Розоград. — Тук? Защо?

— Надушва голяма плячка. Исква да си присвои почестите.

— Имаш предвид да се намеси в започнатото от нас?

— В стила му е.

— Няма ли Господарката?...

— Това е Розоград. Тя е далеч оттук. И не й пука кой ще докопа Грапата.

Интриги между вицецралете на Господарката. Странен свят. Не разбирах хората извън братството.

Нашият живот беше простицък. Не се изискваха размисли. Капитана се грижеше за това. Ние само изпълнявахме заповеди. За повечето от нас Черният отряд беше скривалище убежище от миналото, място, където ставаш нов човек.

— Какво ще правим? — попитах.

— Аз ще се заема с Хромия — той започна да оправя дрехите си, Гоблин и Едноокия се вмъкнаха в стаята. Бяха толкова пияни, че се

опираха един на друг.

— Мамка му! — изписука Гоблин. — Пак вали сняг. Проклет да е! Мислех, че зимата е свършила.

Едноокия зарева песен. Нещо за красотата на зимата. Не можах да разбера думите. Речта му бе завалена, пък и беше забравил половината текст.

Гоблин се свлече на един стол, забравяйки за другарчето си, което се строполи в краката му и повърна върху ботушите му, уморен от опитите да продължи песента. Дебелият магьосник промърмори:

— Къде, по дяволите, са всички?

— Обикалят наоколо — спогледахме се с Гарвана. — Вярваш ли на очите си? Двамата да се натряскат заедно?

— Къде отиваш, дърто плашило? — изписука Гоблин към Ловеца на души, който безмълвно излезе. — Копеле! Хей, Едноок, стари друже! Правилно, нали? Дъртото страшилище е копеле, а?

Едноокия се надигна от пода и се огледа. Не мисля, че виждаше с единственото си око.

— Правилно — той се намръщи към мен. — Копеле. Всички са копелета...

Това му се стори смешно. Изхили се. Гоблин се присъедини към кикота му. Тъй като ние с Гарвана не схванахме шегата, той си придаде много достолепно изражение и заяви:

— Не ни е мястото тук, друже. На снега е по-топло — й помогна на Едноокия да се изправи.

Двамата се заклатушкаха към вратата.

— Надявам се да не свършат някоя глупост. По-голяма, де. Например да ни издадат. Ще ни избият всички.

— Тонк — отвърна Гарвана и свали картите си. От реакцията му излизаше, че двамата магьосници не бяха идвали.

Десет или пък петдесет ръце по-късно един от войниците, които бяхме довели със себе си, влетя вътре.

— Виждали ли сте Брестака? — извика.

Погледнах го. В косата му се топеше сняг. Беше блед и изплашен.

— Не. Какво е станало, Хагоп?

— Някой нападна Мускуса. Мисля, че беше Грапата. Прогоних го.

— Нападнат? Мъртъв ли е?

Започнах да търся чантата си. Мускуса се нуждаеше повече от мен, отколкото от Брестака.

— Не, но е ранен зле. Тече много кръв.

— Защо не го донесе тук?

— Не можах да го вдигна.

И той беше пиян. Нападението върху приятеля му го бе поотрезвило, но това нямаше да продължи дълго.

— Сигурен ли си, че беше Грапата? — попитах, като си помислих: *Да не би старият глупак да се опитва да отвърне на удара?*

— Естествено! Хей, Знахар, хайде! Той умира.

— Идвам. Идвам.

— Почакай! — Гарвана се ровеше в снаряжението си. — И аз ще дойда! — той извади два великолепно наострени ножа и се подвоуми. Сви рамене и пъкна и двата в пояса си. — Вземи си наметалото, Знахар. Студенко е навън.

Докато намеря плаща си, той успя да изкопчи от Хагоп местонахождението на Мускуса, нареди му да не мърда оттук и да съобщи на Брестака, когато той се появи. После каза:

— Да вървим, Знахар!

Надолу по стълбите и навън на улицата. Походката на Гарвана е измамна. Никога не изглежда да бърза, но се налага да подтичваш, за да го догонваш.

Не само снегът ни затрудняваше. Беше вече към педя дълбок. Тежък и мокър, дори там, където улиците бяха осветени, видимостта беше не повече от пет-шест метра. Температурата падаше и извиваше вятър. Още една снежна буря? Проклятие! Не ни ли стигаше вече?

Намерихме Мускуса на четвърт пресечка от предполагаемото място. Беше се извлякъл под някакво стълбище. Гарвана отиде право при него. Така и, не разбрах как знаеше къде да го търси. Пренесохме ранения на светло. Той беше изгубил съзнание.

— Мъртвопиян — изсумтях — Единствената опасност е да не измръзне до смърт...

Целият беше облян в кръв, но раната му не беше страшна. Няколко шева и толкова. Замъкнахме го обратно в стаята. Съблякох го и се зах да го кърпя, докато не беше в състояние да мрънка. Приятелчето му хъркаше. Гарвана го срита и го събуди.

— Искам да чуя истината — заповяда му. — Какво точно стана?
Хагоп разказа, като настояваше:

— Грапата беше, човече. Грапата беше.

Съмнявах се. Както и Гарвана.

Но когато довърших кърпежа, той ми каза:

— Вземи си меч, Знахар!

На лицето му беше изписана ловна страст. Не ми се излизаше отново, но още по-малко ми се искаше да споря с Гарвана, когато е в такава настроение. Взех колана си с ножницата.

Въздухът бе още по-студен, а вятърът — по-силен. Снежинките бяха по-малки и хапеха по-люто, когато удряха бузите ми. Влачех се зад гърба на Гарвана и се чудех какво е намислил.

Той намери мястото, където бяха пронизали Мускуса, Новият сняг още не бе заличил следите по стария. Гарвана се наведе и се втренчи в тях. Чудех се какво ли вижда. Беше толкова тъмно, че — поне според мен — не се различаваше каквото и да е.

— Може би не лъже — каза той накрая и се взря в мрака на уличката, откъдето беше дошъл нападателят.

— Откъде знаеш?

— Хайде!

Той не ми отговори и се вмъкна в тесния проход между къщите.

Не обичам задните улички. Особено са ми неприятни в градове като този, където тук се крие всяко зло, известно на човека, а вероятно и някои неразкрити. Но Гарвана отиваше там... Гарвана се нуждаеше от помощта ми... Гарвана беше мой брат в Черния отряд... Е, проклет да съм, но горещ огън и греяно вино щяха да ми дойдат далеч по-добре.

Не мисля, че ни се събираха повече от три или четири часа оглед на града. Гарвана бе излизал по-малко и от мен. При все това сякаш знаеше къде точно отиваме. Поведо ме по някакви странични улички и задни просеки, през ограждения и по мостове. Розоград е пресечен от три реки, свързани от мрежа канали. Мостовете са една от забележителностите, с които градът се гордее.

Те обаче не ме интересуваха в момента. Бях твърде зает да догонвам водача си и да опитвам да се стопля. Чувствах краката си като ледени буци. Снегът продължаваше да пълни ботушите ми, а Гарвана не беше в настроение да спира всеки път.

Напред и все напред, километър след километър. Досега не бях виждал толкова бордеи и вертепи...

— Спри! — Гарвана махна с ръка.

— Какво?

— Тихо!

Той се заслуша. И аз се заслушах. Нищичко не чувах. Нито бях видял кой знае какво по време на разходката ни с рогата напред. Как Гарвана проследяваше нападателя на Мускуса? Не се съмнявах, че го прави, просто не се сещах по какъв начин.

Честно казано, нищо сторено от Гарвана не ме изненадваше. Не и от деня, когато го видях как удуши жена си.

— Почти сме го настигнали — той присви очи срещу връхлитащия сняг. — Върви право напред с темпото, което поддържахме досега. Ще го догониш след няколко пресечки.

— Какво? А ти къде отиваш? — говорех на сипецията се сняг. — Проклет да си!

Поех си дълбоко дъх, изругах отново, извадих меча си и поех напред. Мислех само за едно — как ще се обяснявам, ако сме по грешна диря?

Тогава го забелязах в светлината на входа на една кръчма. Висок, строен мъж, който крачеше обезсърчено, без да обръща внимание на обкръжаващия го свят. Грапата ли беше? Че откъде да знам? Брестака и Мускуса бяха единствените, присъствали на онзи поход във фермата.

Най-сетне ми светна пред очите. Само те можеха да ни кажат кой е Грапата. Мускуса беше ранен, не бяхме виждали Брестака... Къде ли беше той? Под снежното одеяло на някоя уличка, леден като отвратителната нощ?

Страхът отстъпи място на гнева.

Прибрах меча си и извадих кинжала, който пазех скрит в наметката си. Силуетът пред мен не се обърна, когато го догоних.

— Лоша нощ, а, старче?

Той изгрухтя недоброжелателно. После ме погледна и се намръщи, когато тръгнах редом с него. Отстъпи встрани и ме изучи внимателно. Не забелязах в очите му страх. Беше самоуверен. Не беше от старците, които се мотаят по улиците на бордеите. Те се боят и от собствената си сянка.

— Какво искаш?

Въпросът беше зададен спокойно, съвсем пряко.
Той не трябваше да се страхува. Аз се боях и за двама ни.

— Ти си пронизал един мой приятел, Грапа.

Той спря. Странна искрица проблесна в очите му.

— Черният отряд?

Кимнах.

Той се взря в мен, замислено присвил очи.

— Лечителят. Ти ще си лечителят. Онзи, когото наричат Знахаря.

— Радвам се да се запознаем!

Сигурен съм, че гласът ми звучеше по-уверено, отколкото се чувствах. Чудех се, какво да предприема?

Грапата разгърна наметалото си. Къс меч за пронизване изсвистя към мен. Изплъзнах се встрани, разтворих собствения си плащ, отстъпих и се опитах да извадя меча си.

Грапата замръзна. Гледаше ме в очите. Неговите сякаш се уголемяваха, уголемяваха... Започвах да потъвам в сивите им езера... В ъгълчетата на устата му залегна усмивка. Пристъпи към мен с вдигнат меч...

И внезапно изпъшка. На лицето му се изписа пълно изумление. Аз се отърсих от заклинанието му, отстъпих и вдигнах оръжието си.

Грапата бавно се обърна, втренчи се в мрака. От гърба му стърчеше ножа на Гарвана. Бунтовният магьосник посегна назад и изтегли острието. От устните му се изтръгна болезнено скимтене. Погледна ножа, после, още по-бавно, запя.

— Бързо, Знахар!

Заклинание! Глупак! Бях забравил какъв е Грапата. Пронизах го.
В същия миг пристигна Гарвана.

Погледнах трупа:

— А сега?

Гарвана коленичи и извади друг нож. Този беше с назъбено острие.

— Някой ще прибере съкровището на Ловеца на души.

— Той ще получи удар.

— Ти ли ще му кажеш?

— Не. Но какво ще правим с всичките тези пари?

Имало е времена, Когато Черният отряд е просперираше, но богат никога не е бил. Спестяванията не са сред главните ни цели.

— Не съм против да използвам част от парите. Стари дългове. Останалото... Ще го разделим. Ще го пратим обратно в Берил. Ще правим каквото си искаме. Тук е. Защо да го оставяме на Покорения?

Свих рамене.

— Твоя работа. Просто се надявам Ловеца на души да не реши, че сме го измамили.

— Само двамата знаем. Аз няма да му кажа.

Той изтръска снега от лицето на стареца. Грапата изстиваше бързо. Гарвана използва ножа си по предназначение.

Аз съм лекар. Рязал съм крайници. Войник съм. Виждал съм доста кървави бойни полета. При все това ми прилоша. Обезглавяването на мъртвец не ми изглежда правилно.

Гарвана прибра грозния трофей под наметалото си. Не му пречеше. Докато крачехме към нашата част от града, попитах:

— Всъщност защо тръгнахме след него?

Той не отговори веднага. След малко каза:

— В последното писмо на Капитана имаше нареждане да приключим въпроса, ако ни се отдаде възможност.

Докато прекосяхме площада, той ми нареди:

— Качи се горе. Виж дали страшилището е там ако не е, прати най-трезвия за каруцата. И се върни!

— Добре — въздъгнах и забързах към щаба ни.

Бих дал всичко за малко топлинка. Снегът вече бе дълбок цяла стъпка. Боях се, че краката ми са пострадали сериозно.

— Къде беше, по дяволите? — поиска да знае Брестака, когато нахлух през вратата. — Къде е Гарвана?

Огледах се. Ловеца на души го нямаше. Гоблин и Едноокия се бяха върнали, мъртви за околния свят. Мускуса и Хагоп хъркаха като титани.

— Как е Мускуса?

— Добре се справя. Вие в какво сте се забъркали?

Настаних се до огъня и свалих ботушите си. Краката ми бяха посинели и вцепенени, но не бяха измръзнали. Скоро ме полазиха болезнени тръпки. Прасците ме боляха от драпането през снега. Разказах на Брестака цялата история.

— Ти ли го уби?

— Гарвана каза, че Капитана искал да приключваме с проекта.

— Аха. Надали е имал предвид, че Гарвана ще хукне да му реже гърлото.

— Къде е Ловеца на души?

— Не се е връщал — той се ухили. — Ще докарам каруцата, не казвай на никой друг. Твърде много големи усти... — той метна наметалото на раменете си и излезе навън.

Започвах да усещам ръцете и краката си като полумои. Порових и нахлузих ботушите на Мускуса. Бяха кажи-речи моя номер, пък на него не му трябваха.

Отново навън в нощта. Скоро щеше да се зазори.

Ако бях очаквал протести от страна на Гарвана, останах разочарован. Той само ме погледна. Мисля, че наистина трепереше. Помня, че ми хрумна възможността в крайна сметка да се окаже човек.

— Трябваше да си сменя ботушите. Брестака ще докара каруцата. Забрави за останалите.

— Ловеца на души?

— Още не се е върнал.

— Е, нека засадим семенцето — той закрачи през снежните вихри.

Хукнах след него.

В капана ни не се беше натрупал сняг. Стоеше там и сияеше в златно. Изпод него течеше вода и бълбукаше настрани, където замръзваше.

— Смяташ ли, че Ловеца на души ще разбере, когато обезвредим това чудо? — попитах.

— Най-вероятно. Едноокия и Гоблин също.

— И градът да изгори около тия двамата, няма да усетят!

— Въпреки това. Шшт! Някой идва. Върви натам!

Той тръгна да заобикаля от другата страна. За какъв дявол се захванах с това? Чудех се, докато джапах през снега с извадено оръжие. Налетях върху Гарвана.

— Видя ли нещо?

Той многозначително огледа в мрака.

— Някой е бил тук...

Подуши въздуха, бавно завъртя глава наляво и надясно. Направи няколко бързи крачки, посочи земята.

Беше прав, следата беше прясна. Стъпките в обратна посока ми се сториха позабързани. Зяпнах дирите.

— Това не ми харесва, Гарван! Хромия.

Следата на нашия посетител показваше, че е влачил десния си крак.

— Не сме напълно сигурни.

— Че кой друг? Къде е Брестака?

Върнахме се при капана за Грапата и зачакахме нетърпеливо. Гарвана се разтъпка. Мърмореше си. Не си спомням да съм го виждал толкова напрегнат. По едно време каза:

— Хромия не е Ловеца на души.

Именно. Ловеца е почти човек. Хромия е от онези, които се забавляват, като измъчват бебета.

На площада се разнесе дрънчене на сбруи и скърцане на несмазани колела. Брестака пристигаше с каруцата. Сержантът дръпна юздите и скочи долу.

— Къде, по дяволите, беше? — полудявах от страх и умора.

— Загубих време, докато изкопая конярче да впрегне. Какъв е проблемът? Какво има?

— Хромия е бил тук.

— О, мамка му. Какво е направил?

— Нищо. Само...

— Да действаме — прекъсна ни Гарвана. — Преди той да се върне!

И поднесе главата към камъка. Предпазните заклинания не му попречиха да намести нашия трофей в очакващата го вдлъбнатина. Златното сияние помръкна. Снежинки започнаха да се трупат по главата и плочата.

— Да движим! — изсъска Брестака. — Нямаме много време.

Грабнах една торба и я метнах в каруцата. Разумният Брестак беше постлал насмолен брезент, за да не се изсипват монети между дъските.

Гарвана ми нареди да събера изпадналите под масата.

— Брестак, изпразни няколко торби и ги дай на Знахаря.

Те товареха торбите. Аз пълзах да събирам монетите.

— Една минута мина — каза Гарвана. Половината от торбите бяха в каруцата.

— Твърде много паднали монети има — оплаках се.

— Ще ги оставим!

— Е, и какво ще правим с тези пари? Къде ще ги скрием?

— В сеното в конюшната — обясни Гарвана. — Засега. По-късно ще направим фалшиво дъно на фургона. Две минути.

— Ами следите от каруцата? — попита Брестака. — Той ще ги проследи до конюшната.

— Защо изобщо трябва да ни е грижа? — почудих се на глас.

Гарвана не ми обърна внимание и попита Брестака:

— Нима не си ги прикривал по пътя насам?

— Не се сетих.

— Проклятие!

Всички торби вече бяха натоварени. Брестака и Гарвана ми помогнаха с разпилените монети.

— Три минути — отбеляза нашият събрат и после допълни: — Тихо! Я чуйте... Ловеца на души не може да е вече тук, нали? Не. Пак е Хромия. Хайде! Ти карай, Брестак. Мини по оживените улици. Забий ни в движението. Ще те следвам. Знахар, тръгвай след нас и се опитай да прикриеш следите на Брестака.

— Къде е той? — попита сержантът, като се взираше в падащия сняг.

Гарвана посочи.

— Ще трябва да се отървем от него. Или той ще ни издаде. Давай, Знахар! Мърдай, Брестак!

— Дий! — Брестака плесна с юздите.

Каруцата потегли със скърцане.

Пъхнах се под масата и напълних джобовете си, след което хукнах в противоположна посока на тази, в която Гарвана каза, че е Хромия.

Не знам колко късмет съм имал в прикриването на дирята на каруцата. Мисля, че повече ни помогна оживеното сутрешно движение, а не стореното от мен. Отървах се от конярчето. Дадох му един чорап злато и сребро — повече, отколкото можеше да спечели за

години работа в конюшната — и го помолих да се затрие нанякъде. По-далеч от Розоград, за предпочитане. То отвърна:

— Даже няма да се отбивам за вещите си!

Хвърли вилата, изхвърча навън и повече не го видяхме.

А аз се прибрах в стаята. Всички спяха, освен Мускуса.

— О, Знахар! — каза той. — Тъкмо навреме.

— Боли ли?

— Аха.

— А махмурлукът?

— Също.

— Да видим какво може да се направи. Откога си буден?

— Поне час, струва ми се.

— Ловеца на души връщал ли се е? — подхвърлих небрежно.

— Не. Какво стана с него?

— Не знам.

— Хей. Това са моите ботуши! — възмути се той. — Какво, по дяволите, правиш, та си обул моите ботуши?

— По-полека. Изпий това!

Той пи и продължи да ми досажда.

— Хайде! Кажу ми за какво ти е дотрябвало да ми слагаш ботушите?

Свалих ботушите му и ги сложих близо до огъня, който тлееше. Мускуса продължи да ме преследва, докато добавях въглища.

— Ако не мирясаш, ще си скъсаш шевовете!

Казвам и такива неща на нашите хора. Те обръщат внимание, когато съветът ми е от медицинско естество. Колкото и да беше бесен, той се отпусна и се насили да лежи мирно. Но не спря да ме обвинява.

Закачих мокрите си дрехи и облякох нощната риза, която намерих захвърлена наблизо. Не знам чия беше, но ми беше доста къса. Сложих да се свари чай, домъкнах чантата си и се обърнах към Мускуса:

— Хайде да те прегледам!

Почиствах около раната, а Мускуса ругаеше тихичко, когато чух онзи звук. *Стъърж-бум, стъърж-бум*. Спря пред вратата.

Мускуса усети страха ми.

— Какво има?

— Това е...

Вратата се отвори зад гърба ми. Погледнах През рамо. Правилно. Бях познал.

Хромия отиде до масата, просна се в едно кресло и се огледа. Погледът му ме прониза. Почудих се дали си спомня какво съм му причинил във Веслоград.

— Тъкмо сложих чай — заявих безгрижно.

Той се втрени в мокрите ботуши и наметалото, после във всеки от присъстващите в стаята. После пак в мен. Хромия не е едър. Срещни Го на улицата, без да знаещ кой е, и няма да ти направи впечатление. Като Ловеца на души, и той се облича само в един цвят — мръснокафяво. Целият е парцалив. Лицето му е скрито зад протритата кожена маска, която халтавее. Сплетени кичури коса стърчат под качулката и около маската. Черни, прошарени със сиво.

Той не каза и дума. Само седеше и зяпаше в пространството. Като че знаех какво да сторя, приключих с грижите за Мускуса и сервирах чая. Налях три тенекиени чаши. Едната дадох на ранения, една сложих пред Хромия. Третата оставих за себе си.

А сега? Нямах с какво да се захвана. Нямах къде да седна, освен до масата... О, по дяволите!

Хромия свали маската си. Вдигна чашата...

Не можех да откъсна поглед от него.

Все едно гледах разложен мъртвец мумия, която не е съхранена както трябва. Очите му бяха живи и изпепеляващи, но точно под едното се точеше изгнила ивица плът. В десния ъгъл на устата му липсваше половин пръст устна, а отдолу прозираха венци и пожълтели зъби.

Хромия отпи от чая, срещна погледа ми и се усмихна.

За малко да получа сърдечен удар.

Отстъпих до прозореца. Навън вече се развиделяваше и снеговалежът отслабваше, но не различих камъка.

От стълбите се разнесе тропот на ботуши. Брестака и Гарвана нахлуха в стаята. Сержантът изръмжа:

— Хей, Знахар, защо, по дяволите, се — и гласът му утихна, когато позна Хромия.

Гарвана ме изглежда въпросително. Хромия се извърна. Свих рамене, когато се обърна с гръб към мен. Гарвана се отмести настрани и започна да сваля мокрите си дрехи.

Брестака схвана идеята му. Тръгна в другата посока и се съблече пред огъня.

— Проклятие, радвам се да се отърва от тях! Как си, Мускус?

— Има пресен чай — подхвърлих.

Мускуса пък отговори:

— Всичко ме боли, Брестак.

Хромия ни поглеждаше един по един, включително Едноокия и Гоблин, които още не се бяха размърдали.

— Значи така. Ловеца на души дава сърце и душа за Черния отряд — гласът му бе като шепот, но отекваше в стаята. — Къде е той?

Гарвана не му обърна внимание. Навлече сух брич, седна до Мускуса и провери повторно шевовете ми.

— Добре си го закърпил, Знахар.

— Имам предостатъчен опит с подобни рани.

Брестака сви рамене в отговор на въпроса на Хромия. Гаврътна чашата си, разплиска чай навсякъде, после напълни чайника от една кана. Докато гостът ни гледаше Гарвана, скрита здраво Едноокия в ребрата.

— Ти! — озъби се Хромия. — Не съм забравил какво направи в Опал. Нито пък по време на кампанията в Защитника.

Гарвана се облегна на стената. Извади един от най-отвратителните си ножове и започна да чисти ноктите си с него. Усмихна се. На Хромия се усмихваше, а в очите му блестяха присмехулни искрици! Нима този човек не се плаши от нищо?

— Какво направи с парите? Те не са на Ловеца на души. Господарката ги даде на мен.

Набрах смелост от безразличието на Гарвана.

— Не трябваше ли да си в Брестоград? Господарката ти е наредила да се махнеш от Клина.

На отвратителното му лице се изписа гняв. Белегът, който минаваше през челото и лявата му буза и продължаваше надолу под дрехите, от лявата страна на гърдите му, се изду. Ударът бил нанесен лично от Бялата роза.

Хромия се изправи. И тогава проклетият Гарван каза:

— Взе ли картите, Брестак? Масата е свободна.

Покорения се намръщи. Напрежението се трупаше бързо.

— Искам си парите — озъби се той. — Мои са. Имате избор да сътрудничите, или не. Не мисля, че ще ви е приятно, ако откажете.

— Като ги искаш, вземи си ги — отвърна Гарвана. — Хвани Грапата. Отрежи му главата. Занеси я до камъка. Това сигурно не е проблем за Хромия. Грапата е само нещастен бандит. Какъв шанс има да се противопостави на един от Десетте?

Очаквах Покорения да избухне. Но не стана така. За момент той остана озадачен. Не бе изваден от равновесие задълго. Усмивката му бе широка и жестока.

— Добре. Щом държите да стане по трудния начин...

Напрежението доближаваше взривоопасни размери.

Една сянка трепна на прага на вратата. Появи се гъвкава, стройна фигура, която се втренчи в гърба на Хромия. Въздъгнах с облекчение.

Хромия се обърна. За миг въздухът между Покорените сякаш припукваше.

С угълчето на окото си забелязах, че Гоблин сяда. Пръстите му танцуваха в сложни ритми. Едноокия, обърнат към стената, шепнеше нещо в постелката си. Гарвана се приготви да хвърли ножа си. Брестака стисна здраво чайника, готов да плисне вряла вода.

На подходящо разстояние около мен нямаше нищо за хвърляне.

С какво, по дяволите, можех да бъда полезен? Да запишвам провала в последствие, ако оцелея?

Ловеца на души направи лек жест, заобиколи Хромия и се настани в обичайното си кресло. Протегна стъпало, придърпа един от столовете до масата и вдигна крака. Взря се в Хромия, сплел пръсти под брадичката си.

— Господарката прати съобщение. В случай че се сблъскам с теб. Искане да те види — Ловеца на души този път използваше само един глас, твърд, женски. — Искане да й разкажеш за вълненията в Брестоград.

Хромия подскочи. Отпуснатата му на масата ръка трепна нервно.

— Вълнения? В Брестоград?

— Бунтовниците са нападнали двореца и казармите.

Лицето на Хромия се обезцвети. Ръката му се сгърчи още по-силно.

— Иска да знае защо не си бил на мястото си, за да ги отблъснеш — допълни Ловеца на души.

Хромия остана още около три секунди. Междувременно физиономията му се превърна в гротеска. Рядко ми се е случвало да видя такъв неподправен ужас. После той се извърна и побягна.

Гарвана метна ножа си. Острието се заби в касата на вратата. Хромия дори не забеляза.

Ловеца на души се разсмя. Не използваше пискливия кикот от предишните дни, а дълбок, суров, твърд и отмъстителен смях. Изправи се и се извърна към прозореца.

— А! Някой е прибрал наградата? Кога?

Брестака отложи отговора, като тръгна към вратата. Гарвана му се обади:

— Я ми метни ножа, Брестак!

Аз се настаних до. Ловеца на души и погледнах навън. Снегът бе спрял. Камъкът се виждаше ясно. Студен, без сияние, с близо пръст дебело бяло покривало.

— Не знам — надявах се, че гласът ми звучи искрено. — Цяла нощ валя силно. Последния път като погледнах — преди той да се появи — не се виждаше *нищо*. Може би трябва да слеза долу.

— Не си прави труда — той нагласи стола си така, че да вижда площада. По-късно, след като прие чай от Брестака и го изпи — Криеше лицето си като се извъръщаше — промърмори: — Грапата е елиминиран. Шайката му е в паника. И което е най-сладко, Хромия пак е победен. Не е зле.

— Истина ли беше? — попитах. — За Брестоград?

— До последната думичка — използва нежен, весел гласец. — Човек направо да се зачуди как Бунтът е разбрал, че Хромия не е в града. И как Видоменителя е надушил неприятностите толкова бързо, че се е появил и е премазал вълненията, преди да са прераснали в нещо сериозно... — още една пауза. — Без съмнение Хромия ще умува доста, докато си ближе раните... — той се засмя отново, по-меко и по-зловещо.

С Брестака се заехме да приготвяме закуската. Обикновено Мускуса се занимава с готвенето, но сега имахме извинение да нарушим реда. След известно време Ловеца на души отбеляза:

— Няма смисъл вашите хора да остават тук. Молитвите на Капитана ви получиха отговор.

— Можем да си вървим? — попита Брестака.

— Няма причина да оставате, нали?

Едноокия имаше причини. Пренебрегнахме ги.

— Събираме багажа след закуска — нареди Брестака.

— Ще пътуваш в това време? — изуми се Едноокия.

— Капитана иска да се връщаме.

Занесох на Ловеца на души чиния бъркани яйца. Не знам защо, той не ядеше често и никога не закусваше. Този път прие и ни обърна гръб.

Погледнах през прозореца. Тълпата бе открила настъпилата промяна. Някой бе избърсал снега от лицето на Грапата. Очите му бяха отворени и сякаш гледаха право в нас. Извратена работа.

Под и около масата се бутаха хора, биеха се за монетите, които не бяхме събрали. Отгоре приличаха на червеи, плъзнали по разлагащ се труп.

— Някой трябва да му окаже чест — промърморих. — Той беше изумителен противник.

— Ти си имаш Аналите — отговори Ловеца на души. И добави: — Само победителят си дава труда да хвали победения враг.

Тъкмо вървах към собствената си чиния. Зачудих се какво има предвид, но горещото ястие в момента ми се стори по-важно.

Всички се бяха събрали в конюшната, освен нас с Мускуса. Канеха се да докарат каруцата за ранения войник. Бях му дал нещо, с което да издържи тежкото пътуване.

Нашите се забавляваха, Брестака искаше да опъне платнището, за да защити Мускуса от лошото време. Редях пасианс в очакване.

И изведнъж, просто ей така, Ловеца на души каза:

— Тя е много красива, Знахар. Младолика е, свежа, изумителна... И с каменно сърце. Хромия е добродушно пале в сравнение с нея. Моли се никога да не привлечеш погледа ѝ!

Покорения се взираше през прозореца. Искеше ми се да задавам въпроси, но не ми хрумваше нито един, не и сега. Проклятие. Тогава изтървах наистина златна възможност.

Какъв цвят са косите й? А очите? Как се усмихва? Всичко, което не знаех, означаваше много за мен.

Ловеца на души се надигна и метна наметалото на раменете си.

— Дори само заради Хромия, си струваше — каза той. Спря на прага и ме прониза с поглед. — Вие с Брестака и Гарвана вдигнете тост за мен. Чу ли?

И изчезна.

Брестака се върна след минутка. Вдигнахме Мускуса и поехме на път към твърдината Мей. Нервите ми останаха разклатени още доста време.

---

[1] Много енергичен ирландски национален танц с подскачане и ръкомахане. — Б.пр. ↑

4. ШЕПОТА

От всичките ни приключения, за които се сещам, коварният ни план донесе най-много печалба срещу най-малко вложени усилия. Беше чиста находка — и то сто процента в наша полза. За Бунта пък се оказа истинска катастрофа.

Бяхаме от Клина, където защитниците на Господарката рухнаха буквално за една нощ. Към нас се присъединиха и още пет-шестстотин войници от редовната армия, които бяха загубили частите си. Заради скоростта ни, Капитана бе избрал да минем напъряко през Гората на облака към Мъжеград, вместо да обикаляме по по-дългия южен път.

На ден-два път зад нас се движеше един батальон от армията на Бунта. Спокойно можехме да се обърнем и да ги смажем, но Капитана предпочете да им се изплъзнем. Харесва ми начинът му на мислене. Сраженията край Розоград бяха ожесточени. Хиляди паднаха. Към Отряда се бяха лепнали толкова много пришълци, че губех хора просто защото не ми стигаше време да се погрижа за тях.

Заповедите ни гласяха да се явим на разположение на Нощната сянка в Мъжеград. Ловеца на души смяташе, че това ще е следващата мишена, към която ще се насочат Бунтовниците. Колкото и да бяхме уморени, предполагаме, че ще посрещнем още страховити битки преди зимата да забави временно хода на войната.

— Знахар! Виж тук!

Белезникавия препусна към мястото, където стояхме с Капитана и Мълчаливия, и неколцина други. Беше праметнал през рамо гола жена. Сигурно е била привлекателна, преди да я пребият до смърт.

— Не е зле, Белезникав, никак не е зле! — похвалих го и се върнах към писанията си.

Зад гърба на Белезникавия се разнасяха неспирни викове и писъци. Нашите жънеха плодовете на победата.

— Варвари — отбеляза Капитана без омраза.

— И те трябва да се разтоварват от време на време — напомних му. — По-добре тук, отколкото с населението на Мъжеград.

Той се съгласи колебливо. Просто стомахът му е слаб за плячкосване и изнасилване, макар и че са част от работата ни. Мисля, че е потаен романтик поне когато става дума за жени.

Опитах се да смекча мъките му.

— Те си го изпросиха, като вдигнаха оръжие срещу нас.

— Откога продължава това, Знахар? — отчаяно попита той. — Не ти ли се струва цяла вечност? Спомняш ли си изобщо кога не си бил войник? Какъв е смисълът? Защо сме тук? Продължаваме да печелим битки, но Господарката губи войната. Защо просто не махнат с ръка и не си идат вкъщи?

Отчасти беше прав. От Защитника насам само отстъпвахме, макар че се справяхме добре. Клинът бе подсигурен, преди Видоменителя и Хромия да пристъпят към действие.

А сега, при поредното си отстъпление, направо се спънахме в базовия лагер на Бунта. Предположихме, че това е главен тренировъчен център и база за отдых при кампанията срещу Нощната сянка. За щастие, забелязахме Бунтовниците, преди да ни забележат те. Обкръжихме лагера и нахлухме в него преди изгрев. Бунтовниците бяха далеч по-многобройни от нас, но не ги биваше много за битки. Повечето бяха зелени доброволци. Единственият по-интересен момент се оказа присъствието на взвод амазонки.

Бяхме чували за тях, разбира се. Има няколко роти на изток, около Ръждоград, където боевете са по-сурови и чести, отколкото тук. Но това беше първата ни среща с тях. Благодарение на нея нашите презряха жените воители — независимо, че се сражаваха по-добре от братята си по оръжие.

Кълба дим се понесоха към нас. Нашите палеха казармите и постройките на щаба. Капитана промърмори:

— Знахар, я иди да се увериш, че глупаците няма да запалят гората!

Исправих се, взех си торбата и се запътих към глъчката и пожара.

Навсякъде се въргаляха тела. Глупаците сигурно са се чувствали в пълна безопасност. Даже не бяха сложили ограда иди постове около

лагера. Тъпо. Това е първото нещо, което се прави, дори да знаеш, че на двеста километра околоръст няма нито един враг. И покрива над главата си вдигаш, след като приключиш със сигурността. По-добре мокър, отколкото мъртъв.

Би трябвало да съм свикнал с ужасите. Прекарал съм много време с Отряда. И наистина, вече ме терзаят по-малко, отколкото преди. Закачил съм броня върху уязвимите места в душата си. Но все още се старая да не гледам най-лошото.

Вие, които идвате след мен и пишете тези Анали, вече сте разбрали, че се срамувам да описвам цялата истина за нашата банда черни гарвани. Знаете, че те са порочни, сприхави и неграмотни. Те са истински варвари, които изваждат на бял свят най-жестоките си фантазии. Само присъствието на неколцина благородни мъже смекчава нрава им. Рядко показвам тази страна, понеже всички те са мои братя, моето семейство, а от малък съм научен да не споменавам с лошо родата си. Старите уроци умират най-трудно.

Гарвана се смее, когато чете вмъкнатото. „Голата истина“ ги нарича, като заплашва да отнесе някъде Аналите и да опише историите така, както ги вижда той.

Голям мръсник е Гарвана. Подиграва ми се. А кой, според вас, търчеше из лагера и се намесваше навсякъде, където мъжете се забавляваха с малко мъчения? Кой влачи със себе си десетгодишно момиченце на старо като света муле? Не и Знахаря, братя. Не е Знахаря. Той не е романтик. Подобни чувства са запазени за Капитана и Гарвана.

Естествено, двамата станаха първи приятели. Седят заедно като две канари и си говорят колкото камънаците. Доволни са само да си правят компания.

Брестака предвождаше подпалвачите. Сред тях бяха стари кучета от братството, вече задоволили по-слабия си глад за плът. Тези, които още мачкаха момичетата, бяха предимно младите ни „прикачени“ редовни войници.

Те оказаха добър отпор на Бунта в Розоград, но противниците им бяха твърде силни. Половината Кръг на осемнайсетте се събра срещу тях. На наша страна застанаха само Хромия и Видоменителя, които прекарваха повече време в опити да се саботират взаимно, отколкото

да се постараят да спрат Кръга. В резултат претърпахме загуба. Най-унизителната загуба на Господарката през последното десетилетие.

През повечето време Кръгът е сравнително единен. Вярно е, че и сред тях има ежби, но хвърлят повече енергия за борба с враговете си.

— Хей! Знахар! — повика ме Едноокия. — Ела да се позабавляваш! — и метна горяща факла през вратата на една от казармите.

Сградата избухна веднага. Тежки дъбови талпи излетяха през прозорците. Огнен език обгърна магьосника. Той бързешком се измъкна, къдравата му коса димеше под периферията на смешната му, сплескана шапка. Съборих го на земята и със същата тази шапка заудрях косата му.

— Добре, добре — изръмжа той. — Няма нужда да се наслаждаваш чак толкова!

Не успях да удържа усмивката си и му помогнах да се изправи.

— Добре ли си?

— Малко насинен — отвърна той и зае онази поза на фалшиво достойнство, до която котките прибягват след някое особено несръчно изпълнение. Нещо като „точно това имах наум през цялото време“.

Огънят ревеше. Парчета, сплъстена слама излитаха и се стелеха над сградата. Отбелязах:

— Капитанът ме прати да проверя да не би вие, клоуни такива, да подпалите гората...

В този момент Гоблин се появи иззад горящата сграда. Широка му уста се разтегли презрително.

На Едноокия му стигаше един поглед да изпищи:

— Мозъкът ти е колкото на червей! Ти си ми въртнал този капан!

После нададе вой, от който тръпки да те полазят, и затанцува. Ревът на пламъците стана по-дълбок и ритмичен. Не след дълго ми се стори, че различавам нещо зад прозорците.

Гоблин също го забеляза. Усмивката му се стопи. Той зина, пребледня и на свой ред заситни някакъв танц. И двамата с Едноокия виеха и крещяха, и демонстративно се пренебрегваха.

Една водна кула блъвна съдържанието си, което литна във въздуха и шамароса пламъците. Цистерната с вода последва примера ѝ. Ревът на огъня стихна.

Едноокия се приведе и се опита да сръга Гоблин, за да наруши концентрацията му. Магьосникът махаше с ръце, подскачаше и писукаше, и продължаваше да танцува. Върху огъня плисна още вода.

— Каква партия само!

Обърнах се. Брестака бе дошъл да погледа.

— Наистина са партия! — съгласих се.

Съскащи, враждуващи и оплакващи се, те можеха да станат символ на по-големите си братя в занаята. Само дето конфликтът им не е толкова сериозен, като този между Променливия и Хромия. Когато надникнеш през завесата, ще разбереш, че двамата са приятели. А сред Покорените приятелството не съществува.

— Искам да ти покажа нещо — обади се Брестака.

Не беше нужно да ме убеждава. Кимнах и го последвах.

Двамата магьосници продължиха танците. Според мен Гоблин водеше по точки. Спрях да се безпокоя за пожара.

— Научи ли се да четеш тези северняшки пилешки заврънкулки?
— попита Брестака.

Беше ме завел ме в сградата, която най-вероятно служеше за главен щаб на целия лагер. Посочи планина хартия, която хората му бяха струпали на пода — очевидно като материал за поредния палеш.

— Мисля, че се справя.

— Реших, че може да откриеш сред тях нещо интересно.

Избрах един лист наслуки. Беше копие от заповед към специален бунтовнически батальон да се инфилтрира в Мъжеград и да се спотайва в домовете на местните привърженици, докато бъде призован за удар по защитниците в самия град. Беше подписано *Шепота*. Имаше и приложен списък с хора за свръзка.

— Бих казал... — подех, но дъхът ми внезапно секна. Само тази конкретна заповед издаваше половин дузина тайни на Бунтовниците и намекуваше за още толкова. — Бих казал... — грабнах друг лист.

Като първия, и това беше заповед за друг полк. И като предишния, беше прозорец, отворен право към сърцето на настоящата стратегия на Бунта. Наредих на Брестака:

— Я докарай Капитана тук. Вземи Гоблин и Едноокия, и Лейтенанта, и който там според теб може да...

Сигурно изглеждах странно. Когато Брестака ме прекъсна, на лицето му беше изписано неприсъщо притеснение:

— Какво ти става, по дяволите, Знахар?

— Всичко тук са заповеди и планове за кампанията срещу Мъжеград. Пълната стратегия на битката... — не казах най-важното. Искях да го запазя за самия капитан. — И побързай! От значение може да се окажат дори минутите! Освен това спри нашите — да не палят никакви документи. В името на Ада, спри ги! Ударихме десетката. Не я хвърляйте на вятъра.

Брестака излетя през вратата. Чух виковете му да заглъхват в далечината. Добър сержант е нашият Брестак. Не си губи времето да задава въпроси. С пъшкане се настаних на пода и започнах да преглеждам купчините.

Вратата скръцна. Не вдигнах глава. Бях в треска, преглеждах листовите със същата скорост, с която ги измъквах и ги подреждах на по-малки купчинки. Кални ботуши изникнаха на ръба на полезрението ми.

— Можеш ли да четеш на този език, Гарван? — бях познал походката.

— Дали мога? Да.

— Тогава ми помогни да проверим с какво разполагаме тук.

Гарвана седна срещу мен. Купчината лежеше между нас и почти ни скриваше един от друг. Глезанка се настани зад него — без да му пречи, но изцяло в сянката на опеката му. Кротките й, неодоухотворени очи все още отразяваха ужасите, преживени в онова далечно село.

В определен смисъл Гарвана е парадигма^[1] за Отряда. Може би като новопостъпил — единственият ни брат от севера — той е символично въплъщение на живота ни в служба на Господарката. Моралните му агонии се превръщат в наши морални агонии. Мълчаливият му отказ да вие и да се блъска по гърдите при лош късмет също става наш. Предпочитаме да говорим с металния глас на оръжията си.

Стига толкова. Защо да задълбавам в смисъла на всичко това? Брестака беше ударил десетката. Ние с Гарвана се заехме с търсенето на буци злато. Гоблин и Едноокия се вмъкнаха в сградата. И двамата не можеха да четат северните драскулки. Започнаха да се забавляват, като пращаха безплътни сенки, които се гонеха по стените. Гарвана ги

изглежда заплашително. Безкрайните им номера и глезотии стават досадни, когато имаш сериозна работа за вършене.

И те го погледнаха, изоставиха играта и седнаха тихичко, почти като наказани дечица. Гарвана притежава този подход тази енергия, това вътрешно излъчване, които заставят хора, по-опасни от самия него, да се свиват под ледения му мрачен полъх.

Капитана пристигна, съпроводен от Брестака и Мълчаливия. През отворената врата мярнах още няколко от хората ни да се навъртат наоколо. Много е забавно как надушват, че нещо се мъти.

— Какво си намерил, Знахар? — попита Капитана.

Предположих, че е изстискал от Брестака всичко, което той знае, тъй че минах право на основната тема.

— Тези заповеди — потупах една от купчинките си, — а също и тези доклади... — потупах друга. — Всичките са подписани от Шепота. Ритаме зарзавата в личната градинка на Шепота... — гласът ми се бе пречупил до писък.

Известно време всички мълчаха. Гоблин издаде няколко писукащи звука, когато Шекера и другите сержанти нахлуха вътре. Накрая Капитана попита Гарвана:

— Вярно ли е?

Гарвана кимна.

— Ако съдим по документите, тя често е идвала от ранна пролет насам.

Капитана скръсти ръце и закрачи из помещението. Изглеждаше като грохнал стар монах, кретащ за вечерна молитва.

Шепота е най-известната от генералите на Бунта. Упоритият ѝ гений беше удържал източния фронт единен, въпреки най-горещите усилия на Десетте. Тя също така е най-опасната от Кръга на осемнайсетте. Известна е с прецизността, с която планира кампаниите. Във война, която — твърде често — напомня въоръжен хаос и от двете страни, нейната армия се откроява със стегнатата си организация, дисциплина и ясна цел.

— Смяташе се, че тя командва бунтовническата армия в Ръждоград, Нали? — промърмори Капитана.

Битката за Ръждоград беше вече с тригодишна история. Слуховете твърдяха, че стотици квадратни километри земя са опустошени. През зимата и двете страни били принудени да ядат собствените си мъртъвци, за да оцелеят.

Кимнах. Въпросът беше риторичен. Той просто разсъждаваше на глас.

— Ръждоград е бойно поле от години. Шепота не може да пробие. Господарката не иска да отстъпи. Но ако Шепота идва насам, тогава Кръгът е решил да остави градът да падне.

— Това значи, че сменят източна стратегия със северна... — допълних.

Северът си оставаше най-слабото звено на Господарката — пренебрегвано откакто границите на Империята са достигнали безкрайните гори над Защитника. Западът е победен. Съюзниците управляват морето на юг. А точно на север Бунтът бе успял да спечели и най-забележителните си победи.

— Избрали са чудесен момент — отбеляза Лейтенанта. — Защитника е превзет, Клинът е прегазен, Розоград ги няма, а Ръждоград е под обсада. Към Знаеград и Женоград също са тръгнали батальони на бунтовниците. Ще ги спрат, но Кръгът сигурно го знае. Тъй значи, те правят крачка встрани и се появяват в Мъжеград. Ако той падне, на практика ще стигнат почти до границата на Ветровития окръг. Пресечи Ветровития, изкатери Стълбата на плача и си на двеста километра от Чара.

Продължих да преглеждам и подреждам документите.

— Брестак, поогледай наоколо, току-виж намериш още нещо. Може да е скрила някои заповеди.

— Използвай магьосниците — предложи Гарвана. — Имат добър шанс да открият нещо.

Капитана одобри предложението му и каза на Лейтенанта:

— Заеми се с прекратяването на оргиите. Шаран, ти и Шекера подгответе оттеглянето на хората, Фитил, ти ще удвоиш наблюдателите по периметъра.

— Сър? — попита Шекера.

— Не искаш да си наблизко, когато Шепота се върне, нали? Гоблин, върни се тук. Свържи се с Ловеца на души. Това е най-важната ти задача. Веднага!

Гоблин направи ужасна гримаса, но отиде в ъгъла и си замърмори под нос. Това беше тиха магийка. За начало.

— Знахар, вие с Гарвана опаковайте документите, след като приключите. Ще ги вземем с нас — продължи Капитана.

— Може би трябва да оставим по-важните на Ловеца — отбелязах. — Някои изискват незабавно внимание, ако искаме да ги използваме. Тъй де, да предприемем нещо, преди Шепота да предотврати намесата ни.

— Добре — прекъсна ме той. — Ще ти пратя каруца. Не се разтакавай!

Беше пребледнял от напрежение, когато излезе от сградата.

Нова вълна ужас се прокрадна в писъците и виковете навън. Опънах схванатите си до болка крака и отидох до вратата. Нашите подкарваха Бунтовниците към тренировъчното им поле. Затворниците бяха усетили внезапното желание на Отряда да приключи с тях и да се изнесе. Мислеха си, че ще умрат само минути, преди спасението да пристигне.

Тръснах глава и се върнах към четенето. Гарвана ме погледна така, сякаш иска да ми каже, че споделя болката ми. От друга страна, нищо чудно да изразява недоволство от слабостта ми. За него е трудно да се отгатне.

Едноокия надникна през вратата, тромаво се вмъкна в помещението и хвърли на пода цял наръч вързопи, увити в намаслени кожи с полепнали, кални буци.

— Прав беше. Изкопахме ги зад спалното помещение.

Гоблин нададе протяжен пронизителен писък — зловец като вик на бухал, когато си сам в гората посред нощ. Едноокия хукна към него. Такива мигове ме карат да се съмнявам в искреността на омразата помежду им.

— Той е в Кулата! — изстена Гоблин. — Той е с Господарката. Виждам Я през неговите очи... очите му... очите му... Мракът! О, Богове, мракът! Не! О, Боже, не! Не! — думите му се превърнаха в писък на див ужас, който отслабна до — Окото. Виждам Окото. То гледа право в мен...

С Гарвана си разменихме гримаси и свиване на рамене. Не знаехме какво бръщолели.

Гоблин звучеше така, сякаш се връщаше в детството си:

— Спрете го да гледа в мен. Спрете го. Бях добър. Накарайте го да се махне...

Едноокия коленичи до събрат си.

— Всичко е наред. Всичко е наред. Това не е истинско! Всичко ще се оправи.

С Гарвана се спогледахме. Той се обърна, и започна да жестикулира на Глезанка.

— Пращам я да доведе Капитана! — обясни.

Тя неохотно излезе. Гарвана взе още един лист от купчината и възобнови четенето. Студен като камък е този наш брат!

Гоблин пищя още малко, после утихна като мъртвец. Огледах се трескаво. Едноокия вдигна ръка да ми покаже, че няма нужда от услугите ми. Магьосникът беше приключил с изпращането на съобщението.

Гоблин бавно се отпусна. Ужасът изчезна от лицето му. Започна да възвръща цвета си. Коленичих и докоснах гърдите му. Сърцето му блъскаше, но полека-лека ритъмът му се успокояваше.

— Изненадан съм, че този път не умря — казах. — Някога било ли е толкова зле?

— Не — Едноокия пусна ръката на Гоблин. — По-добре да не го подлагаме на изпитание следващия път.

— Прогресивно ли е?

Изкуството ми има общи граници с тяхното, но не може да се сравнява с него. Не знаех — наистина.

— Не. Самоувереността му ще бъде поразклатена известно време. Стори ми се, че е хванал Ловеца на души точно в сърцето на Кулата. Мисля, че това би потресло всеки...

— В Кулата, и то в присъствието на Господарката!... — въздъхнах.

Не можех да сдържа възбудата си.

Гоблин беше видял вътрешността на Кулата! Може би и самата Господарка! Само Десетте, Които Били Покорени, имат право да влизат в сърцето на Кулата. Въображението на хората го е населило с какви ли не ужасяващи подробности. А аз разполагах с очевидец!

— Остави го на спокойствие, Знахар! Той ще ти каже, когато е готов — в гласа на Едноокия долових необичайна острота.

Те се надсмиват над невинните ми измислици. Казват, че съм се влюбил в чудовище. Може и да са прави. Понякога интересите ми плашат самия мен. Нищо чудно да прераснат в мания.

Известно време забравих задълженията си към Гоблин. За миг той престана да бъде човек, мой брат и стар приятел. Превърна се в източник на информация. После, засрамен се върнах към документите.

Капитана дойде — озадачен, влачен, от целеустремената Глезанка.

— А! Ясно. Осъществил е контакт — той огледа Гоблин. — Каза ли нещо? Не? Събуди го, Едноок!

Едноокия се опита да възрази, размисли и разтърси внимателно Гоблин. Магьосникът се събуждаше бавно. Сънят му бе дълбок като транс.

— Лошо ли беше? — попита Капитана. Обясних. Той изсумтя и обяви: — Каруцата е на път. Един от вас да се заеме с опаковането.

Започнах да подреждам купчините си.

— Един от вас означава Гарвана, Знахар! Ти стой тук. Гоблин не изглежда добре.

И не беше. Пак беше пребледнял. Дишането му ставаше плитко и ускорено, и накъсано.

— Удари му един шамар, Едноок! — наредих. — Той май си мисли, че още е там!

Шамарът свърши работа. Гоблин отвори очи, в които се четеше бездънна паника. Позна Едноокия, потръпна, пое си дълбоко дъх и изписука:

— Ама пак тук ли съм се върнал? След всичко, което... — но фалшивата нотка във възраженията му не можеше да се сбърка. Облекчението му бе достатъчно искрено, че да проличи под преструвката.

— Той е добре — обявих. — Щом вече се зъби...

Капитана приклепна до него. Не попита нищо. Гоблин щеше да проговори, когато е готов. След няколко минути той дойде на себе си и обясни:

— Ловеца на души нареди да си обираме крушите. Веднага. Ще ни пресрещне по пътя към Мъжеград.

— Това ли е всичко?

Всяка новина си има край, но Капитана непрекъснато се надява за продължение. Играта май не си струва усилията, като се замислиш през какво минава магьосникът.

Втрених се в Гоблин. Изкушението беше страхотно. Той отвърна на погледа ми.

— По-късно, Знахар! Дай ми време да подредя мислите си.

Кимнах и предложих:

— Малко билков чай ще те освести за нула време.

— О, не! Няма да ме наливаш с мишата пикня на Едноокия!

— Не с неговата. С моята!

Отмерих достатъчно за една силна доза, дадох я на Едноокия, затворих чантата си и се върнах към документите точно когато каруцата заскърца отвън.

Докато изнасях първия наръч, забелязах, че хората на тренировъчната площадка са заети с раздаване на *coup de grace*^[2]. Капитана не губеше време. Искаше да увеличи възможно повече разстоянието между себе си и лагера преди завръщането на Шепота.

Не мога да го обвинявам. Репутацията ѝ е доста зловеща.

Успях да се посветя на увитите с кожа пакети едва след като потеглихме на път. Седнах до коларя и отворих първия, като полагах безнадеждни усилия да не обръщам внимание на буйните подскоци на возилото.

Прегледах съдържанието му. След втория прочит започнах да се притеснявам все повече и повече.

Истинска дилема. Дали да кажа на Капитана какво съм научил? Или на Едноокия, или на Гарвана? Всеки от тях щеше да прояви интерес. Или да спестя всичко за Ловеца на души? Той със сигурност щеше да предпочете този вариант. Чудех се дали информацията влиза в рамките на задълженията ми към Отряда или излиза извън тях?

Нуждаех се от съвет.

Скочих от каруцата и оставих колоната да се точи напред, докато се изравних с Мълчаливия. Той дежуреше в средата на строя. Едноокия беше отпред, а Гоблин — в ариергарда. Всеки от тях струваше колкото батальон в атака.

Мълчаливия ме изгледа от гърба на грамадния черен кон, който язди, когато е в злоещо настроение. Намръщи се. От нашите магьосници той е най-близо до определението за зъл, макар че — като мнозина от нас — това е по-скоро външна поза, отколкото вътрешна същност.

— Имам проблем — започнах. — Голям. И ти си най-подходящият човек да ми помогне — огледах се. — Не искам никой друг да научи за него.

Мълчаливия кимна. Направи сложен, плавен жест — твърде бърз, за да го проследя. Внезапно престанах да чувам каквото и да е от пет крачки разстояние. Човек с изненада открива колко звуци не забелязва, докато не изчезнат. Разказах на Мълчаливия какво ми е попаднало.

Той трудно се стряска. Виждаше и е чувал всичко. Но този път изглеждаше наистина поразен. За миг дори ми се стори, че се кани да продума.

— Да съобщя ли на Ловеца на души?

Енергично кимване.

Добре. Потвърди мнението ми. Новината не беше лъжица за устата на братството щеше да ни изяде, ако я запазим само за себе си.

— Ами Капитана? Едноокия? Някой от другите?

Той поклати глава, по-бавно и по-нерешително. Съветът му беше да си мълча. С няколко въпроса и интуицията, която човек развива при продължителни контакти, го разбрах — Мълчаливия смяташе, че Ловеца на души ще разпространи вестта сред онези, които трябва да я научат.

— Добре тогава — казах. — Благодаря! — и тръгнах напред покрай колоната.

Когато се скрих от погледа на Мълчаливия, попитах един от хората.

— Да си виждал Гарвана?

— Напред с Капитана е.

Съвсем логично. Продължих нататък. След кратък размисъл реших да се подсигурия за всеки случай. Гарвана беше най-добрата възможност, за която се сетих.

— Четеш ли някой от старите езици? — обърнах се към него аз.

Разговорът нямаше да е лесен. Двамата с Капитана бяха на седлата, а Глезанка ги следваше. Мулето ѝ непрекъснато се опитваше да ме настъпи.

— Някои. Част от класическото образование. Защо?

Притичах няколко крачки напред.

— Ще хапваме яхния от муле, ако не внимаваш, животното толкова! — изругах, а звярът изпръхтя. Казах на Гарвана: — Някои от тези книжа не са от наши дни. Онези, които Едноокия изкопа.

— Тогава не са важни, нали?

Свих рамене и закрачих до стремето му, подбирайки внимателно думите си.

— Кой знае! Господарката и Десетте идват от дълбока древност... — изпищях, завъртях се и изтичах назад, стиснал рамото си.

Мулето ме беше ухапало. Изглеждаше невинно, но Глезанка се подхилваше лукаво.

Болката почти си заслужаваше — поне видях усмивката ѝ. Тя се усмихва толкова рядко!

Промъкнах се през колоната и се повлякох назад, докато пресрещнах Брестака.

— Нещо не е наред, а, Знахар? — попита ме той.

— Ъм? Не. Всъщност, не.

— Изглеждаш уплашен.

Бях уплашен. Отворих капака на кутийка само за да проверя съдържанието ѝ и открих, че е пълна с гадост. Нещата, които прочетох, не можеха да бъдат забравени никога.

Когато отново видях Гарвана, лицето му бе посивяло като моето. Може би повече. Повървахме редом, като той ми нахвърли прочетеното от книжата, които аз не успях да разчета.

— Някои принадлежат на магьосника Боманц — каза. — Други датират от времето на Владичеството. Някои са на телекуре. Днес само Десетте използват този език.

— Боманц? — повторих.

— Точно така. Онзи, който пробудил Господарката. Шепота някак е докопала тайните му записки.

— Ох!

— Така си е. Да. Ох!

Разделихме се и всеки остана сам със страховете си.

Ловеца на души пристигна тайно. Над обичайните кожи беше навлякъл дрехи, доста подобни на нашите. Беше се присъединил към колоната незабелязан. Нямам представа колко време е вървял с нас. Открих присъствието му, докато излизахме от гората, след три осемнайсетчасови тежки прехода. Поставях механично единия си крак пред другия, измъчван от болки и мърморех, че остарявам твърде много, когато мек женски глас ме попита, натежал от предвкусвано удоволствие от реакцията ми:

— Как се чувстваш днес, лечителю?

Ако не бях толкова грохнал, щях да подскоча на десет крачки във въздуха. С писък. Но в случая само направих следващата стъпка, завъртях бавно глава и промърморих:

— Най-сетне се появи, а?

Дълбоката апатия беше на почит в момента.

Вълна от облекчение щеше да ме залее по-късно, но тогава мозъкът ми работеше с мъка — като мускулите ми. След толкова време на път беше трудно да накараш адреналина си да кипне. Околният свят не предвещаваеше внезапен възторг или страх.

Ловеца на души тръгна редом с мен, съобрази хода си с моя и ме поглеждаше от време на време. Не виждах лицето му, но усещах колко се забавлява.

Облекчението дойде, последвано от вълна на изумление от собствената ми дързост. Бях отговорил така, сякаш Ловеца е някой от нас. Беше време да ме тръшне мълния.

— Е, защо не погледнем онези книжа, а? — попита той.

Определено беше бодър. Поведох го към каруцата. Качихме се на капрата. Коларят ни зяпна с ококорени очи, после решително се втрени напред. Трепереше и усърдно се преструваше на глух.

Отидох право при изровените от Едноокия пакети, показах ги на Ловеца на души и се пробвах да се изнижа незабелязано.

— Остани! — подхвърли ми той. — Не е необходимо те да научават засега... — беше надушил страха ми и се изкиска като момиченце. — В безопасност си, Знахар! Всъщност, Господарката ти

праща личните си благодарности... — и пак се засмя. — Иска да научи всичко за теб, Знахар! Всичко за теб. Привлякъл си вниманието й!

Още един поразяващ удар, който ме окъпа в морето на страха. Никой не иска да привлече погледа на Господарката.

Ловеца на души се наслаждаваше на объркването ми.

— Възможно е да те дари с аудиенция, Знахар, О, небеса! Толкова си блед. Е, срещата не е задължителна. На работа, значи!

Досега не бях виждал човек да чете толкова бързо. Той мина на един дъх и старите книжа, и новите. Накрая заяви с деловия си женски глас:

— Не си успял да разчетеш всичко.

— Не.

— Аз също не мога. Някои от тях само Господарката ще дешифрира.

Странно, помислих си. Очаквах от него повече ентузиазъм. Намирането на книжата представляваше точка в негова полза, най-малкото заради предвидливостта му да наеме Черния отряд.

— Какво научи?

Обясних му плановете на Бунта за подмолен удар в Мъжеград и за онова, което подсказваше присъствието на Шепота.

— Старите документи, Знахар! — изкиска се той. — Разкажи ми за старите документи.

Потях се обилно. Колкото по-кротък и по-нежен ставаше, толкова повече се засилваше чувството, че има от какво да се боя.

— Старият магьосник... — заекнах. — Онзи, който ви е пробудил. Някои от записките са негови...

Проклятие! Още преди да свърша знаех, че съм затънал с двата крака в блатото. Гарвана беше единственият от братството, способен да определи автора на документите.

Ловеца на души се изхили и дружески тупна рамото ми.

— И аз така си мислех, Знахар. Не бях сигурен, но така си мислех. Не си устоял да споделиш с Гарвана.

Премълчах. Исках да излъжа, но той знаеше.

— Иначе никога нямаше да узнаеш. Казал си ми за препратките към истинското име на Хромия, тъй че той просто е прочел всичко по силите си, нали?

Все пак запазих самообладание. Наистина, мотивите ми не бяха съвсем братски. Гарвана имаше сметки за уреждане, но Хромия искаше всички нас.

Най-ревниво пазената тайна на всеки магьосник, разбира се, е истинското му име. Враг, въоръжен с него, може да проникне през всяка магия или илюзия чак до дъното на душата му.

— Само предполагаш стойността на откритието, Знахар. Дори и аз мога само да предполагам. Но крайният резултат е предсказуем. То ще донесе най-голямото поражение в историята на Бунта, а ще доведе и до уреждане на доста сметки и сблъсъци Десетте... — той пак ме потупа по рамото. — Ти ме направи втората най-влиятелна личност в Империята. Единствено Господарката знае истинските имена на всички ни. Сега аз знам три чужди и получих своето обратно.

Нищо чудно, че беше в такъв възторг. Беше изстрелял стрела, с която дори не знаеше, че разполага, и същевременно беше открил оръжие срещу Хромия. Беше се спънал в небесното гърненце с власт.

— Но Шепота...

— Ще ѝ се наложи да си иде — гласът, който използваше, бе басов. Вледеняващ. Глас на убиец. Глас, свикнал да произнася смъртни присъди. — Шепота трябва да умре бързо. В противен случай няма да спечелим нищо.

— Ами ако каже на другиго?

— О, няма! Не, не! Познавам Шепота. Бих се с нея в Ръждоград, преди Господарката да ме прати в Берил. Сражавах се с нея в Бешеград. Преследвах я през Говорещите камъни в Равнината на страха. Познавам я. Тя е гений, но е вълк единак. Ако живееше през Първата епоха, Властелина щеше да я направи една от нас. Тя служи на Бялата роза, но сърцето ѝ е черно като нощ в Ада.

— Според мен същото се отнася за целия Кръг.

Ловеца се разсмя.

— Да. Всички са двуличници. Но няма друга като Шепота. Невероятно, Знахар! Как е изровила толкова тайни? Как е успяла да се сдобие с моето име? Бях го скрил идеално. Направо ѝ се възхищавам. Наистина! Такъв гений! Такава дарба! Удар по Мъжеград, през Ветровития окръг, и нагоре по Стълбата на плача. Невероятно! Невъзможно! И щеше да сработи, ако не беше пристигнал Черният отряд — и ти с тях. Ще бъдеш възнаграден. Гарантирам ти! Но стига

толкова. Чака ме работа. Нощната сянка се нуждае от тази информация. Господарката също трябва да види книгата.

— Надявам се да си прав — промълвих. — Поритай задници, поеми си дъх. Аз съм капнал. Местим се и се бием цяла година!

Тъпа забележка, Знахар. Усетих ледения полъх от намръщване зад Черния шлем. От колко време Ловеца на души се мести и се бие? Цяла епоха.

— Върви си! — освободи ме той. — Ще поговоря с теб и Гарвана по-късно...

Студен, студен глас. Побързах да си оберя крушите.

Когато пристигнахме в Мъжеград, всичко беше свършило. Нощната сянка беше действал светкавично и ударите му бяха безпощадни! Не можеше да излезеш, без да налетиш на Бунтовници, увиснали по дърветата и уличните стълбове. Братството влезе в казармите, предвкусвайки отегчителна, спокойна зима и пролет в преследване на оцелели от Бунта из великите северни гори.

Ах, сладка илюзия. И мимолетна.

— Тонк! — казах и плеснах петте карти, които бях получил при раздаването. — Ха! Двойно, момчета! Двойно. Плащайте!

Едноокия бутна монетите през масата с ръмжене и мрънкане. Гарвана се захили. Дори Гоблин събра сили за една усмивка. Едноокия не беше спечелил нито една ръка от сутринта — дори когато мамеше.

— Благодаря, господа. Благодаря. Раздавай, Едноок!

— Какво правиш, Знахар? А? Как го правиш?

— Ръката му е по-бърза от окото — предположи Брестака.

— От природосъобразния живот е, Едноок. Природосъобразен, тъй да знаеш — подиграх го.

Лейтенанта надникна през вратата, лицето му бе сгърчено в свирепа гримаса.

— Гарван, Знахар! Капитана ви вика. Хоп хоп! — той огледа разнообразните картоиграчи по масите. — Отрепки такива!

Едноокия подсмръкна и го дари с едва доловима усмивка. Лейтенанта беше по-слаб играч и от него.

Погледнах Гарвана. Все пак Капитана беше негово приятелче. Но той сви рамене и хвърли картите си на масата. Натъпках печалбата в джобовете си и го последвах към приемната на Капитана.

Там заварихме Ловеца на души. Не го бяхме виждали от онзи ден в края на гората. Хранех надежда, че е прекалено зает, за да се върне отново. Погледнах Капитана и се опитах да разчета бъдещето по лицето му. Видяното не ми хареса. Ако той не е щастлив, и аз съм нещастен.

— Седнете! — нареди ни той.

За нас бяха приготвени два стола. Капитана се повъртя из помещението, като нервно плетеше пръсти и кършеше ръце. Накрая каза:

— Имаме заповед за придвижване. Право към Чар. Ние и цялата бригада на Нощната сянка... — той махна към Ловеца на души и му предостави възможност да обясни.

Ловеца изглеждаше потънал в размисли. След малко едва чуто попита:

— Как стреляш с лък, Гарван?

— Горедолу. Не съм кой знае колко велик.

— Горедолу ли! — възрази Капитана. — Дяволски добър е!

— А ти, Знахар?

— Навремето бях доста добър. Но не съм се упражнявал от години... — предпочетох честността.

— Ами поупражнявай се! — и Ловеца тръгна да обикаля твърдетясната за двама приемна. Очаквах веднага да се сблъска с Капитана. След малко Покорения обясни: — Случиха се... някои неща. Опитвахме се да заловим Шепота в лагера й. Изпуснахме я на косъм. Беше подушила капана ни. Все още се крие някъде там. Господарката изпраща войници от всички страни.

Това обясняваше забележката на Капитана. Но не ми подсказваше защо ми трябва да обновя стрелковите си умения.

— Доколкото можем да определим — продължи Ловеца — Бунтът не знае какво се е случило в лагера. Засега. Шепота не е събрала смелост да съобщи новината за провала си. Тя е горда жена. Изглежда, първо иска да възстанови изгубеното...

— С какво? — любопитства Гарвана. — Не може да събере и, един взвод.

— Със спомените си. С документите, които намерихте заровени. Според нас не знае, че са в ръцете ни. Не се е приближавала до щаба си, преди Хромия да провали засадата ни и тя да избяга в гората. А само ние четиримата и Господарката знаем за тях.

Ние с Гарвана кимнахме. Сега вече разбрахме безпокойството на Ловеца. Шепота знаеше истинското му име. Той беше мишената.

— Какво точно искаш от нас? — попита Гарвана подозрително.

Боеше се Ловеца да не реши, че и ние сме успели да разгадаем името му. Дори беше предложил да убием Покорения, преди той да убие нас. Десетте не са нито безсмъртни, нито неуязвими, но е много трудно да ги унищожиш. Аз обаче не исках да пробвам с нито един.

— Ние тримата имаме специална мисия.

С Гарвана се спогледахме. Какво беше намислил?

— Капитане, ще имаш ли нещо против да излезеш за малко? — продължи Ловеца.

Капитана затропа към вратата. Тромавостта му е само маскировка. Според мен не осъзнава, че от години знаем истината за него. Продължава да се придържа към ролята си, търсейки външен ефект.

— Не смятам да ви отвеждам някъде и да ви убия в гръб — уточни Ловеца на души. — И не, Гарван, не мисля, че си разбрал истинското ми име.

Страхотно. Присвих глава между раменете си. Гарвана махна с ръка и между пръстите му се появи нож. Започна да чисти с него вече чистите си нокти.

— Основният ни проблем е следният: Шепота е прикоткала Хромия, след като го направихме за посмешище в онзи случай с Грапата.

— Това обяснява случилото се в Клина — не се сдържах аз. — Държахме цялата област под контрол и за една нощ всичко се срина. А той се държа като пълен идиот по време на битката за Розоград.

Гарвана се съгласи:

— Розоград си беше лично негов провал. Но не ни е и хрумвало, че ще стане предател. В крайна сметка, той е един от Десетте!

— Да — кимна Ловеца. — Това обяснява много неща. Но Клина и Розоград са в миналото. Сега ни интересува бъдещето. Трябва да се отървем от Шепота, преди да ни дари с още някоя катастрофа.

Гарвана огледа Ловеца, после мен, продължи с ненужния си маникюр. И аз не вярвах на голите думи на Покорения. Ние, простосмъртните, сме само играчки и инструменти за тях. Те са от вида хора, които ще изкопаят и костите на баба си, за да натрупат точки пред Господарката.

— Ето какво знаем за Шепота — продължи Ловеца на души. — Знаем, че се е съгласила да се срещне с Хромия утре...

— Как? — поиска да знае Гарвана.

— Не *знам*. Господарката *ми* каза. Хромия няма представа, че е разкрит, но осъзнава, че няма да устои дълго. Вероятно ще се опита да склучи сделка така, че Кръгът да го защити. Ако не успее, може да се смята за мъртъв. Господарката реши двамата да загинат и Кръгът да са усъмни, че Шепота е станала предателка на Хромия, а не обратното.

— Няма да мине! — изръмжа Гарвана.

— Ще повярват!

— Значи ще ги застреляме — уточних. — Аз и Гарвана. С лъкове. И как, според вас, ще ги намерим?

Ловеца нямаше да отиде лично, независимо от приказките си. И Хромия, и Шепота щяха да усетят присъствието му много преди да се доближи на една стрела разстояние.

— Хромия ще бъде с армията, която претърсва гората: Понеже не знае, че е заподозрян, няма да се крие от Окото на Господарката. Ще очаква действията му да бъдат приети като част от търсенето. Господарката ще ми съобщи местоположението му. Аз ще ви пусна по следата. Когато двамата се срещнат, убийте ги!

— Да бе! — изсумтя презрително Гарвана. — Сигурно! Все едно да стреляш по препарирана пуйка!

Той метна ножа си и го заби дълбоко в перваза на прозореца. После сковано напусна стаята.

И на мен сделката не ми допаднаше. Взрях се в Ловеца на души и поспорих със себе си около две секунди, преди да оставя страхът да ме изгони по петите на Гарвана.

Последното ми впечатление от Ловеца беше за уморен и дълбоко нещастен човек. Предполагам, че на Покорените им е трудно да живеят с репутацията си. Всички държим на чуждото одобрение.

Пишех поредната невинна измислица за Господарката, а Гарвана систематично забиваше стрели в червен парцал, окачен на наръч слама. На първия тур аз самият имах сериозни проблеми с улучването на наръча, да не говорим за парцала. А Гарвана сякаш не можеше да го пропусне.

Този път се забавлявах с фантазии за детството ѝ. Това е периодът, който бих искал да изуча за всеки злодей. Каква нишки и възли е вплеела съдбата при превръщането на малкото момиченце в чудовището от Чара? Помислете какви са малките деца. Надали сред тях има и едно, което да не е добро и обичливо, и нежно, сладко като мед и масло. Тогава откъде се пръкват всички тези извращения?

Обикалях из казармата ни и се чудех как едно засмяно, любознателно хлапе може да се превърне в човек като Трипръстия, Веселяка или Мълчаливия.

Момиченцата са два пъти по-нежни и невинни от момченцата. Не познавам цивилизация, която да ги възпитава по различен начин. Тогава как се е появила Господарката? Или, в тази връзка, Шепота? В последното си творение градях предположения по въпроса.

Гоблин приседна до мен. Прочете писанията ми. Заяви:

— Не мисля, че е станало така. Струва ми се, че тя е взела съзнателно решение от самото начало.

Бавно се извърнах към него, усещах до болка присъствието на Ловеца на души, застанал само на десетина метра встрани. Наблюдаваше полета на стрелите.

— В действителност не мисля, че е станало точно така, Гоблин. Това е... Ами, нали знаеш. От желание да разбереш, го описваш по начин, понятен за теб.

— Всички постъпваме така. Във всекидневието на това му се вика търсене на извинение...

Вярно е, но нешлифованите мотиви са твърде сухи за преглъщане. Когато повечето хора стигнат моята възраст, те вече са напудряли мотивите си толкова често и толкова успешно, че напълно са изгубили връзката с истината.

Върху скута ми падна сянка. Вдигнах глава. Ловеца на души протегна ръка, подканвайки ме да се поупражнявам и аз с лъка. Гарвана беше извадил стрелите си и стоеше наблизко, очаквайки да застана до чертата.

Първите ми три стрели се забиха в парцала.

— Какво ще кажете? — попитах и се обърнах с поклон.

Ловеца на души четеше полета на въображението ми. Вдигна глава и погледна право към мен.

— Ама наистина, Знахар! Това са пълни глупости! Не знаеш ли, че е убила едната си близначка, когато била на четиринайсет?

По гръбнака ми се закатериха плъхове с ледени нокти. Обърнах се и пуснах стрелата. Тя прелетя вляво от сламата. Пуснах още няколко, но само притесних гълъбите в другия край на двора.

Ловеца взе лъка и укорително отбеляза:

— Нервите ти не издържат, Знахар!

Той светкавично пусна три стрели една подир друга. Забиха се в кръг с диаметър по-малко от един пръст. Подаде ми лъка ѝ каза:

— Продължавай да се упражняваш. Ще бъдеш под огромно напрежение! Тайната е в концентрацията. Представи си, че оперираш.

Да си представя, че оперирам — така значи. Бях направил доста сложни — спешни и успешни — операции наред бойните полета. Да. Само че сега беше различно.

Изтъркано старо извинение. Да, но... сега е различно.

Успокоих се достатъчно да забия всичките останали стрели поне в наръча слама. След като ги извадих, отстъпих мястото си на Гарвана.

Гоблин връчи пособията ми за писане. Гневно смачках листовете:

— Искаш ли нещо за нерви? — попита ме магьосникът.

— Аха! Добре ще ми се отрази порция железни стърготини или обичайната закуска на Гарвана!

Самоконтролът ми се люлееше заплашително.

— Опитай това — той ми подаде верижка, на която висеше малка сребърна звезда с шест лъча. В средата имаше черна медуза.

— Амулет?

— Да. Решихме, че може да ти потрябва утре.

— Утре ли?

А уж никой не знаеше какво става.

— Имаме очи, Знахар. Това е Черният отряд. И да не знаем какво точно става, усещаме със сигурност, че се мъти нещо.

— Аха, Предполагам, че си прав. Благодаря, Гоблин!

— Направихме го с Едноокия и Мълчаливия. Заедно.

— Благодаря. А за Гарвана? — чувствам се по-удобно да сменя темата, когато някой направи подобен жест.

— Не му е необходим. Сам си е амулет. Седни. Да поговорим.

— Няма да ти кажа нищо.

— Знам. Мислех, че искаш да ти разкажа за Кулата...

Той още не беше споделил за това „посещение“. В крайна сметка се отказах от опити да изтръгна информация.

— Добре. Слушам те...

Втрених се в Гарвана. Забиваше стрела след стрела право в парцала.

— Не смяташ ли да записваш?

— О. Да... приготвих молив и хартия. Хората ужасно се впечатляват от факта, че вода Аналите. Там е увековечено собственото им безсмъртие. — Радвам се, че не приех баса.

— Какъв бас?

— Гарвана искаше да се обзаложим кой е по-добър.

— Изхитрил си се достатъчно, че да не, губиш предрешени облози? — изсумтя Гоблин. — Я си приготви молива! — и започна историята си.

Не добави кой, знае какво към слуховете, които бях събрал отгук-оттам. Описа мястото, където бе попаднал като просторна, симетрична стая кутия — мрачна и прашна. Горедолу според очакванията ми за Кулата. И за всеки замък.

— А тя как изглежда?

Това беше най-интригуващата част от загадката. Бях си изградил образа на чернокоса, вечно млада красавица със сексуална мощ, която се стоварва върху простосмъртните със силата на боздуган. Ловеца на души каза, че е красива, но аз нямах потвърждение от независим източник.

— Не знам. Не си спомням.

— Какво искаш да кажеш с „не си спомням“? Как е възможно да не помниш?

— Не се превъзбуждай, Знахар. Не мога да си спомня. Тя беше там, точно пред мен, после... После остана само едно гигантско жълто око, което растеше и продължаваше да расте. Взираше се през мен, надничаше във всички тайни, които някога съм имал. Това е всичко, което си спомням. Още сънувам кошмари.

Въздъгнах от разочарование.

— Какво ли очаквах! Нали знаеш, тя може да влезе тук точно в този миг и никой няма да я познае.

— Предполагам, че тя държи на това, Знахар. Ако всичко се разпадне, както изглеждаше, преди да намериш онези документи, тя просто щеше да си отиде. Само Десетте могат да я познаят, а тя ще се отърве от тях все някак.

Съмнявам се, че ще стане толкова просто. Хора като Господарката имат проблеми с приемането на второстепенна роля. И свалените от власт принцове продължават да се държат като принцове.

— Благодаря, че си направи труда да ми разкажеш, Гоблин.

— Няма проблем. И за разказване. Единствената причина за дългото отлагане беше, че ужасно се разстройвам.

Гарвана извади стрелите си от мишената. Дойде при нас и предложи на магьосника:

— Защо не пъкнеш буболечка в постелката на Едноокия? Измисли нещо! Имаме работа!

Притесняваше се заради неточната ми стрелба. Трябваше да разчитаме един на друг. Ако някой пропуснеше, вероятността да сме мъртви, преди неточният стрелец да изпрати втора стрела, беше огромна. Не ми се искаше дори да си го представя.

Но размисълът подобри концентрацията ми. Този път вкарах повечето стрели в парцала.

Точно в този момент — в нощта преди с Гарвана да се изправим, пред каквото там ни очакваше — това задължение ми дойде като трети крачол на панталона, но Капитана отказа да наруши вече тристагодишната традиция. Отказа и да изслуша възраженията ми, че сме мобилизирани от Ловеца на души. Пренебрегна и подпитванията ми за допълнителна информация, с която очевидно разполагаше. Искам да кажа, разбирах какво иска Ловеца на души и защо, но изобщо не можех да се сетя защо държи да го направим точно ние с Гарвана. А фактът, че Капитана го подкрепяше, правеше избора му още по-загадъчен.

— Защо ли, Знахар? — изръмжа накрая той. — Ами защото ти заповядвам! Затова! Сега се махай отгук и започвай да четеш!

Веднъж месечно, вечер, цялото братство се събира, тъй че хроникьорът да им почете от Аналите на предшествениците си. Идеята е да се просветляват хората за историята и традициите на Отряда, които датират от векове.

Поставих избрания от мен том на грубата катедра и започнах с обичайното встъпление:

— Добър вечер, братя. Прочит от Аналите на Черния отряд, последния от Свободните братства на Катовар. Тази вечер съм избрал откъс от Книгата на Кети, писана в началото на втория век на братството от хроникьорите. Утайката, Агрин, Дъба и. Сламката. По това време Черният отряд бил нает от Болителя в Чо'н Делор. Точно тогава наистина бил черен. Ще ви прочета от хроникьора. Сламката. Става дума за ролята на Отряда в събитията около падането на Чо'н Делор... — и започнах да чета, като наум си отбелязах, че братството е служило на много губещи каузи.

Ерата на Чо'н Делор много наподобяваше нашите собствени дни, макар че тогава — с повече от шест хиляди бойци — Отрядът е бил в значително по-добро положение да чертае собствената си съдба.

Напълно изгубих представа за времето. Старият Сламка е истински майстор на перото. Четох три часа, вдъхновен като обезумял пророк, и омайвах слушателите си със слово. Ръкопляскаха ми, когато свърших. Слязох от катедрата с чувството, че съм открил смисъла на живота си физическата и психическа цена на спектакъла ми ме догони, за да бъде платена, когато се прибрах в казармата. Като нисш офицер разполагах със своя собствена стаичка. Запътих се право към нея.

Гарвана ме очакваше. Седеше на нара ми и превръщаше една стрела в предмет на изкуството. По дръжката ѝ беше увита сребърна лентичка. Явно гравираше нещо. Ако не бях толкова уморен, сигурно щях да изпитам любопитство.

— Беше великолепен — каза ми Гарвана. — Дори аз го усетих!

— А?

— Накара ме да разбера какво е означавало по онова време човек да принадлежи към Черния отряд.

— Какво все още значи за някои.

— Да. Но ти направо отвори прозорец към онези времена.

— Аха. Разбира се. Какво правиш?

— Приготвям стрелата за Хромия. С истинското му име на нея. Ловеца ми го каза.

— О! — изтощението ме спря да задълбавам във въпроса. — Какво искаш?

— Накара ме да почувствам нещо за пръв път, откакто жена ми и любовниците ѝ се опитаха да ме убият и да откраднат правата и титлите ми... — той се изправи, притвори око и огледа стрелата по дължина. — Благодаря, Знахар! За малко отново се почувствах човек!

Веднага след тези думи той решително си тръгна.

Стоварих се на леглото и затворих очи. Припомних си как Гарвана удуши жена си, свали сватбения ѝ пръстен и не пророни и дума. С днешното изречено мимоходом твърдение ми разкри за себе си повече, отколкото от деня, когато се срещнахме досега. Странно.

Заспах, обмисляйки факта, че той е уредил сметките си с всички, освен с истинския източник на отчаянието си. Досега Хромия — един от хората на Господарката — беше недосегаем. Досега.

Гарвана щеше да очаква утрото с нетърпение. Чудех се какво ще сънува тази нощ. И дали след смъртта на Хромия в живота му ще остане някаква цел. Човек не може да живее само с омраза. Дали щеше да опита да посрещне бъдещето си?

Може би точно това искаше да ми каже той.

Бях уплашен. Човек, който мисли по такъв начин, може да прояви излишна самоувереност... да се превърне в опасност за околните. Не спях добре.

Тежка длан се стовари на рамото ми.

— Време е, Знахар!

Лично Капитана бе поел задачата да ме събуди.

— Аха. Буден съм — отвърнах.

— Ловеца е готов.

Навън беше тъмно.

— Кое време е?

— Почти четири. Той иска да тръгне преди изгрев... Знахар? И внимавай! Държа да се върнеш!

— Разбира се, Капитане. Знаеш, че не поемам рискове. Хм, Капитане? Защо ние с Гарвана, все пак?

Може би сега щеше да ми каже.

— Той твърди, че Господарката го нарекла „награда“.

— Няма майтап? Страхотна награда! — опипах наоколо за ботушите си, а той тръгна към вратата. Подхвърлих: — Капитане? Благодаря!

— Няма защо!

Но той знаеше, че му благодаря за загрижеността.

Гарвана надникна в стаята ми, докато си навличах куртката, и попита:

— Готов ли си?

— След минутка — отвърнах. — Студено ли е навън?

— Хладно е.

— Да си взема ли горна дреха?

— Няма да навреди. Сложил си ризница, а? — той прокара ръка по гърдите ми.

— Аха — навлякох куртката си, взех лъка, който си бях избрал, и го залюлях на дланта си.

За миг амулетът на Гоблин изстина на гърдите ми. Надявах се, че ще сработи.

— Аз също — усмихна се леко Гарвана.

Отвърнах на усмивката му.

— Хайде! Да ги довършим!

Ловеца на души ни очакваше в двора, където бяхме упражнявали стрелковото си изкуство. Светлината от столовата на братството го озаряваше. Хлебарите вече бяха запретнали, ръкави. Ловеца бе заел скована парадна стойка с пъхнат под лявата ръка вързоп. Гледаше към Гората на облака, облечен в кожените си дрехи. Носеше само шлема. За разлика от някои Покорени, той рядко взима оръжия. Предпочита да се уповава основно на магьосническите си умения. Говореше си сам. Извратена работа.

— Искаме да го видим мъртъв. Чакаме четири века.

— Не можем да се приближим дотолкова. Ще ни подуши.

— Откажи се от всички сили.

— О, това е твърде рисковано!

Цял хор от гласове, които се смесваха. Наистина е страшно, когато два заговорят едновременно.

С Гарвана се спогледахме. Той сви рамене. Ловеца не го вълнуваше. Но, от друга страна, той бе израснал под властта на Господарката. Беше виждал всички Покорени. Ловеца на души, както се твърди, е сред най-малко странните.

Слушахме го няколко минути. Думите му не ставаха по-смислени. Накрая Гарвана изръмжа, но в гласа му прозвуча и объркване:

— Господарю? Готови сме!

Лично аз бях изгубил ума и дума. Мислех само за лъка, за стрелата, за задачата, която трябваше да изпълня. Бях упражнявал безкрай изтеглянето, пускането на стрелата и полета ѝ. Несъзнателно потърках дара на Гоблин. Както се оказа, честичко щях да го правя в бъдеще.

Ловеца на души се отърси като мокро куче и се стегна. Без да ни погледне, махна с ръка.

— Елате! — каза и закрачи напред.

Гарвана се обърна и извика:

— Глезанке, връщай се, ти казах! Бързо!

— И как смяташ, че ще те чуе? — попитах го, загледан в детето, което го наблюдаваше от тъмния вход.

— Няма да ме чуе. Но Капитана — със сигурност. Сега тръгвай! — и яростно махна с ръка.

Капитана се появи моментално. Глезанка изчезна. Последвахме Ловеца на души. Гарвана си мърмореше под нос. Притесняваше се за детето.

Ловеца на души наложи бърз ход — извън лагера, извън самия Мъжеград, през нивите — без да се обръща назад. Заведе ни на поляна в гъста гора на няколко стрели разстояние от градската стена. Там, на брега на едно поточе беше застлан прокъсан килим с размери шест на осем стъпки. Придържаше го грубо скована дървена рамка, висока една стъпка. Ловеца на души каза нещо. Килимът трепна, нагъна се леко и пак се опъна.

— Гарван, ти тук — Ловеца посочи с ръка десния ъгъл на килима. За мен отреди левия.

Гарвана стъпи колебливо върху килима, очевидно изненадан, че тъканта не поддава.

— Седнете!

Ловеца на души го настани с кръстосани крака и положи до него оръжията му. Стори същото и с мен. Изненадах се от откритието, че килимът е твърд. Все едно седяхме на плота на маса.

— Много важно е да не мърдате! — добави Ловеца, като се наместваше в средата на килима на една стъпка напред по диагонал. — Ако не пазим равновесие, ще паднем. Ясно ли е?

Не ми беше ясно, но се съгласих с положителния отговор на Гарвана.

— Готови ли сте?

Гарвана отново потвърди. Предполагам, че се досещаше какво ще последва. За мен случилото се бе абсолютна изненада.

Ловеца на души притисна длани към килима, изрече няколко странни думи и бавно вдигна ръце. Зинах и се вцепених. Земята се отдалечаваше под нас.

— Стой мирно! — изръмжа Гарвана. — Да ни утрепеш ли искаш?

Височината беше само два метра... по това време. Изправих гръб и замръзнах в тази поза. Но завъртях очи достатъчно, за да различа някакво движение в храстите.

Точно така — Глезанка. Със зинала от изумление уста. Вперих поглед напред и стиснах лъка си толкова здраво, че се изплаших да не оставя отпечатъци от пръстите си върху него. Копнеех да се осмеля да докосна амулета си.

— Гарван, погрижил ли си се за съдбата на Глезанка? Тъй де, в случай, че...

— Капитана ще я поеме.

— Забравих да избира някой за Аналите.

— Не бъди такъв оптимист! — подхвърли саркастично той.

Треперех неконтролируемо.

Ловеца на души промени заклинанието. Започнахме да се реем над върховете на дърветата. Леденият вятър свистеше покрай нас. Погледнах настрани. Продължавахме да се издигаме.

Звездите сияеха над главите ни, когато Ловеца на души промени курса. Вятърът се усилваше, докато започна да ми се струва, че летим сред буря. Навеждах се все по-напред и по-напред — боях се поривите да не ме съборят от килима. От земята ни дяляха няколкостотин метра бързо падане. Пръстите ме боляха от стискането на лъка.

Поне бях разкрил една малка тайна, успокоявах се. Как Ловеца на души успява да се появи толкова бързо, при условие че когато се свързваме с него, винаги е далеч от сцената.

Пътувахме безмълвно. Ловеца се занимаваше с неразбираеми за мен магии, които поддържаха килимчето във въздуха. Гарвана бе потънал в дълбок размисъл. Аз също. Бях изплашен до смърт. Стомахът ми се бунтуваше. Не знам как спътникът ми понасяше полета.

Звездите започнаха да гаснат. Небето на изток просветля. Земята под нас се материализира. Хвърлих един поглед. Летяхме над Гората на облака. Постепенно денят настъпваше. Ловеца на души изсумтя, огледа розовата ивица на хоризонта, после просторите пред нас. За миг като че ли се заслуша, после кимна.

Килимът се наклони. Набирахме височина. Земята се люлееше и се смаляваше, докато заприлича на нарисувана карта. Въздухът изстина още повече. Стомахът ми продължаваше да се бунтува.

В далечината вляво от нас зърнах черен белег в гората — лагерът на Бунта, който прегазихме. После влязохме в един облак и Ловеца намали скоростта.

— Ще се пореем малко — каза. — На петдесетина километра южно от Хромия сме. Той се отдалечава, но ще го догоним бързо. Когато достигнем границата, след която може да ме усети, ще се спуснем по-ниско — използваше деловия женски глас.

Понечих кажа нещо. Той отрязва:

— Млъквай, Знахар! Не ме разсейвай!

Цели два часа стояхме в облака, невидими и невиждащи. После Ловеца заяви:

— Време е да слизаме. Стиснете рамката и не я пускайте. Може да ви дойде малко нанагорно.

Дъното пропадна. Падахме като камък, хвърлен от планински връх. Килимът започна бавно да кръжи, но изглеждаше, сякаш гората под нас се върти. После се залюля напред-назад като падащо перо. Всеки път, когато се накланяше в моята посока, имах чувството, че ще се прекатурия през ръба.

Един пронизителен писък щеше да ми се отрази добре, но как да постъпя така пред герои като Гарвана и Ловеца на души.

Гората продължаваше да расте. Скоро вече бях различавах отделните дървета... когато дръзвах да отворя очи. Щяхме да умрем! Знаех си, че ще прелетим право през короните на дърветата и ще се размажем на земята двайсет метра по-долу.

Ловеца на души каза нещо. Не го разбрах. Пък и без друго говореше на килима. Люлеенето и въртенето постепенно спряха. Спускането ни се забави. Килимът леко се наклони и започна да се плъзга напред. Ловеца на души плавно го свали по-ниско от върховете на дърветата, израснали на някакъв речен остров. Увиснахме на около четири метра над водата и Покорения се разсмя, когато птиците се пръснаха панически.

Приземи ни на нанос до реката.

— Слезте и се разтъпчете — посъветва ни.

Послушахме го. Когато се убеди, че вече сме готови за действие, той обясни:

— Хромия е на седем километра северно от нас. Чака на мястото на срещата. Оттук ще продължите без мен. Той ще ме усети, ако се приближа повече. Дайте ми брошките си. Може да усети и тях.

Гарвана кимна, предаде му брошката си, опъна лъка, постави стрела, прибра я, отпусна тетивата. Сторих същото. Успокои нервите ми.

Бях толкова благодарен, че съм стъпил на твърда земя, че ми се искаше да я целуна.

— Хралупата в големия дъб — Гарвана посочи отвъдния бряг на реката. Пусна стрелата. Тя се заби на няколко сантиметра встрани от средата. Поех си дълбоко дъх за успокоение на нервите и на свой ред стрелях. Моята стрела улучи на милиметър-два по-близо до целта.

— Този път трябваше да се хванеш на бас — отбеляза той и се обърна към Ловеца: — Готови сме!

— Необходими са ни по-точни указания! — допълних аз.

— Следвайте реката. Има много животински пътеки. Придвижването няма да ви затрудни. Бързината не е необходимо условие. Шепота ще пристигне след часове.

— Реката тече на запад — отбелязах.

— После прави завой. Следвайте я пет километра, после поемете на север направо през гората! — Ловеца се наведе и почисти листата и клонките от участък равна земя. Взе пръчка и ни начерта карта. — Ако стигнете ето този завой, значи сте се отдалечили прекалено много.

После се изправи. В продължение на една безкрайна минута се вслушваше в нещо, което само той можеше да долови и събщи:

— Господарката казва: ще разберете, че приближавате, когато стигнете до горичка от вековни борове. Това е свещено място за хората от народ, измрял преди Владичеството. Хромия чака в средата на гората.

— Доста точни указания — отвърна Гарвана.

— Ти тук ли ще ни чакаш? — попитах аз.

— Не се бой, Знахар!

Направих поредното успокояващо вдишване.

— Да вървим, Гарван!

— Секунда, Знахар! — спря ме Ловеца на души. Извади нещо от вързопа си. Беше стрела. — Използвай тази!

Огледах я колебливо, после я пъгнах в колчана.

Гарвана настоя да води. Не възразих. Преди да се присъединя към Черния отряд, бях градско чедо. Не се чувствам на мястото си сред природата. Особено в лес с площта на Гората на облака. Твърде тихо. Твърде уединено. Твърде лесно можеш да се загубиш. Първите няколко километра се притеснявах повече как ще намеря обратния път, отколкото за предстоящата ни среща: Похабих доста време в запомняне на околния пейзаж.

Гарвана не проговори цял час. А аз също се отдадох на мислите си. Нямах нищо против мълчанието. Той вдигна ръка. Спрях.

— Според мен е достатъчно — каза той. — Сега тръгваме на север.

— Хм...

— Да отдъхнем — той се намести на голямо коренище и се облегна на ствола на дървото. — Днес си ужасно мълчалив, Знахар.

— Мисля си за разни неща.

— Тъй тъй! — усмихна се той. — Например що за награда е имала предвид?

— Отгоре на всичко — извадих стрелата, която Ловеца ми даде и го попитах: — Виждаш ли това?

— Притъпеният връх? — той го опипа. — Доста е мек. Какво, по дяволите?...

— Именно! Очевидно не трябва да я убивам.

Въпрос кой по кого ще стреля не съществуваше. Хромия си беше за Гарвана — цял-целеничък.

— Може би. Но няма да позволя да ме убият, опитвайки се да я заловя жива.

— Аз също. Точно това ме притеснява. Освен десет други подробности: като защо в действителност Господарката избра мен и теб защо иска Шепота жива... О, да вървят по дяволите! Тръпки ме побиват.

— Готов ли си?

— Надявам се.

Отклонихме се от брега на реката. Пътят стана по-труден, но скоро прекосихме нисък хълм и стигнахме до боровете. Под тях не растеше почти нищо. Твърде малко слънчева светлина проникваше през игличките им. Гарвана спря да се изпикае.

— По-късно няма да имам възможност — обясни.

Беше прав. Никой не иска да изпитва неудобството на човешките нужди, докато лежи в засада на един хвърлей от враждебно настроен Покорен.

Започнах да треперя. Гарвана сложи ръка на рамото ми.

— Всичко ще е наред — обеща ми.

Но сам не вярваше на думите си. Ръката му също трепереше.

Пъхнах пръсти под куртката си и докоснах амулета на Гоблин. Това ми помогна.

Гарвана вдигна вежди. Кимнах. Продължихме да вървим. Задъвках ивица сушено месо, което ме зареди с горяща нервна енергия.

Отново мълчахме.

Сред дърветата имаше руини. Гарвана огледа глифите, гравирани в камъните, сви рамене. Не можеше да ги разчете.

Тогава стигнахме до старите дървета — прадедите на онези, край които минавахме. Те се извисяваха на стотина метра и стволите им бяха толкова дебели, че двама мъже не можеха да ги обхванат: Тук-там

слънцето забиваше между клоните мечове от светлинни лъчи. Въздухът бе натезал от боров аромат. Тишината бе всепоглъщаща. Напредвахме предпазливо, като внимавахме съчка да не изпука под стъпките ни.

Нервността ми достигна критичната си точка и започна да отслабва, беше прекалено късно да избягам и прекалено късно да си променя намеренията. Мозъкът ми даде отбой на всички излишни чувства. Обикновено това се случва само когато съм принуден да се грижа за ранени, а хората около мен се избиват взаимно.

Гарвана даде знак за спиране. Кимнах. Аз също бях чул пръхтене на кон. Спътникът ми махна да стоя нащрек. Изтича наляво, приведен, и изчезна зад едно дърво на около петнайсет метра от нас.

Появи се след минута и ми махна отново. Последвах го. Заведе ме до едно място, откъдето можех да надникна към поляната. Хромия и коня му вече бяха там.

Поляната беше двайсетина стъпки дълга и почти толкова широка. В средата ѝ се издигаше поредната руина — просто купчина наядени от времето каменни блокове. Хромия седеше на един от падналите, опрял гръб на друг. Приличаше на заспал. В другия край на поляната наскоро се бе срутил огромен ствол. Още не бе обрасъл с мъх.

Гарвана ме побутна по ръката. Искаше да се преместим там.

Не ми харесваше да се движа, докато виждах Хромия. Всяка крачка предоставяше още една възможност да предупредим Покорения за опасността. Но Гарвана беше прав. Слънцето се спускаше точно пред нас. Колкото по-дълго останехме тук, толкова повече щеше да ни пречи светлината. Накрая щеше да заблести право в очите ни.

Тръгнахме с изострено внимание. Разбира се. При първата грешка бяхме мъртви. Когато Гарвана се извърна назад, забелязах по слепоочията му пот.

Той спря, вдигна ръка и се усмихна. Изпълзях до него. Той пак посочи.

Пред нас лежеше още едно паднало дърво. Около четири стъпки и нещо в диаметър. Изглеждаше идеално за целта ни. Беше достатъчно голямо да ни прикрива и достатъчно ниско да стреляме над него. Намерихме място с идеална видимост към средата на поляната.

Ъгълът, под който падаше светлината, също беше подходящ. Няколко лъча проникваха през горския покров и осветяваха по-

голямата част от полянката. Във въздуха се стелеше лека омара, може би полени, която ги отразяваше. Оглеждах околността няколко минути, запечатвайки я в съзнанието си. После седнах зад дървото и си представих, че съм каменна статуя. Гарвана застана на пост.

Стори ми се, че са минали седмици, преди да се случи нещо.

Гарвана потупа рамото ми. Вдигнах глава. С два пръста той имитира ходещ човек — Хромия се беше изправил и неспокойно обикаляше поляната. Надигнах се предпазливо и погледнах към него.

Покорения се завъртя няколко пъти около купчината камъни — тътреше хромия си крак — после седна отново. Взе едно клонче и го начупи на малки парченца, като хвърляше всяко по мишена, известна само на него. След това загреба шепка камъчета и започна да ги мята лениво. Портрет на човек, който убива времето.

Чудех се защо е дошъл на кон. Можеше да стигне бързо, където пожелае. Предположих, че е бил наблизно. Тогава пък се притесних да не се появят и негови войници.

Той отново се изправи и закрачи из поляната, събираше камъчета и ги хвърляше по поваления гигант в края ѝ. Проклет да бъда! Как ми се искаше да го убием на мига и да приключим с тази работа.

Жребецът на Хромия трепна. Животното изцвили. Ние с Гарвана се снишихме, притаихме се в сенките под укритието ни. От полянката лъхаше нажежено напрежение.

Миг по-късно чух пукота на борови иглички под конски копита. Затаих дъх. С ъгълчето на околото си мярнах бял кон между дърветата. Шепота? Ще ни види ли?

Не ни забеляза. Благодаря на всички богове, които бдяха над нас, но не ни видя. Мина на петнайсетина стъпки от нас, без да ни забележи.

Хромия извика нещо. Шепота отвърна с мелодичен глас, който изобщо не подходеше на масивната селянка, която видях на коня. Звучеше като напъпила девойка на седемнайсет, а изглеждаше като четирийсет и пет годишна жена, обиколила света три пъти.

Гарвана леко ме бутна.

Надигнах се със скоростта на разцъфващо цвете и страха, че пращането на сухожилията ми ще ни издаде. Надникнахме над

падналото дърво. Шепота слезе от седлото и пое ръката на Хромия в своите.

Не можехме да очакваме по-удобно положение. Стояхме в сенките, те — в шахта от слънчева светлина. Златни пращинки танцуваха около тях. Движенията им бяха ограничени от ръкостискането.

Трябваше да го направим сега. И двамата го знаехме, и двамата опънахме лъковете. И двамата извадихме резервни стрели.

— Сега! — заповяда Гарвана.

Нервите ми не ме предадоха, докато стрелата не литна. Чак тогава ми стана студено и се разтреперих.

Стрелата на Гарвана се заби под лявата мишница на Хромия. Покорения изцвърча като настъпен плъх. Конвулсивно се отдръпна от Шепота.

Моята стрела улучи жената в слепоочието. Носеше кожен шлем, но аз бях твърдо убеден, че ударът ще я повали. Инерцията я завъртя встрани от Покорения.

Гарвана пусна втора стрела, аз непохватно хванах моята. Хвърлих лъка и се преметнах над пъна. Третата стрела на спътника ми изсвистя край ухото ми.

Когато стигнах до Шепота, тя се беше свлякла на колене. Ритнах я по главата и се обърнах да погледна Хромия. Стрелите на Гарвана го бяха улучили, но дори специалната стрела на Ловеца не можеше да прекъсне живота на Покорен. Сега той се опитваше да изгъркори заклинание през задавеното си с кръв гърло. Ритнах и него.

В следващия миг Гарвана се озова до мен. Обърнах се светкавично към Шепота.

Тази кучка беше по-жилава и от репутацията си. Макар и замаяна, пак се опитваше да се изправи, да извади меча си и същевременно да изрече заклинание. За втори път ѝ раздрусих мозъка и изритах встрани оръжието ѝ.

— Не взех вѐже — изпъшках — А ти, Гарван?

— Не!

Той просто стоеше и се взираше в Хромия. Олющената кожена маска на Покорения се бе изместила встрани. Той се опитваше да я оправя, за да види нападателите си.

— Че как, по дяволите, да я вържа?!

— По-добре помисли с какво да запустиш устата ѝ!

Гарвана помогна на Хромия да намести маската си. По лицето му се разля онази безкрайно зловеща усмивка, която цъфва на устните му винаги, когато се кани да пререже нечие гърло.

Измъкнах ножа си и разрязах с него дрехата на Шепота. Тя ме удари. Наложих се отново да я ритна. Накрая разполагах с достатъчно ивици плат да я завържа и да запуска устата ѝ. Завлякох я до купчината камъни, облегнах я на нея и се обърнах да видя какво прави Гарвана. Той беше смъкнал маската на Хромия, откривайки разложеното лице на Покорения.

— Какво правиш? — учудих се.

Завързваше Хромия. Защо ли хабеше усилия?

— Стигнах до извода, че не проявявам нужната изобретателност за случая! — той приклепна и потупа врага си по бузата. Противникът му излъчваше чиста проба омраза. — Познаваш ме, Знахар. Аз съм мекосърдечен. Ще го убия и ще съм доволен. Но той заслужава по-тежка смърт. Ловеца има по-голям опит в тези неща... — и се захили злокобно.

Хромия опъна въжетата. Три стрели стърчаха забити в тялото му, а той изобщо не изглеждаше омаломощен!

Гарвана пак потупа бузата му.

— Хей, стари приятелю! Едно предупреждение, като между другари... Нали точно така ми каза в часа преди Зорница и приятелите ѝ да ми поставят засада там, където ме прати точно ти? Предупреждение... Да. Внимавай с Ловеца на души! Той знае истинското ти име. А с неговия характер трудно може да се предвидят постъпките му.

— Не злорадствай толкова, Гарван! — отбелязах. — Наблюдавай го! Прави нещо с пръсти...

Той ритмично ги сплиташе.

— Аха! — извика Гарвана и се разсмя.

Сграбчи меча, който бях отнел от Шепота, и отрязва пръстите на ръцете на Хромия.

Моят събрат се заяжда, че не описвам цялата истина в тези Анали. Някой ден може би ще прочете тези редове и ще съжалява. Но, честно казано, този ден той не беше добър човек.

И аз имах сходен проблем с Шепота. Избрах различен подход. Отрязвах косата ѝ и я използвах да обездвижи пръстите ѝ.

Гарвана продължи гаврата с Хромия, докато вече не можех да понасям извращенията му.

— Гарван, наистина! Спри вече! Дръпни се и ги дръж под око!

Не бяхме получили специални заповеди какво да правим, след като хванем Шепота, но предполагагах, че Господарката ще нареди на Ловеца да се домъкне. Просто трябваше да удържим положението под контрол до пристигането му.

Магическото килимче на Ловеца на души се спусна от небето половин час след като прогоних Гарвана от Хромия. Кацна на няколко крачки от пленниците. Ловеца слезе, протегна се и погледна Шепота. Въздъхна и отбеляза с деловия си женски глас:

— Не си прекрасна гледка. Шепот! Но ти никога не си била първа красавица. Да. Моят приятел Знахаря намери заровените пакети.

Твърдят, студен поглед на Шепота ме потресе. Очите ѝ бяха заредени с твърдостта на бухалка. Вместо да посрещна удара им, предпочетох да се преместя. Не поправих Ловеца на души.

Той се обърна към Хромия и поклати глава тъжно.

— Не... Не е лично. Ти сам се предаде. Тя ни постави тази задача.

Хромия се вцепени.

А нашият господар попита Гарвана:

— Защо не го уби?

Събратът ми седна на ствола на голямото паднало дърво, положи лъка в скута си и впери очи в земята.

— Реши, че може да се сетиш нещо по-добро — отговорих вместо него.

Ловеца на души се разсмя.

— Мислех по въпроса на път за насам. Нищо не ми се стори подобаващо. И аз ще си измия ръцете като Гарвана. Повиках Видоменителя. Той вече идва... — погледна Хромия. — Загазил си, нали? — и ми каза: — Човек ще си помисли, че на твоята възраст все си научил това-онова... — а на Гарвана съобщи: — Той беше твоята награда от Господарката.

— Оценявам стойността ѝ — изсумтя моят събрат.

И аз я оценявах. Но се надявах и аз да получа нещо от цялата работа. До този момент не виждах нищо, което да се покрива поне отчасти, с която и да е моя мечта.

Ловеца на души за пореден път прочете мислите ми.

— Според мен твоята награда е променена. Ще я получиш малко по-късно. Настани се удобно, Знахар. Тук ще почакаме доста.

Настаних се до Гарвана. Мълчахме. Не се сещах какво да кажа, а той бе потънал в дълбините на душата си. Както споменах, човек не може да живее само с гола омраза.

Ловеца на души провери въжетата на пленниците ни, завлече рамката на килимчето си на сянка и седна върху камъните.

Видоменителя пристигна след четвърт час — огромен, грозен, мръсен ѝ смрадлив както обикновено. Огледа Хромия, посъветва се с Ловеца, ръмжа на пленника си половин минута, след което се качи на летящото си килимче и се зарея нанякъде. Ловеца обясни:

— И той си измива ръцете. Никой не иска тази последна отговорност.

— И с кого си измива ръцете? — полюбопитствах.

Не си спомнях друг смъртен враг на Хромия.

Ловеца сви рамене и се върна на каменната купчина. Мърмореше си с дузина гласове, затваряше се за света, сякаш се смаляваше. Мисля, че се наслаждаваше на присъствието си не повече от самия мен.

Времето спираше. Остриетата на слънчевите лъчи се скосяваха. Гаснеха едно след друго. Започнах да се чудя дали подозренията на Гарвана не са правилни, след здрач щяхме да се превърнем в лесни жертви. Покорения не се нуждае от светлина, за да ни различава.

Погледнах спътника си. Какво се мътеше в главата му? Лицето му бе безизразно като на недовършена каменна статуя. Беше си сложил изражението, с което играеше карти.

Станах от дървото и тръгнах да обикалям оставените от Хромия следи. Какво друго да правя? Ритнах една борова шишарка към дънера, който ние с Гарвана бяхме използвали за прикритие... И тя изчезна! Хвърлих се с главата напред към окървавения меч на Шепота още преди да съм осъзнал видяното.

— Какво има? — попита Ловеца на души, когато се изправих.

— Разтегнах съм мускул — импровизирах. — Канех се да го отпусна с малко тичане, но нещо ми стана на крака...

Започнах да масажирям десния си прасец. Това, изглежда, го задоволи. Погледнах към дървото. Нищо.

Но знаех, че Мълчаливия е там. И ще е наблизко при нужда.

Мълчаливия. Как, по дяволите, се беше добрал дотук? По същия начин като нас? Дали си имаше фокуси, за които никой не подозираше?

След съответните преструвки подскачах до Гарвана на един крак. С жестове се опитах да го накарам да разбере, че ще имаме помощ, ако положението стане напечено, но съобщението ми не достигна адресата. Беше твърде погълнат от мислите си.

Смрачи се. Над главите ни увисна полумесецът и прокара нежни сребърни кинжали през полянката. Ловеца седеше върху каменната купчина. Ние с Гарвана седяхме на дънера. Задникът ме наболяваше. Нервите ми бяха пред скъсване. Бях уморен и гладен, и изплашен. Повръщаше ми се от това място, но нямах смелост да го изрека на глас.

Внезапно Гарвана се отърси от вцепенението си. Огледа положението и попита:

— Какво, по дяволите, правим още тук?

Ловеца на души се размърда и отвърна:

— Чакаме. Не остана много.

— И какво по-точно чакаме? — поисках да зная.

Ставам смел, когато Гарвана ме подкрепя. Ловеца на души се втрени в мен. Усетих неестествено раздвижване в горичката отзад, а Гарвана се стегна за скок.

— Какво чакаме? — повторих вяло.

— Мен чакате, лечителю — усетих дъха на говорещия във врата си.

Скокът ми преполови разстоянието, което ме делеше от Ловеца. Не спрях, докато не се добрах до меча на Шепота. Покорения се разсмя. Почудих се дали е забелязал, че кракът ми е по-добре. Погледнах назад. Нищо.

Ослепителна светлина обля падналото дърво, откъдето бях избягал. Не видях Гарвана. Беше изчезнал. Стиснах меча на Шепота и замахнах с всички сили към Ловеца на души.

Светлината преля над падналия гигант и увисна пред Покорения. Беше твърде ярка, за да я гледам дълго. Осветяваше цялата поляна.

Ловеца на души подгъна коляно. И тогава разбрах.

Господарката! Този яростен блясък беше самата Господарката. Именно Нея очаквахме! Взирах се в сиянието, докато очите ме заболяха. И също се свлякох на едно коляно. Протегнах меча на Шепота върху длани — като рицар, който се посвещава на своя крал. Господарката!

Каква ли беше наградата ми? Да се срещна с нея в плът и кръв? Усещането, което ме изпълваше от Чар насам, се разлудя, изпълни ме целия и за един глупав миг се влюбих до полуда. Но не можах да Я видя. Искях да видя как изглежда Тя наистина.

Е, тя имаше същата способност, която толкова ме смущаваше у Ловеца на души.

— Не този път, Знахар — чух. — Но скоро, надявам се... — и докосна ръката ми.

Пръстите ѝ ме прогориха като първия сексуален допир на първата ми любовница. Помните ли онова трескаво, разтърсващо, всепоглъщащо мигновение на възбуда?

— Наградата ще получиш по-късно. Сега ще ти бъде позволено да наблюдаваш ритуал, който не е изпълняван петстотин години! — тя се премести. — Така ще ти е неудобно. Стани!

Изправих се и отстъпих. Ловеца на души зае церемониалната си поза, взрян в светлината, силата ѝ намаляваше. Вече не ме заставяше да отмествам очи. Тя се понесе към пленниците до каменната купчина. Отслабваше, докато различих неясен силует на жена.

Господарката продължително съзерцава Хромия. Той издържа погледа ѝ. Лицето му бе безизразно. Беше изгубил и надежда, и отчаяние.

Господарката рече:

— Ти ми служи вярно известно време. И твоето предателство донесе повече полза, отколкото вреда. Не съм безмилостна... — тя заблестя встрани. Една сянка изчезна. Там стоеше Гарвана, положил стрела на лъка си. — Твой е, Гарван!

Погледнах Хромия. Изглеждаше развълнуван и странно обнадяден. Не че се надяваше да му се размине, разбира се. Копнееше да умре бързо, леко и безболезнено.

Гарвана отвърна:

— Не!

Не каза друго. Просто лаконичен отказ.

— Неприятно, Хром! — засмя се Господарката, изви се като дъга и с вик призова нещо от небесата.

Хромия подскочи рязко. Кърпата излетя от устата му. Вървите на глезените му се скъсаха. Скочи на крака, опита се да побегне, понечи да изрече някакво защитно заклинание. Беше изминал трийсетина стъпки, когато хиляда яростни змии изпълзяха от мрака и се увиха около него.

Покриха тялото му. Пъхаха се в устата и в носа му, в очите и ушите му. Прояждаха си път през гърба и гърдите му, и през корема. И той викаше. Пищеше. Пищеше неистово. И същата яростна жизненост, с която беше преодолял смъртоносните стрели на Гарвана, го държеше жив и по време на наказанието му.

Повдигаше ми се от сушеното месо, което бях сложил в уста този ден.

Хромия пища дълго време и в крайна сметка не умря. Накрая на Господарката ѝ омръзна и тя отпрати змиите. Уви шепнеща какавида около Хромия, като изрече друга поредица срички. Гигантско блестящо водно конче изникна от нощта, сграбчи го и го повлече към Чар. Господарката каза:

— Той ще ми осигури забавления за години напред! — и погледна Ловеца на души, за да се увери, че урокът е бил добре втълпен и в неговата глава.

Той не беше и помръднал. Не го стори и сега.

— Знахар, предстои ти да присъстваш на събитие, съхранено само в спомените на малцина — заяви Господарката. — Дори повечето от любимците ми са го забравили.

За какво, по дяволите, говори?

Тя сведе поглед. Шепота се сгърчи. Господарката уточни:

— Не, грешиш. Ти беше такъв поразителен враг, че се каня да те възнаградя! — странен смях. — Сред Покорените има едно свободно място.

Така. Притъпената стрела, странните обстоятелства, довели до този момент, всичко се изясни. Господарката беше решила Шепота да замести Хромия.

Кога? Кога точно е взела това решение? Хромия имаше сериозни неприятности цяла година, преживяваше унижение след унижение. Дали тя ги бе планирала? Мисля, че беше точно така. Улика тук, улика там, неясен слух и смътен спомен... Като част от плана, Ловеца ни е използвал. Може би е бил замесен още когато ни нае. Със сигурност пресичането на пътищата ни с Гарвана не беше случайност... Ах, тя беше жестока, извратена, хитра и пресметлива кучка.

Но всички го знаеха. Такава е историята ѝ. Тя се бе отървала от собствения си съпруг. Беше убила сестра си, ако думите на Ловеца на души бяха верни. Тогава защо бях толкова разочарован и изненадан?

Погледнах към Покорения. Той не беше мръднал, но в позата му се забелязваше едва доловима промяна. Беше замаян от изумление.

— Да — каза му Господарката и се засмя меко. — Ти смяташе, че само Властелина може да Покорява... Сбъркал си. Предай това на всички, които още мечтаят за възкресението на съпруга ми.

Ловеца помръдна леко. Не можах да схвана значението на движението му, но Господарката изглеждаше удовлетворена. Тя отново се обърна към Шепота.

Тя — един от висшите генерали на Бунта — беше по-ужасена, отколкото самия Хром пред лицето на наказанието си. Щеше да се превърне в онова, което мразеше най-много — и беше безсилна.

Господарката коленичи и започна да ѝ шепне.

Видях всичко, но и досега не знам какво точно се случи. Нито как да опиша Господарката — не по-добре от Гоблин — макар че бях близо до нея цялата нощ. Или може би няколко нощи. Времето бе придобило сюрреалистични измерения. По време на церемонията ни се губеха няколко дни. Но аз Я видях, и бях свидетел на ритуала, който привлече най-опасния ни враг на наша страна.

С поразителна яснота си спомням едно. Огромно жълто око. Същото, което толкова потресе Гоблин. То се приближи и погледна към мен и Гарвана, и Шепота.

Не ме разтърси по начина, по който бе въздействало върху Гоблин. Сигурно съм по-нечувствителен. Или просто по-неук. Но беше зле. Както казах, губят ми се няколко дни.

Окото не е непогрешимо. Не се справя добре с краткотрайните спомени. Господарката остана в неведение за присъствието на Мълчаливия.

Останалото е само облак искрици от спомени, повечето от тях изпълнени с писъците на Шепота. Имаше един миг, когато поляната гъмжеше от танцуващи дяволи, засияли от вътрешна злост. Биеха се за привилегията да Яхнат Шепота. Дойде и времето пленничката ни да се изправи пред Окото. В друг момент, струва ми се, Шепота умря и бе възкресена, умря и бе възкресена, докато накрая се сля със смъртта. Многократно бе подлагана на мъчения, последвани от втора близка среща с Окото.

Откъсите, които си спомням, ми нашепват, че тя е била разкъсана, заклана, съживена и възстановена като предан роб.

Спомням си клетвата ѝ за вярност пред Господарката. Гласът ѝ се давеше в искрен копнеж да ѝ угоди.

Много след като всичко свърши, бях объркан и несигурен, и ужасен. Отне ми известно време да си изясня причината. Объркването бе част от защитната стратегия на Господарката. Незапомненото не може да бъде използвано срещу нея.

Страхотна награда!

Тя изчезна. Шепота също. Но Ловеца на души остана. Обикаляше поляната, мърмореше си с дузина трескави гласове. Замълча в мига, когато понечих да се изправа. Зяпна ме, подозрително проточил врат към мен.

Простенах, опитах се да стана, паднах отново. Запълзях и се облегнах на един камък. Ловеца ми донесе някаква тенджерка. Пих неуверено.

— Може да хапнеш, след като се окопитиш — каза той.

Забележката му пробуди вълчия ми глад. Колко време беше минало?

— Какво стана?

— Какво си спомняш?

— Не много. Шепота беше покорена?

— Тя ще замести Хромия. Господарката я заведе на източния фронт. Познанията ѝ за противника ще обърнат войната в наша полза.

Опитах се да разкъсам паяжините, увили съзнанието ми.

— Мислех, че ще сменят стратегията си със северна.

— Точно така. И веднага щом приятелят ти се възстанови, се връщаме в Мъжеград... — с мек, женски глас, той призна: — Не познавам Шепота така добре, колкото си мислех. Тя е съобщила какво е станало в лагера ѝ. За пръв път Кръгът реагира бързо. Пропуснаха обичайните вътрешни дразги. Надушват кръв. Приеха загубите си и ни оставиха да се забавляваме, докато маневрите им сработят. Пазили са ги в най-дълбока тайна. Точно сега армията на Коровия се насочва към Мъжеград. А нашите сили са пръснати из горите. Тя ни вкара в капан.

Не исках да чуя това. Една година лоши новини са достатъчни. Защо поне един наш удар не става по план?

— Пожертвала се е доброволно?

— Не. Искаше да ни мотае из горите, за да спечели време за Кръга. Не е подозирала, че Господарката знае за Хромия. Мислех, че я познавам, но съм сгрешил. В крайна сметка ще спечелим, но ни чакат тежки дни, преди Шепота да оправи изтока.

Пак не успях да се изправя.

— Полека! — предложи той. — Първия път с Окоето винаги е ужасно. Смяташ ли, че вече можеш да сложиш нещо в уста?

— Довлечи един от онези коне ей-там.

— По-добре карай полека отначало.

— Колко зле е в действителност?

Не бях сигурен за какво точно питам. Той сметна, че се интересувам от стратегическото положение.

— Армията на Коровия е по-голяма от всички останали, срещу които сме се изправяли тук. И това е само една от групите, тръгнали на поход. Ако Нощната сянка не стигне пръв Мъжеград, ще изгубим и града, и кралството. Което може да им даде шанс да ни изтласкат изцяло на север. Нашите сили в Знаеград, Женоград, Виноград и тъй нататък, не са достатъчни за мащабна акция. Северът досега беше странична сцена.

— Но... След всичко, което преживяхме? По-зле сме, отколкото когато изгубихме Розоград! Проклятие! Не е честно! — бях уморен от отстъпления.

— Не се безпокой, Знахар. Ако Мъжеград падне, ще ги спрем при Стълбата на плача. Ще ги задържим там, докато Шепота се развихри. Те не могат да я избягват вечно. Ако изтокът се срине, и Бунтът ще умре. Изтокът е тяхната твърдина...

Звучеше ми като човек, който се опитва да убеди сам себе си. Беше минал през същите вълнения преди, по време на последните дни на Владичеството. Зарових лице в ръцете си и промърморих:

— Мислех, че сме ги смазали!

Защо, по дяволите, изобщо напуснахме Берил?

Ловеца на души подритна Гарвана. Той не помръдна.

— Хайде! — прокълнтя гласът на Покорения. — Имат нужда от нас в Мъжеград! Накрая двамата с Нощната сянка май ще, трябва да го удържаме с голи ръце!

— Защо просто не ни изоставиш, щом положението е така критично?

Със сумтене и мрънкане той се завъртя около темата, но преди да завърши, се усъмних, че точно този Покорен има чувство за достойнство, чувство за дълг към приелите покровителството му. Обаче не искаше да го признае. В никакъв случай. Това не подходеше на образа му.

Помислих за поредно пътешествие през небесата. Напънах здраво сивите си клетки. Мързелив съм до немай-къде, но не можех да го издържа. Не сега. Чувствах се зле.

— Със сигурност ще падна — заявих. — Няма смисъл да се мотаеш около нас. Няма да се възстановим с дни. По дяволите, и пеш ще стигнем! — сетих се за гората. И пешеходният преход не ми допаднаше. — Дай ни брошките. Така ще знаеш къде сме. Тогава може да се върнеш да ни вземеш, ако имаш време...

Той се опъваше. Известно време се убеждавахме взаимно. Продължавах да твърдя колко ми е зле и колко зле ще се чувства Гарвана. Покорения изгаряше от нетърпение да действа. Позволи ми да го убедя. Разтовари килима си — беше ходил някъде, докато съм лежал в безсъзнание — и се качи на него.

— Ще се видим след няколко дни!

Килимчето се издигна далеч по-бързо, отколкото когато носеше двама ни с Гарвана. След това изчезна. Завлякох се до стоварения багаж.

— Копеле гадно! — изкисках се.

Възраженията му бяха престорени. Беше оставил храна, собствените ни оръжия от Мъжеград и разни дреболии. Вероятно щяха да са ни необходими, за да оцелеем. Не е лош началник... като за Покорен. Провикнах се:

— Хей! Мълчалив! Къде, дяволите те взели, се дяна?

Мълчаливия се появи на поляната. Погледна ме, огледа Гарвана, после и запасите и не проговори. Естествено — нали е Мълчаливия. Изглеждаше състарен поне с десет години.

— Не си се наспал? — поинтересувах се. Той кимна. — Видя ли какво се случи? — Пак кимна. — Надявам се, че го помниш по-добре от мен!

Той поклати глава. Проклятие! Значи така и ще влезе в Аналите — неуточнено.

Това е странен начин за водене на разговор — единият говори, а другият върти глава. Получаването на информация е невероятно трудно. Трябваше да изуча сложните жестове, които Гарвана на свой ред усвои от Глезанка. Мълчаливия е вторият й най-близък приятел. Би било забавно да подслушвам разговорите им.

— Да видим как да помогнем на Гарвана! — предложих.

Гарвана спеше мъртвешки сън. Не се събуди с часове. Използвах времето да разпитам Мълчаливия.

Капитана го беше изпратил. Дошъл на кон. Всъщност, тръгнал на път, преди Ловеца на души да ни викне на разговор. Яздил с все сили, ден и нощ. Стигнал поляната малко преди да го забележа.

Попитах как е знаел накъде да тръгне с предположението, че Капитана е успял да измъкне достатъчно информация от Ловеца, за да го пусне на път — ход, напълно в стила на пълководеца ни. Мълчаливия призна, че не знаел — освен в най-общи рамки — докато не сме влезли в обсега му. Тогава ни проследил чрез амулета, който Гоблин ми даде.

Този майстор Гоблин! Не се беше издал с нищо, умна постъпка. Окото щеше да научи, ако знаех.

— Смяташ ли, че щеше да направиш нещо, ако наистина се нуждаехме от помощ? — попитах.

Мълчаливия се усмихна, сви рамене, отиде до купчината камъни и седна. Край на играта на въпроси. От целия отряд той най-малко се притеснява как ще бъде представен в Аналите. Не се интересува дали хората го харесват или го мразят, нито къде е бил или къде отива. Понякога имам чувството, че не го е грижа и дали е жив или ще умре. Чудя се какво го задържа при нас. Сигурно е привързан към братството.

Гарвана най-сетне се свести. Погрижихме се за него и го нахранихме, Най-накрая, изпокаляни, изловихме конете на Шепота и Хромия, оседлахме ги и поехме към Мъжеград. Пътувахме неохотно. Знаехме, че се насочваме към поредното бойно поле — още една земя на ходещи мъртъвци.

Не успяхме да се приближим. Бунтовниците на Коравия държаха града в обсада — обграден и изолиран от двойни окопи. Мрачен черен облак закриваше самия град. Зловещи светкавици озаряваха покрайнините му, сражавайки се с мощта на Осемнайсетте. Коравия не беше сам.

Кръгът изглеждаше твърдо решен да отмъсти за Шепота.

— Ловеца и Нощната сянка играят грубо — отбеляза Гарвана след една особено зловеща размяна на удари. — Предлагам да се оттеглим на юг и да изчакаме. Ако напуснат Мъжеград, ще ги догоним, докато се изтеглят към Ветровития окръг...

Лицето му се изкриви. Не приветстваше подобна възможност. Познаваше Ветровития окръг.

Потеглихме на юг и се присъединихме към други, изостанали от частите си. Прекарахме дванайсет дни в криене, в очакване. Гарвана организира момчетата в някакво подобие на военна единица. Прекарвах времето си, като пишех и си мислех за Шепота, чудех се колко би повлияла върху положението на изток. Редките погледи, които хвърлях към Мъжеград, ме убедиха, че тя беше последната истинска надежда от наша страна.

Носеха се слухове, че Бунтовниците прилагат също такъв натиск и на други места. Господарката май била принудена да прехвърли Обесения и Костотрошача от изток, за да подсили съпротивата. Според една мълга Видоменителя бил заклан в битките за Ръждоград.

Притеснявах се за Отряда. Нашите братя бяха влезли в Мъжеград преди пристигането на Коровия.

Никой от нашите не пада, без да разкажа историята му. А как бих могъл от петдесет километра разстояние? Колко подробности ще се изгубят в устните разкази, които ще бъда принуден да събера след събитията? Колцина ще паднат, без гибелта им да бъде забелязана?

Най-много време прекарвах в размисли за Хромия и Господарката. И в агония.

Не мисля, че отсега нататък ще напиша и една сладка, романтична измислица за нашата господарка — вече не. Бях твърде близо до нея. Вече не съм влюбен.

Преследват ме призраци, преследват ме писъците на Хромия. Преследва ме смехът на Господарката. Преследват ме собствените ми подозрения, че удължаваме каузата на нещо, което заслужава да бъде изтрито от лицето на земята. Преследва ме убеждението, че онези, които се вдигнали на бунт срещу нея, са малко по-добри.

Преследва ме ясното познание, че накрая злото неизменно побеждава.

О, Небеса! Неприятности. Ужасен черен облак пълзи над хълмовете от североизток. Всички тичат наоколо, грабят оръжията си и оседлават конете. Гарвана крещи да си размърдам задника...

---

[1] Пример за подражание. — Б.ред. ↑

[2] Последен смъртоносен удар (фр.). — Б.ред. ↑

5. КОРАВИЯ

Вятърът виеше и пращаше облаци прах и пясък в гърбовете ни. Отстъпвахме през поривите, вървахме заднешком. Пясъчната буря проникваше през всеки процеп в броните и дрехите, и заедно с потта се смесваше в смрадлива, солена кал. Въздухът бе горещ и сух. Изсмукваше влагата бързо и превръщаше калта по дрехите в кора. Устните на всички бяха напукани и подути. Имах чувството, че езикът ми залепва за пресъхналото небце, все едно съм глътнал пращен свитък папирус.

Приносителя на бури се беше поувлякъл. Страдахме не по-малко от Бунтовниците. Видимостта бе сведена до двайсетина метра. Едва различавах хората от лявата и от дясната ми страна, а от вървящата заднешком пред мен редица виждах само двама. Вярно, че враговете ни бяха принудени да вървят с лице срещу вятъра, но дори това не повдигаше духа ми кой знае колко.

Хората от другата редица внезапно се обърнаха и опънаха лъковете си. Едри твари изникнаха от вихреция се прах, развети сенки се носеха около тях и пляскаха като огромни криле. Извадих лъка си и пуснах стрела срещу врага, с убеждението, че вятърът ще я отнесе.

Сбърках. Един от ездачите разпери ръце. Животното му се завъртя и побягна по посока на вятъра, преследвайки другите, останали без ездачи.

Бунтовниците ни притискаха здраво, гонеха ни по петите и се опитваха да ни изловят, преди да избягаме от Ветровития окръг в полесната за защита стълба на плача. Искаха да паднем мъртви до един и труповете ни да се спаружат под безмилостното пустинно слънце.

Стъпка назад. Стъпка назад. Толкова непоносимо бавно! Но нямахме избор. Ако обърнехме гръб, Бунтовниците щяха да връхлетят върху нас. Трябваше да ги накараме да си платят за всяко доближаване, да намалим броя им чувствително.

Подаръкът на Приносителя на бури беше най-добрата ни защита. Ветровития окръг е див и суров дори при хубаво време — равен, гол и сух, необитаем. Пясъчните бури тук са често явление. Но досега не бе посрещал буря като тази. Продължаваше час след час и ден след ден, като утихваше само при падането на мрака. Тя превръщаше Ветровития окръг в истински ад за всяко живо същество. И само тя запазваше живота на Отряда.

Вече наброявахме три хиляди, отстъпвахме под неустоимата вълна, заляла Мъжеград. Малкото ни братство с отказа да се пречупи беше станало ядро, към което се присъединяваха бежанци от катастрофата веднага щом Капитана си проби път през пръстените на обсадата. Станахме мозък и нервна система на тази бягаща армия от сенки. Самата Господарка прати заповед до всички имперски офицери да се подчиняват на Капитана. Единствен Отрядът бе постигнал някакви значителни успехи по време на северната кампания.

Някой от прашния облак ме потупа по рамото. Обърнах се. Още не беше време да излизаме от редицата.

Гарвана стоеше насреща ми. Капитана се беше досетил къде може да се намирам.

Главата на спътника ми бе омотана с парцали. Намръщих се, вдигнах ръка да се прикрия от хапещия вятър. Той изкрещя нещо като:
— Капа, та, та тъта...

Поклатих глава. Той посочи назад, сграбчи ме и изврещя в ухото ми:

— Капитана те търси!

Естествено, че ще ме търси. Кимнах, предадох му лъка и стрелите си и се приведох срещу вятъра и пясъка. Оръжията не достигаха. Стрелите, които върнах, бяха бунтовнически — събрани, след като бяха излетели от кафеникавата мъгла.

Бъхтя, бъхтя, бъхтя. Пясъкът блъска темето ми, докато вървя, свел брадичка към гърдите си, прегърбен, с присвити очи. Не исках да се връщам. Капитана нямаше да ми каже нищо, което искам да чуя.

Огромен храст се понесе към мен с въртене и подскачане. Старателно ме прескочи. Разсмях се. Видоменителя също беше с нас. Бунтът щеше да изгуби много стрели, когато това чудо се врежеше в редиците му. Те ни превъзхождаха десет или петнайсет към един, но численото превъзходство не смекчава страха от Покорените.

Крачех срещу зъбите на вятъра, докато реших, че съм се отдалечил прекалено много или съм изгубил посоката. Винаги се повтаряше едно и също. Щом вземех решение да се предам, и ето — загадъчният остров на спокойствие. Стъпих на него, като се олюлях от внезапното стихване на вятъра. Ушите ми бучаха, отказвайки да повярват в тишината.

Трийсет каруци, колело до колело, напредваха в стегната колона през окото на бурята. Повечето бяха пълни с пострадали. Хиляда души около тях уморено се влачеха на юг. Взираха се в земята и се ужасяваха от мисълта, че ще дойде и техният ред да се върнат обратно в защитата. Не се водеха разговори, не си подхвърляха остроумия. Всички бяха свидетели на твърде много отстъпления. Следваха Капитана само защото той им обещаваха шанс за оцеляване.

— Знахар! Насам! — Лейтенанта ме повика от крайната задна редица.

Капитана изглежда като кисела по рождение мечка, събудена преждевременно от зимен сън. Сивите кичури по слепоочията му се поклащаха, докато предъкваше думите си, преди да ги изплюе. Лицето му бе изпито, очите му приличаха на тъмни дупки. Безкрайна умора тегнеше в гласа му.

— Нали ти казах да се навърташ наоколо!

— Беше мой ред...

— Ти няма да излизаш на дежурство, Знахар. Да видим мога ли да го облека в слова, достатъчно прости за теб. Имаме три хиляди души в постоянна битка с Бунта, Разполагаме само с един злонравен вещер и един истински лечител, които да се грижат за онези момчета. Едноокия е принуден да хаби половината си енергия да поддържа това спокойно гнезденце. Което означава, че ти единствен поемаш медицинските въпроси. Оттук следва, че няма да рискуваш живота си при стрелците! По каквато и да е причина!

Взрях се в празното пространство над лявото му рамо, мръщейки се на пясъка, който се вихреше около спокойното островче.

— Ясно ли се изразявам, Знахар? Ясен ли съм, питах? Оценявам страстта, с която се отдаваш на Аналите, целеустремеността ти да усетиш действието, но...

Поклатих глава и погледнах каруците и тъжния им товар. Той не разбираше безнадеждността, която лъхаше от тях. Всичко, което ми

оставаше, беше да шия и да се моля, и да се грижа на умиращите да им е удобно, докато си отиват — след което ги изхвърляхме, за да направим място за други ранени.

Загубихме твърде много хора — а можеше да ги спасим, стига да имах време, обучени помощници и поносими условия за хирургия. Защо излизах на бойната линия? Защото поне там исках да бъда полезен. Имах възможност да го върна тъпкано на мъчителите ни.

— Знахар! — изръмжа Капитана. — Имам чувството, че не ме слушаш!

— Да, сър. Разбрано, сър. Ще стоя тук и ще правя кръпки.

— Не унивай толкова! — той сложи ръка на рамото ми. — Ловеца казва, че утре ще стигнем Стълбата на плача. Тогава ще запретнем ръкави както си знаем. Ще разкъравим носа на Коровия!

Коровия беше станал старши генерал на Бунта.

— Той обясни ли как ще успеем при тяхното числено превъзходство?

Капитана се намръщи. Поде тромавия си мечи танц, докато оформяше наум обнадеждаващ отговор.

Три хиляди изтощени, пребити мъже, който да отблъснат настървената за победа орда на Коровия? Практически невъзможно. Дори с помощта на трима от Десетте, Които Били Покорени.

— Не мисля така — изсумтях аз.

— А не мислиш ли, че това не ти влиза в работата? Ловеца не ти виси над главата при хирургическите ти процедури, нали? Тогава защо подлагаш на съмнение неговата стратегия?

— Неписаният закон на всички армии, Капитане! — ухилих се. — Нисшите чиновници имат привилегията да подлагат на съмнение здравия разум и компетентността на командирите си. Това е спойката, която държи сплотени хората!

Капитана ме огледа изпод рошавите си вежди, свел глава между широките си рамене.

— Това ги сплотявала? А знаеш ли какво ги тласка напред?

— Какво, например?

— Хора като мен, които ритат отзад такива като теб, когато започнат да философстват прекалено. Ако схващаш накъде бия.

— Струва ми се, че да, сър — оттеглих се, взех чантата си от каруцата, където я бях оставил и се залових за работа. Имаше още

неколцина пострадали.

А амбициите на Бунта се обезцветяваха под непрестанните нападения на Приносителя на бури.

Мотаех се самичък, в очакване да ме повикат, когато забелязах Брестака да се измъква от бурята. Не го бях виждал от дни. Той пристъпи към Капитана. Приблжих се и аз.

— ... завой около десния фланг — казваше той. — Може би се опитват първи да стигнат до Стълбата...

Забеляза ме и вдигна приветствено ръка. Трепереше и беше преbledнял от умора. Също като Капитана почти не бе почивал, откакто навлязохме във Ветровития окръг.

— Изтегли една резервна група. Закарай ги на фланга — нареди Капитана. — Ударете ги здраво и се оттеглете бързо. Ще бъдат неподготвени. Ще ги раздрусате. Накарай ги да се чудят какво сме замислили.

— Да, сър — Брестака понечи да се отдалечи.

— Брестак? Внимавай, чу ли? Пести си силите. Ще се движим цяла нощ!

Очите на Брестака се присвиха от мъчителна агония. Но той не подложи на съмнение заповедите. Добър войник е. И, също като мен, осъзнаваше, че източникът на мъките ни стои над Капитана. Наредданията най-вероятно идваха от самата кула.

Нощта донесе временно примирие. Тръпките на деня бяха оставили и двете армии неспособни да предприемат и една ненужна стъпка след здрачаване. Нощем нямаше битки.

Дори часовете на покой, когато бурята утихваше, не бяха достатъчни да накарат армиите да се втурнат напред, удряйки задниците си с пети. Сега нашите високопоставени господари изискваха допълнителни усилия, с надеждата да спечелят някакво тактическо предимство. Да стигнем до Стълбата през нощта, да се окопаем, да принудим Бунтовниците да връхлетят върху нас сред нестихващата буря. Имаше смисъл. Но това беше ход, измислен от седнал в удобна палатка генерал на петстотин километра зад линията на полесражението.

— Чу ли? — попита ме Капитана.

— Да. Прозвуча ми тъпо.

— Съгласен съм с Покорения, Знахар. Пътуването ще е по-леко за нас и много по-трудно за Бунтовниците. Изморен ли си?

— Да.

— Тогава гледай да не ни се пречкаш под краката. Намери си място в някоя каруца и дремни.

Отдалечих се, като проклинах лошия късмет, който ни беше лишил от повечето коне. Богове, беше ми омръзнало да ходя пеш!

Не последвах съвета на Капитана, макар че беше разумен. Бях твърде напрегнат, за да си почина. От възможността за нощен преход ме втрисаше.

Мотаех се наоколо в търсене на стари приятели. Братството се беше пръснало из многолюдната тълпа, изпълнявайки заповедите на Капитана. Някои от нашите не бях виждал от Мъжеград. Не знаех дали още са живи.

Открих само тримата магьосници. Днес Гоблин и Едноокия не бяха по-склонни да приказват от мълчаливия си другар. Кое то говори доста за настроението.

Те се влачеха уморено напред, вперили очи в прашната земя, като от време на време правеха по някой жест или промърморваха дума, с която да поддържат целостта на островчето покой. Повлякох се редом с тях. Накрая се опитах да разчупя леда с едно „Здрасти!“.

Гоблин изсумтя. Няколко секунди Едноокия ме прогаряше със злобен поглед. Мълчаливия дори не забеляза присъствието ми.

— Капитана каза, че ще вървим и през нощта — осведомих ги.

Искаше ми се поне още някой да страда колкото мен.

Гоблин с поглед се поинтересува защо им сервирам такава опашата лъжа. Едноокия промърмори нещо за превръщане на копелето в жаба.

— Копелето, което трябва да преобразиш, е Ловеца на души — съобщих весело.

Той още веднъж ме изгледа злобно.

Може да се поупражнявам и върху теб, Знахар!

Едноокия не харесва нощните преходи, тъй че Гоблин незабавно одобри гениалността на човека, на когото му е хрумнала тази идея. Но ентусиазмът му бе толкова престорен, че дори чернокожият магьосник не налага стръвта. Реших, че спокойно мога да опитам още веднъж.

— Вие, момчета, изглеждате по-зле, отколкото аз се чувствам.

Никакъв отговор. Дори не обърнаха глави.

— Тъй да бъде — и аз увесих нос, местех механично крак пред крак и оставих мислите си да се реят.

Дойдоха и ме заведоха да се погрижа за ранен на Брестака. Всъщност бяха дузина, с което денят приключи. Бунтът бе изчерпал запасите си от самоубийци.

Мракът пада рано при ураган. Заехме се със задачите си както винаги. Не бяхме далеч от Бунтовниците. Изчакахме бурята да утихне, вдигнахме лагер, запалихме огньове от храстите, които успяхме да съберем. Само че почивката беше краткотрайна — Докато изгреят звездите. Те ни съзерцаваха, примигвайки подигравателно, нашепвайки, че и потта, и кръвта ни всъщност нямат значение за бавния ход на времето. Нищо, сторено от нас, нямаше да бъде запомнено след хилядолетие.

Такива мисли заразяваха всички. Никой не бе запазил идеалите си или похотта за победи. Искахме само да се доберем до някое място, да легнем и да забравим войната. Тя обаче не искаше да ни забрави. Веднага щом се убеди, че Бунтът възприема добронамерено издигането на лагера ни, Капитана поднови похода — сега в парцалива колона, която бавно се влачеше през облените с лунна светлина дюни.

Минаваха часове, а сякаш не стигахме до никъде. Пейзажът тъй и не се промени. От време на време поглеждах назад, проверявайки възобновения вихър, който Приносителя на бури бе запратил срещу лагера на Бунтовниците. Светкавици лъкатушеха и проблясваха. Беше много по-яростен от всичко, с което врагът се беше сблъсквал досега.

Заслонената Стълба на плача се материализира толкова бавно, че сигурно се издигаше пред нас от час, преди да осъзная, че не представлява надвиснал над хоризонта облак. Звездите гаснеха и небето на изток просветляваше, преди теренът да започне да се издига.

Стълбата на плача е неравна и дива област — на практика непроходима, освен през стръмен проход, дал името на цялата планинска верига. Земята постепенно се изкачва, докато стигне отвесните, надвиснали канари от червен пясъчник, които се простират на стотици километри и в двете посоки. На сутрешното слънце изглеждаха като обветрени от времето зъбери на гигантска крепост.

Колоната ни навлезе в каньон, задръстен от сипей и спря, докато разчистят пътека за каруците. Довлякох се до върха на една скала и погледнах към бурята. Приближаваше.

Дали ще успеем да преминем, преди Коровия да пристигне?

Блокадата беше прясно свличане, покрито по-малко от километър от пътя. Отвъд другата му страна се точеха коловози, по които бяха пътували керваните, преди войната да прекрати търговските отношения.

Обърнах се отново към бурята. Коровия напредваше добре. Предполагам, гневът го водеше. Нямах да ни изпусне. Убихме шурей му, уредихме покоряването на братовчедка му... Раздвижване на западния хоризонт привлече вниманието ми. Огромна верига черни буреносни облаци се носеха към Коровия, като ръмжаха и трещяха помежду си. Един от тях, подобен на фуния, се отдели и полетя към пясъчната буря. Покорените играеха грубо.

Коровия беше упорит. Продължи да върви напред през всичко, което изпречваха на пътя му.

— Хей! Знахар! — провикна се някой. — Ела насам!

Погледнах надолу. Каруците бяха прекосили най-лошия участък. Време беше за тръгване.

От вътрешността на друг буреносен облак се откъсна втора фуния. Почти съжалявах хората на Коровия.

Скоро след като се присъединих към колоната, земята потрепери. Скалата, на която се бях качил преди това, се разтърси, простена, наклони се и се свлече върху пътя. Още един дребен дар за преследвачите ни.

Стигнахме мястото за почивка малко преди залез-слънце. Най-сетне поносима местност! Истински дървета. Бълбукащ поток. Онези, които още имаха сили, започнаха да копаят окопи или да готвят. Останалите налягаха кой където свари. Капитана ги остави намира. Най-доброто лекарство в момента беше простичката свобода да отдъхнеш.

Спах като пословичния пън.

Едноокия ме събуди по първи петли.

— Хайде на работа! — каза ми той. — Капитана иска да подготвим лазарета! — и направи гримаса. Изглежда като сушена слива и в най-добрите си моменти. — Идеята е, че ще получим някакви подкрепления от Чар.

Стенех, пъшках и ругаех, но станах. Мускулите ми бяха схванати. Всички кости ме боляха.

— Следващия път, когато стигнем до място, достатъчно цивилизовано да има кръчми, напомни ми да вдигна тост за вечния мир — изръмжах. — Едноок, готов съм да подам оставка!

— Че кой не е? Но ти си хроникьор, Знахар. Винаги ни натриваш носовете с традицията. Още когато приехме този договор знаеше, че има само един начин да напуснем. С краката напред. Хайде, пъхни някой залък в мръсната си уста и да вървим. Аз имам по-важна работа, отколкото да си играя на медицинска сестра!

— Весели сме тази заран, така ли?

— Преливам от оптимизъм!

Той се помота наоколо, докато се приведа в подобие на приличен вид.

Лагерът се съживяваше. Бойците ни закусваха, измиваха пустинята от телата си, мрънкаха, цупеха се и се караха. Някои дори разговаряха помежду си. Възстановяването започваше.

Сержантите и офицерите бяха излезли да проучат околността и да потърсят най-добрите защитни точки на склона. Значи тук Покорените смятаха да дадат отпор.

Идеален избор на бойно поле. Беше част от прохода, дал на Стълбата името ѝ, близо четиристотин метрова височина, обърната към лабиринт от каньони. Старият път лъкатушеше между планинските дефилета и непрекъснато сменяше посоката, тъй че от разстояние приличаше на гигантско зигзагообразно стълбище.

С Едноокия събрахме около дузина души и преместихме ранените в тиха горичка достатъчно далеч от предполагаемия терен за битката. Прекарахме близо час в настаняването им и приготовления за предстоящата работа.

— Това пък какво е? — внезапно попита Едноокия.

Вслушах се. Глъчката на подготовката бе замлъкнала.

— Нещо се мъти — отбелязах.

— Гениален си! — парира той. — Вероятно са хората от Чар.

— Да видим... — излязох от горичката и поех надолу, към щаба на Капитана.

Забелязах: новодошлите веднага щом се показах между дърветата. На око преброих, че са около хиляда. Половината бяха войници в бляскави униформи от личната гвардия на Господарката. Другите явно бяха от обоза. Върволицата каруци и домашни животни, които пътуваха с тях, ми се стори много по-вълнуваща от подкреплението.

— Тази вечер ще празнуваме — подвикнах на Едноокия, който ме следваше.

Той огледа като ценител каруците и се усмихна. Искрените му радостни усмивки са малко по-чести от зелен хайвер с подправки. Определено заслужават записването в тези Анали.

Покорения, когото наричаха Обесения, бе дошъл заедно с ротите на Гвардията. Беше невероятно висок и слаб. Главата му беше килната настрана. Вратът му бе подут и посинял от стягането на примката. Лицето му бе застинало в типичното зловещо изражение на човек, който се задушаваше с чужда помощ. Предполагам, че говори много трудно.

Това беше петият Покорен, когото виждах на живо, като броим Ловеца на души, Хромия, Видоменителя и Шепота. Разминах се с Нощната сянка в Мъжеград, а още не бях срещал Приносителя на бури, въпреки че пътуваше с нас. Обесения беше различен. Останалите обикновено прикриваха с нещо главата и лицето си. С изключение на Шепота бяха прекарвали хилядолетия в земята. Гробът не ги бе пощадил.

Ловеца на души и Видоменителя тръгнаха да посрещнат Обесения. Капитана стоеше наблизко, с гръб към тях и слушаше рапорта на командира на гвардейците на Господарката. Приблжих се тихомълком с надеждата да подслушвам.

Гвардеецът недоволстваше, че му се налага да изпълнява заповедите на Капитана. Никой от редовната армия не обича да получава нареждания от някакъв загубен наемник, който на всичкото отгоре е дошъл отвъд морето. Примъкнах се крадешком към Покорените. И установих, че не разбирам нито дума от разговора им. Говореха телекуре — език, загинал след падането на Владичеството.

Нечии пръсти докоснаха китката ми. Стреснат, погледнах надолу и надникнах в големите кафяви очи на Глезанка, която не бях виждал от дни. Тя направи няколко бързи жеста. Бях започнал да научавам знаците ѝ. Искаше да ми покаже нещо.

Поведе ме към палатката на Гарвана, недалеч от тази на Капитана. Пъхна се вътре и се върна с дървена кукла. Много обич и умения бяха вложени в изработката ѝ. Не мога да си представя откъде ги бе намерил, нито колко време бе загубил в направата ѝ.

Глезанка забави движенията си с пръсти, за да проследя по-лесно мисълта ѝ. Още не бях обучен много добре. Каза ми, че Гарвана е направил куклата, както бях предположил, и че сега ѝ шие дрехи. Смяташе играчката за истинско съкровище. Като си спомних селото, където я намерихме, изобщо не се усъмних, че това е най-хубавата, която някога е имала.

Коего всъщност разкрива доста за Гарвана, на вид толкова горчив, студен и мълчалив и като че ли запознат единствено със зловещата употреба на ножовете.

Поговорих няколко минути с Глезанка. Мислите ѝ са успокоително еднопосочни, освежителен контраст в сравнение със света, изпълнен с двулични, уклончиви, непредсказуеми, вечно заговорнически люде.

Нечия ръка стисна рамото ми — полугневно, полуприятелски.

— Капитана те търси, Знахар! — тъмните очи на Гарвана сияеха като обсидиан под полумесец. Престори се, че куклата е невидима. Харесва му да се представя за коравосърдечен, осъзнах.

— Добре — казах и се сбогувах с пръсти.

Беше ми приятно да се уча от Глезанка. И тя се забавляваше да ме учи. Според мен ѝ вдъхваше самочувствие. Капитана смяташе да накара всички да научат нейния жестомимичен език като ценно допълнение към традиционните, но недостатъчни военни сигнали.

Нашият предводител ме погледна мрачно, когато пристигнах, но ми спести конското.

— Новите ти помощници и запаси са ей-там. Покажи им къде да отидат.

— Да, сър.

Отговорността го довършваше. Никога не бе командвал толкова хора, нито бе попадал в такива неблагоприятни условия — с

невъзможни за изпълнение заповеди и пред съвсем несигурно бъдеще. От неговата позиция изглеждаше, че Господарката ще ни пожертва само за да спечели време. Ние от Отряда не сме ентузиазирани бойци. Но Стълбата на плача не можеше да бъде удържана с номера. По всичко личеше, че краят ни приближава.

Никой няма да пее песни в наша памет. Това е последното от Свободните братства на Катовар. Традициите и спомените ни ще пребъдат само в тези Анали. Ние сме собствените си единствени оплаквачи.

Черният отряд срещу целия свят. Така е било. Така и ще бъде.

Помощта, която Господарката ми пращаше, се състоеше от двама квалифицирани полеви хирурзи и дузина калфи, усвоили в различна степен занаята, имаше и няколко каруци, натоварени с медицински запаси. Бях благодарен. Сега имах възможност да спася поне неколцина.

Отведох новодошлите в горичката, като им обясних как работя и ги оставих да се оправят с пациентите ми. След като се уверих, че не са абсолютно некомпетентни, огледах лазарета и се отдалечих.

Бях неспокоен. Не ми харесваше какво се случваше с Отряда. Бяхме се сдобили с твърде много нови последователи и отговорности. Старата близост беше изчезнала. Навремето виждах ежедневно всеки един от нашите хора. Сега имаше такива, с които не се бях срещал още от отстъплението в Мъжеград. Не знаех дали са мъртви, живи или пленени. Бях почти невротично разтревожен, че някои от хората ни са загинали и ще останат забравени.

Братството е нашето семейство. То ни обединява. Но в тези дни, с всичките нови северняшки лица, главната сила, която удържа Отряда единен, е отчаяното усилие на братята ни да запазят старата близост помежду ни. Усилието, което влагаме, белязва лицата на всички.

Отидох при един от предните наблюдателни постове, с изглед към ручей, който стремително се стичаше към каньоните. Далеч, далеч надолу, под мъглата, сияеше малък бляскав вир. От него извираше малко поточе, което се устремяваше към Ветровития окръг. То нямаше да завърши пътешествието си. Огледах хаотично струпаните Пясъчни кули и стръмни склонове. Над пустинята тътнеха и гърмяха буреносните облаци с мечове от светкавици, озаряващи краищата им. Напомниха ми за неприятностите, които ни гонеха по петите.

Коравия напредваше — при все яростта на Приносителя на бури. Допуснах, че утре ще ни настигне. Почудих се колко щети е претърпял от бурята. Със сигурност — недостатъчно.

Проследих една кафява грамада, която се тътреше надолу по стръмния път. Видоменителя се канеше да приложи специалните си ужасии. Можеше да влезе в лагера на Бунта като един от тях, да изсипе отровни магии в готварските им котли или да посее зараза в питейната им вода. Можеше да се превърне в сянката на мрака, от която всички се боят, да ги сваля един по един и да оставя само обезобразени трупове, които да изпълнят сърцата на живите с ужас. Завиждах му, макар че се отвращавах от него.

Звездите трепкаха над лагерния огън. Беше догорял до жарава, докато някои от нас, старите кучета, играехме тонк. Печелех от време на време.

— Излизам, докато още ви вода. Някой да иска мястото ми? — казах.

Огънах схванатите си крака и отстъпих встрани, облегнах се на един дънер и се загледах в небето. Звездите изглеждаха весели и приятелски настроени.

Въздухът бе студен и освежаващ, и неподвижен. Лагерът беше стихнал. Щурци и нощни птици пееха приспивните си песни. Светът дремеше мирно. Беше трудно човек да повярва, че това място скоро ще се превърне в бойно поле. Наместих се възможно най-удобно, загледан в успокоителните светлини на звездите. Бях твърдо решен да се порадвам на мига. Можеше да се окаже последния ми спокоен дъх на този свят.

Огънят блъвна искри и изпука. Някой бе намерил сили да хвърли малко съчки. Пламъците лумнаха и пратиха облак боров дим към мен, и хвърлиха сенки, които затанцуваха по напрегнатите лица на картоиграчите. Едноокия плътно стискаше устни, защото губеше. Жабешката уста на Гоблин беше разтегната в неосъзната усмивка. Мълчаливия наподобяваше камък нали си е такъв. Брестака мислеше усилено, мръщейки се, докато пресмяташе вероятностите. Веселяка беше по-кисел от обикновено. Хубаво беше да го видя отново. Боях се, че сме го изгубили в Мъжеград.

Само един дребен метеор се търкулна по небосклона. Предадох се, затворих очи и се заслушах в ударите на сърцето си. *Коравия иде. Коравия иде*, тупкаше то. Отбиваше предупреждението си равномерно, в ритъм с марша на напредващите легиони.

Гарвана се настани до мен и подхвърли:

— Спокойна вечер...

— Затишие пред буря! — отвърнах. — Какво се мъти при висшестоящите и могъщите?

— Спорят ожесточено. Капитана, Ловеца и онзи новият, ги оставят да дрънкат. Според нашите така ще си излеят чувствата и ще са готови да слушат. Кой води?

— Гоблин.

— Едноокия не раздава ли отдолу на тестето?

— Така и не го хванахме.

— Чух всичко! — изръмжа чернокожият дребосък. — Някой ден, Гарван...

— Знам. Да имаш да вземаш — аз съм жабешкият принц. Знахар, ходил ли си на хълма, след като се смрачи?

— Не, защо?

— Забелязах необичайно явление на изток. Според мен е комета.

Сърцето ми прескочи един удар. Пресметнах бързо.

— Вероятно си прав. Време е да се връща!

Изправих се. Гарвана стана след мен. Изкачихме склона на хълма.

Всяко голямо събитие в сагата за Господарката и съпруга ѝ е било предизвестено от комета. Безброй пророци на Бунта предсказват, че тя ще падне, когато същата опашата звезда отново профучи в небето. Но най-опасното им пророчество касае детето, което ще бъде преродената Бялата роза. Кръгът хвърля много енергия в опити да открие това хлапе.

Гарвана ме заведе на една височина, откъдето се виждаше увисналата ниско на изток звезда. Различаваше се съвсем ясно — смътно очертан сребърен връх на стрела яздеше небето. Взирах се дълго в нея, преди да отбележа:

— Май е насочена към Чар.

— И на мен така ми се стори... — той млъкна за миг. — Не ме бива по пророчествата, Знахар. Звучат ми като суеверия. Но това ме

притеснява.

— Слушал си тези пророчества през целия си живот. Ще се изненадам, ако не са ти повлияли.

Той изсумтя, но обяснението ми не го удовлетвори. Смени темата:

— Обесеният донесе новини от изток. Шепота е превзела Ръждоград.

— Добри новини, добри новини — подхвърлих саркастично.

— Тя е превзела Ръждата и е обкръжила армията на Дрънкулката. До другото лято целият изток може да е в ръцете ни.

Погледнахме към каньона. Някои от предните отряди на Коравия бяха стигнали подножието на стръмнините. Приносителя на бури бе прекратила^[1] досегашните си атаки, за да се подготви за опита на Коравия да премине оттам.

— Значи всичко се свежда до нас — прошепнах. — Трябва да ги спрем тук, иначе няма да има голяма полза от победите на Шепота.

— Може би. Но не отписвай Господарката дори да паднем. Бунтът още не се е изправил срещу нея. И те го знаят до един. Всеки километър, с който се приближават към Кулата, ще ги изпълва с все по-неистов страх. Самият ужас ще ги срази, ако не открият детето от пророчеството.

— Може би...

Съзерцавахме кометата. Беше все още много, много далеч. Едва се различаваше. Щеше да лети в небето дълго време. Големи битки щяха да се разразят, преди да изчезне.

— Не трябваше да ми я показваш — смръщих се. — Сега ще сънувам проклетото чудо.

Гарвана ме дари с една от редките си усмивки.

— Сънувай нашата победа — предложи ми.

Помечтах на глас:

— Държим високата позиция. Коравия трябва да качи хората си на височина четиристотин метра по страничния път. Ще са лесна плячка, докато се придвижват.

— Хабиш си думите, Знахар! Смятам да си лягам. Късмет утре!

— На теб също! — отвърнах.

Той щеше да бъде в самия вихър на сражението. Капитана го беше избрал за командир на батальон от ветерани от редовната армия,

които трябваше да удържат единия фланг, като обсипват пътя със стрели.

Сънувах, но сънищата ми бяха неочаквани. Пулсиращо златисто съзнание се появи и увисна над мен, блестящо като воалите на далечните звезди. Не бях сигурен дали спя или съм буден, но и в двата случая не бях доволен от себе си. Все пак ще го наричам сън, понеже така ми е по-удобно. Не ми харесва мисълта, че Господарката проявява толкова силен интерес към мен.

Вината си беше само моя. Всичките онези есета, написани за нея, бяха посели семето в наторения под на конюшнията на въображението ми. Вероятно оттам идваше и сънят. Господарката лично да прати своя дух да успокои един глупав, уморен от войната, ужасен до мозъка на костите си войник? В името на небесата, за какъв дявол?

Сиянието дойде и повися над мен, като изпращаше успокоение, подчертано от мелодично веселие. *Не бой се, верни мой. Стълбата на плача не е ключалката на Империята. Може да бъде счупена без вреда. Каквото и да стане, верните ми ще останат в безопасност, Стълбата е само крайпътен камък по пътя на Бунта към разрухата.*

Имаше и още, всичко от озадачаващо личен характер. И най-разюзданите ми фантазии ми бяха върнати обратно. Накрая, само за миг, от златното сияние надникна и лице. Беше най-прекрасното женско лице, което някога съм виждал, макар вече да не си го спомням.

На следващата сутрин, докато пробуждах лазарета си, разказах на Едноокия за съня. Той ме погледна и сви рамене.

— Твърде много отпусках въображението си, Знахар!

Беше твърде зает, нетърпелив да приключи с медицинските си задължения и да се разкара. Мразеше тази работа.

След като приключих с моите задачи, аз се помотах из главния лагер. Усецах главата си замаяна. Бях кисел. Студеният, сух планински въздух не беше живителен, какъвто трябва да бъде.

Установих, че настроението на другите по нищо не отстъпва на моето. Под нас армията на Коравия напредваше неумолимо.

Част от победата се корени в дълбоко залегналото убеждение, че — независимо колко безнадеждно изглежда положението — пътят към победата ще се отвори. Братството подхранваше това убеждение дори след разгрома в Мъжеград. Винаги намирахме начин да разкъравим

носа на Бунта, дори когато армиите на Господарката отстъпваха. Сега обаче... Убедеността ни беше започнала да се разколебава.

Защитника, Розоград, Мъжеград и дузина по-дребни загуби. Част от загубата е обратната форма на победата. Преследваше ни тайният страх, че въпреки очевидните предимства на терена и подкрепата на Покорените, нещата ще тръгнат наопаки.

Може би двамата сами го бяха намислили. Вероятно Капитана стоеше зад това — или дори Ловеца на души. Възможен е и естественият ход на събитията, както едно време ставаха тези неща...

Едноокия се спусна след мен надолу по хълма — беше кисел, страшно навъсен, мърмореше си под нос и направо търсеше на кого да си го изкара. Пътят му се пресече с този на вечния му опонент.

Мързеливецът Гоблин тъкмо се бе измъкнал от завивките си. Беше напълнил купа с вода и се миеше. Такъв си е — хем дребен грозник, хем придирчиво конте. Едноокия го забеляза и видя идеалната възможност да излее върху някого лошото си настроение. Измърмори няколко неразбираеми слова и се завъртя със странни ситни стъпки, които ми заприличаха на комбинация от балет и примитивен военен танц.

Водата в купата се промени.

Подуших я и от двайсет крачки. Беше станала зловредно кафява. По повърхността ѝ плуваха отвратителни зелени петна. Дори *изглеждаше* противно.

Гоблин се изправи с величествено достолепие и се обърна. Няколко секунди гледаше злобно ухиления Едноок право в окото. После се поклони. Когато вдигна глава, лицето му бе разкривено в широка жабешка усмивка. После отвори уста и нададе най-ужасяващия, земетръсен рев, който някога съм чувал.

Дуелът между двамата избухна. Горко на всеки глупак, който се изпречеше на пътя им. Сенки се пръснаха около Едноокия, гърчейки се по земята като хиляди бързи змии. Танцуваха призраци, които изпълзваха изпод скалите, скачаха от клоните на дърветата, изникваха от храстите. Пищяха и виеха, и се хилеха, и преследваха неодушевените змии на Едноокия.

Призраците се издигаха на две педи височина и до голяма степен напомняха мънички еднооки с двойно по-грозни лица и ярки задници като на разгонени женски бабуини. Доброто възпитание ми забранява да кажа какво правеха със заловените змии.

Едноокия, срещнал съпротива, скочи във въздуха. Ругаеше, пицеше, пенеше се. За нас, старите кучета, наблюдавали неведнъж подобни прояви на бясна омраза, беше очевидно, че Гоблин най-старателно е подготвил сблъсъка и е чакал в засада, в очакване Едноокия пръв да предприеме нещо.

Това беше единственият път, когато Едноокия извади повече от един номер от ръкава си.

Той изтри змиите. От камъните, храстите и дърветата, които бълваха тварите на Гоблин, сега изригнаха гигантски, бляскаво зелени торни бръмбари. Големите буболечки нападаха пакостниците на противника му, започнаха да ги търкалят и да ги премятат в прахта към скалния ръб.

Не е нужно да казвам, че всичките тези резове и виковете събраха зрителите. Ние, старите кучета, се скъсвахме от смях, до болка наясно с техния безкраен двубой. Смахът зарази и останалите щом веднъж осъзнаха, че магьосниците ни не са полудели и магията им не се вихри без контрол.

Червено дупестите призраци на Гоблин пуснаха корени и не позволиха да бъдат търкаляни. Израснаха в огромни, лигавоусти хищни растения, които напомняха най-ужасната джунгла от нощните ви кошмари. Щраката — щраката — глът, през целия склон, хитиновите крила се трошаха в щракащите растителни челюсти. Хълмът се тресеше от онова хрущящо, предизвикващо тръпки чувство, което изпитваш като смачкаш тлъста хлебарка, но увеличено стотици пъти. За миг дори Едноокия остана неподвижен.

Огледах се. Капитана бе дошъл да погледа. Издаде го доволната му усмивка. Това беше скъпоценен камък — тази усмивка — по-рядък и от яйцето на птица Рух. Спътниците му, редовни офицери и капитани от Гвардията, бяха поразени и напълно сацисани.

Някой зае мястото до мен — на интимно, приятелско разстояние. Обърнах глава и открих, че стоя рамо до рамо с Ловеца на души. Почти лакът до рамо. Покорения не е кой знае колко висок.

— Забавно, а? — каза той с един от хилядите си гласове.

Кимнах, обзет от внезапно притеснение.

Едноокия за втори път разчисти всичко, скочи отново високо във въздуха, замаха с ръце и нададе вой. После се затъркаля по земята, като риташе и се пенеше като човек с припадъчна болест.

Оцелелите бръмбари се скупчиха — шляп-шляп, щраката — щрак — в две мърдащи купчини, гневно щракаха с мандибулите си, търкаха хитиновите си крила. От гнездата им на дебели струи, които се въртяха и се сливаха, изригна кафява мъгла. Сгъсти се като завеса, която скри побеснелите буболечки. Димът се сля в съсиреци, които подскачаха и отскачаха все по-високо след всеки удар в земята. После не паднаха, а се понесоха с вятъра, бълвайки гнусотии, които се превръщаха в изсъхнали пръсти.

И пред нас се появиха точни подобия на кокалестите лапи на Едноокия, само че увеличени хилядократно. Тези ръце започнаха да скубят чудовищната градина на Гоблин, изтръгваха растенията му с корените, връзваха ги заедно в елегантни, сложни моряшки възли и оформяха все по-дълга плитка.

— Имат повече талант, отколкото може да заподозреш отстрани — отбеляза Ловеца на души. — Но да го хабят така е чисто лекомислие!

— Не знам...

Махнах с ръка. Представлението имаше живителен ефект върху публиката. Във вихъра на смелостта, която ме осенява в необичайни моменти, предположих:

— Това е магията, която войниците могат да оценят, за разлика от потискащите, зловещи чародейства на Покорените.

За няколко секунди черният шлем на Ловеца се обърна към мен. Обхвана ме чувството, че зад тесните процепи горят огънове. После от устните му се изтръгна момичешки смях.

— Прав си. Толкова сме препълнени с мрак и смърт, униение и ужас, че заразяваме цели армии. Човек скоро забравя емоционалната панорама на живота.

Колко странно, помислих си. Ето един Покорен с пукнатина в бронята. Ловец на души, който открехваше един от воалите, забулващи тайната, му същност.

Хроникьорът в мен подуши аромата на интересна история и нададе хазартен лай.

Ловеца отстъпи встрани, сякаш прочете мислите ми.

— Имаше ли посещение снощи?

Гласът на хроникьора хрътка заглъхна наскре възторжения възглас.

— Сънувах странен сън. За Господарката.

Ловеца се изсмя — дълбок, басов тътен. Тази постоянна смяна на гласовете може да разтърси и най-флегматичния човек. Накара ме инстинктивно да премина в защита. Прекаленият му израз на дружелюбност също ме притесняваше.

— Мисля, че тя те харесва, Знахар. Някои подробности около теб са пленили въображението й, точно както тя е завзела твоето. Какво точно ти каза?

Интуицията ми подсказва да бъда изключително предпазлив. Ловеца се държеше топло и приятелски, но се долавяше някакво скрито напрежение, което говореше, че въпросът му изобщо не е случаен.

— Просто ми вдъхна увереност — отговорих. — Нещо за Стълбата на плача, която не била толкова критична за плановете й. Но беше само сън.

— Разбира се — той изглеждаше удовлетворен. — Само сън — изрече го с онзи глас, женския, до който прибягва, когато е най-сериозен.

Хората охкаха и ахкаха. Обърнах се да проверя докъде е стигнало състезанието.

Наръчът хищни растения на Гоблин се беше преобразил в огромна летяща медуза „боен кораб“. Пипалата й оплетоха кафявите ръце, които се мъчеха да се освободят. А над ръба на скалите надникна великанско румено лице, брадата и оградено от плитчици рижа коса. Едното му око бе полузатворено от пресен белег. Намръщих се, озадачен.

— Какво е това?

Бях сигурен, че не е дело нито на Едноокия, нито на Гоблин. Чудех се дали Мълчаливия се е присъединил към играта просто за да им покаже среден пръст.

Ловеца на души издаде звук, който беше съвсем достоверно подобие на предсмъртен писък на птица.

— Коровия — изкрещя той и се завъртя да погледне към Капитана с викове. — На оръжие! Идват!

За броени секунди хората излетяха към позициите си. Последните следи от битката между Гоблин и Едноокия се превърнаха в мъгливи облаци, които вятърът засили към злобното лице на Коровия. Осеяха го с големи гнойни циреи навсякъде, където го докосваха. *Удачен финален щрих, помислих си, но не се опитвайте да го хванете с номерата си, момчета. Той не играе игрички.*

В отговор на нашия хаос отдолу се разнесе тръбене на рогове отдолу и удари на барабани, които отекнаха в каньоните като далечна буря.

Бунтовниците ни се бяха присмивали цял ден, но беше очевидно, че не са сериозни, че просто дразнят стършелите в гнездото да видят какво ще стане. Бяха съвсем наясно с трудностите по щурмуването на Стълбата.

Всичко обаче подсказваше, че и Коровия крие гнусен номер в ръкава си.

Но, в общи линии, магьосническото представление вдъхна сили. Хората ни започваха да вярват, че има шанс да устоят.

Макар че кометата се рееше след звездите, а галактика лагерни огньовете обсипваше Стълбата под нас, нощта облекчи поне временно усещането ми, че тези планински каньони са преломната точка на войната, седях на надвиснал над вражеските позиции скален ръб, облегнал брадичка на коленете си и умувах над последните новини от изтока. Шепота обсаждаше Скрежоград. Беше приключила с армията на Дрънкулката и беше победила Молеца и Боязливия сред говорещите камъни в Долината на страха. Изтокът постепенно се превръщаше в надгробна плоча за Бунта, по-тежка отколкото беше тази на север за нас.

А тук ставаше все по-зле. Молеца, Боязливия и Бавния се бяха присъединили към Коровия. И други от Осемнайсетте бяха дошли, но още не бяха разпознати. Враговете ни надушваха кръв.

Никога не бях виждал северни сияния, макар да ми казваха, че ще ги наблюдавам, ако бяхме задържали Веслоград или Дяла достатъчно дълго, че да презимуваме там. Историите, които бях чувал

за тези нежни, призрачни светлини, ме караха да мисля, че са единственото възможно сравнение за надвисналата над каньоните сянка, под която проблясваха огньовете на Бунта, Дълги, безкрайни, тънки ивици трепкащи светлини се виеха нагоре към звездите, проблясваха, вълнуваха се като водорасли в слабо течение. Нежнорозови и зелени, жълти и сини, прекрасни воали. В съзнанието ми изскочи една фраза, древно име: Пастелните войни.

Черният отряд бе участвал в Пастелните войни — преди много, много години. Опитах се да си спомня какво разказват Аналите за онези битки. Част от подробностите бяха замъглени от времето, но в съзнанието ми изплуваха достатъчно сведения, за да се уплаша. Забързах към офицерските палатки да намеря Ловеца на души.

Открих го и му разказах какво съм си спомнил. Той ми благодари за загрижеността, но заяви, че е запознат и с Пастелните войни, и с бунтовните заклинания, пораждащи тези светлини. Няколко причини за притеснение. Атаката била очаквана и Обесения се заел с отблъскването ѝ.

— Намери си наблюдателница, Знахар. Гоблин и Едноокия изнесоха представлението си. Сега е ред на Десетте... — той излъчваше увереност едновременно със сила и коварство, затова предположих, че Бунтът е паднал в някой капан на Покорените.

Вслушах се в препоръката му и се върнах отново на самотната си наблюдателница. По пътя преминах през лагера, кипящ пред прииждащата заплаха. Уплашено мърморене се носеше от всички страни, надигаше се и утихваше като грохот на далечен прибор.

Цветните ивици светлина се усилваха, а в пулсациите им се забелязваше и трескава конвулсия, в която прозираше противостояща воля. Може би Ловеца беше прав. Вероятно всичко щеше да се сведе до безплатно зрелище за войниците.

Покатерих се на мястото си. Дъното на каньона вече не беше обсипано с искри. Долу цареше море от мрак и сиянието на лъкатушешките ивици не го разсейваше и за миг. Но се чуваше прекрасно, макар нищо да не се виждаше. Акустиката в планините е изключителна.

Коравия бе предприел своя ход. Само раздвижването на цялата му армия можеше да породи толкова много дрънчене на метал. Той и привържениците му също преливаха от самоувереност.

Нежнозелена лента светлина изплува нагоре в нощта, трепкайки леко, като панделка, понесена от вятъра. Избледняваше с издигането си, докато се пръсна като гаснещи в небесата искри.

Кой я беше изпратил? Чудех се. Коровия или Обесения? Добро ли предвещаваше или зло?

Беше подмолен двубой, почти невъзможен за проследяване. Като да наблюдаваш дуел между превъзхождащи те фехтувачи. Не можеш да видиш всичко, освен ако самият ти не си познавач. Гоблин и Едноокия се бяха хвърлили в атака като двама варвари с тежки мечове, образно казано.

Постепенно живописната аура угасна. Сигурно беше дело на Обесения. Откъснатите се светлинни ивици не ни причиняваха зло.

Шумът отдолу се приближаваше.

Къде беше Приносителя на бури? От известно време нямахме вести от нея, моментът изглеждаше идеален да се подари малко лошо време на Бунта.

Ловеца също като че ли бе зарязал работата си. През цялото време, докато бяхме на служба при Господарката, той не направи нищо наистина драматично. Дали владееше сили по-малки от репутацията, която му приписваха или пък ги пазеше за някакъв изключителен случай, който само той предвиждаше?

Нещо ново се случваше долу. Стените на каньона започнаха да сияят на ивици и петна, тъмно, тъмно червено, което едва се различаваше в началото. Цветът стана по-ярък. Чак когато ивиците започнаха да се топят и текат, забелязах, че по скалната стена се изкачва гореща вълна.

— Велики богове! — промърморих, смаян.

Ето подвиг, който оправдаваше очакванията ми за Покорените.

Камъните затрепериха и зареваха, когато стопените скали потекоха встрани, без да докоснат планинските склонове. Отдолу се разнесоха викове, безнадеждни писъци... хора, които смъртта застигаше, а те не можеха да я предотвратят или избегнат. Войниците на Коровия се варяха и печеха в каньона.

Те със сигурност бяха попаднали в казана на магьосниците, но въпреки това нещо ме тревожеше. Струваше ми се, че от армията на Коровия се разнасят твърде малко викове за огромната ѝ численост.

На места скалите се нажежиха толкова, че пламнаха. От каньона блъвна яростен горещ облак. Вятърът виеше толкова силно, че заглушаваше трясъка от падащите камъни. Светлината се усили достатъчно да издаде бунтовните полкове, които се катереха по пътя.

Твърде малко са, помислих си... Самотна фигура на друг издаден ръб привлече вниманието ми. Един от Покорените, но трепетливата, мъждукаща светлина скриваше самоличността му. Кимаше, сякаш наблюдаваше усилията на врага.

Червенината, топенето, срутването и огънят се разпространиха, докато цялата панорама бе прорязана в червено и осеяна с бълбукащи локви.

Капка течност падна на бузата ми. Погледнах нагоре стреснат и втора тлъста капка цопна на носа ми.

Звездите бяха изчезнали. Порестите търбуси на дебели сиви облаци препускаха над нас — толкова ниско, че човек сякаш можеше да ги докосне — озарени ослепително от адския пейзаж под тях.

Коремите на облаците се разпориха над каньона. За малко не рухнах на колене, макар да бях на ръба на пороя. Навътре стихията беше разрушителна.

Пороят се стовари върху стопените скали. Ревът на парата беше оглушителен. Тя щурмува небесата във всички цветове на дъгата. Полъхът, който ме застигна, докато се обръцах да побягна, беше достатъчно горещ да зачерви цели ивици по кожата ми.

Бедните глупци от Бунта, помислих си. Сварени на пара като омари...

Нали бях разочарован, понеже не съм виждал кой знае какви забележителни номера на Покорените? Е, сега получих повече, отколкото ми се искаше. Трудно задържах вечерята в стомаха си, докато размишлявах върху ледената, зловеща пресметливост, вложена в планирането на този кошмар.

Страдах от една от онези кризи на гузна съвест, познати на всеки наемник ѝ на малцина извън професията. Работата ми беше да разгромявам враговете на господаря. Обикновено, както мога. И небесата знаят, че Черният отряд е служил и на злодеи с черни като ада сърца, но имаше нещо грешно в онова, което се случваше там долу. Обръщайки поглед назад, струва ми се, всички го усетихме. Може би

се пораждаше от зле разбраното чувство за солидарност с братята войници, които умират без възможност да се защитят.

Ние в братството имаме чувство за чест.

Грохотът на пороя и парата заглъхна. Върнах се отново на наблюдателницата си. С изключение на малки участъци, каньонът бе тъмен. Потърсих Покорения, когото бях видял преди. Беше изчезнал.

Над нас кометата изникна зад последните облаци, озарявайки нощта като лека подигравателна усмивка. Опашката ѝ бе очевидно извита. Над назъбения хоризонт луната надникна предпазливо към измъчената земя.

От същата посока ревнаха рогове. Пискливите им гласове прескачаха ръба на паниката. После отстъпиха на приглушен от разстоянието тътен, който бързо се приближаваше. Звучеше като тежка битка с неясен изход. Хукнах към лазарета с убеждението, че скоро ще ми се отвори работа. Неизвестно защо не бях особено стреснат или разстроен.

Покрай мен куриери целенасочено се стрелкаха насам-натам. Капитана бе изградил усещането за ред и дисциплина у тези новаци.

Нещо прелетя над главата ми. Мъж, седнал върху тъмен квадрат, засенчи за миг лунната светлина, насочвайки се към суматохата. Ловеца на души на летящото си килимче.

Ярковиолетова черупка сияеше около него. Килимът му със силно клатушкане се плъзна дващестина метра встрани. Светлината отслабна, сви се около него и изчезна, като остави петна пред очите ми. Вдигнах рамене и поех нагоре по хълма.

Първите пострадали вече ме очакваха. Бях доволен донякъде. Това доказваше ефикасността и здравия разум на хладните умове под пара. Капитана беше сътворил чудеса.

Дрънченето на отрядите, които напредваха, потвърди подозрението ми, че това не е просто случайна атака от хора, които рядко предизвикват мрака. (Нощта принадлежи на Господарката). Необяснимо, но ни бяха обградили.

— Точно навреме показваш грозната си муцуна! — изръмжа Едноокия. — Ела насам! Чака ни операция. Накарах ги да нагласят светлината.

Измих се и се заех с работа. Лечителите на Господарката се включиха и положиха героични усилия. За пръв път, откакто приехме договора, имах чувството, че съм полезен на ранените.

Но те продължаваха да прииждат. Глъчката се увеличаваше прогресивно. Скоро стана очевидно, че нападението на Бунта през каньона е било измамен ход. Цялата бавна драма изобщо не е била съществена.

Зората оцветяваше небето, когато вдигнах глава и открих, че дрипавият Ловец на души ме наблюдава. Приличаше на печен на бавен огън и беше покрит с нещо белезникаво, зеленикаво и гнусно. От него лъхаше мирис на дим.

— Започвай да товариш каруците, Знахар — каза с деловия си женски глас. — Капитана ти праща дузина помощници.

Всички транспортни средства, включително дошлите от юг, бяха спрени пред лазарета на открито. Погледнах нататък. Висок, слаб и криво врат силует гонеше конярите към впряговете.

— Губим битката, а? — поинтересувах се. — Хванаха ни неподготвени, нали?

Ловеца пренебрегна последната ми забележка.

— Постигнахме повечето от целите си. Остана само една неизпълнена задача — гласът, който бе избрал, беше дълбок, звучен, обработен глас на ритор. — Сражението може да тръгне и другояче. Рано е да предричаме. Капитана се оказа твърд залък за тази паплач. Но ако усетиш, че положението е неудържимо, подкарвай ранените.

Няколко каруци вече скърцаха към нас. Свих рамене, предадох нареждането и се посветих на следващия ранен, който се нуждаеше от грижите ми. Същевременно попитах Ловеца.

— Ако нещата са под контрол, не трябва ли да си там, да оказваш отпор на Бунта?

— Изпълнявам заръките на Господарката, Знахар. Целите ни са почти постигнати. Бавния и Молеца вече са мъртви. Боязливия е тежко ранен. Променливия изпълни своята част от коварния план. Малко остана докато лишим Бунта и от последните му генерали.

Обърках се. Противоречиви мисли търсеха път към езика ми и се трупяха една върху друга.

— Но защо не опитаме да ги разбием тук? — избъбрих, но не се съдържах да изтъряся: — Тази нощна акция се отрази зле на Кръга.

Първо Грапата, после Шепота. Сега Бавния и Молеца.

— Но остават Боязливия и Коравия. Да. Те ни побеждават отново и отново, но всеки път силата им се изцежда...

Той погледна в подножието на хълма. Малка групичка вървеше към нас. Гарвана я предвождаше. Ловеца се обърна към превозните средства. Обесения беше спрял да ръкомаха, застинал в странна поза: човек, заслушан в нещо недоловимо. Внезапно Ловеца на души продължи:

— Шепота е пробила стените на Скрежоград. Нощната сянка е сключил споразумение с предателските Говорещи камъни в Долината на страха и приближава предградията на Влъсканград. Безликия е в Долината, напредва към Житенград. Казват, че Пакета се самоубил снощи в Адеград, за да не бъде заловен от Костотрошача. Нещата не стоят толкова зле, колкото изглеждат на пръв поглед, Знахар!

Да бе, как ли пък не, помислих си. Това е на изток. А ние сме тук. Не можех да се вълнувам от победи на четвърт свят разстояние. Тук ни мачкаха и ако Бунтът пробиеше към Чар, събитията на изток ставаха маловажни.

Гарвана спря хората си и се приближи към мен сам.

— Какво да правим?

Предположих, че Капитана ги е пратил. Значи със сигурност бе наредил отстъпление. Не би играл игрички заради Ловеца.

— Товарете в каруците онези, чиито рани са превързани... — впряговете се подреждаха в стегната колона. Прати с всяка каруца около дузина от способните да ходят. Ние с Едноокия и останалите ще продължим да режем и да шием. Какво има?

В очите му блестяха искрици. Това не ми хареса. Погледна към Ловеца на души. Аз също.

— Не съм му казал още — заяви господарят ни.

— Какво да ми каже?

От тона и гласа, които използва, бях убеден, че новината няма да ми хареса. Около двамата се носеше мирис на притеснение, лъхаше на лоши вести.

Гарвана се усмихна. Усмивката по-скоро приличаше на зловецка посмъртна гримаса.

— Двамата пак сме призовани, Знахар!

— Какво?! Хайде де! Не отново!

Още ме побиваха тръпки при мисълта за стореното с Хромия и Шепота.

— Имате опит — заяви Ловеца.

Продължих да клатя глава. Гарвана изръмжа:

— Аз трябва да ида, ти също, Знахар! Освен Това ще пожелаеш да запишеш в Аналите как си извадил от строя повече членове на Кръга от всеки Покорен, нали?

— Глупости! Аз какво съм — ловец на глави ли? Не! Аз съм лечител. Аналите и битките са между другото.

— И това е човекът, когото Капитана трябваше да извлича насила от битката, докато пресичахме Ветровития окръг... — сподели Гарвана с Ловеца.

Очите му бяха присвити, бузите — хлътнали. И на него не му се тръгваше. Прикриваше нежеланието си, като се подиграваше с мен.

— Нямаш избор, Знахар — заяви Ловеца на души с детско гласче. — Господарката те избра! — опита се да смекчи разочарованието ми, като добави: — Тя награждава добре онези, които ѝ служат. А ти направо си я пленил!

Проклех предишния си романтизъм. Този Знахар, пристигнал на север с дълбоко преклонение пред загадъчната Господарка, бе съвсем различен човек. Юноша, изпълнен с глупавите копнежи на младостта — да, да. Понякога се налага да лъжеш сам себе си, за да продължиш напред.

— Този път няма да сме сами, Знахар — каза ми Ловеца. — Ще ни помагат Обесения, Променливия и Приносителя на бури.

— Цяла банда е нужна, за да смаже един бандит, а? — отбелязах кисело.

Той не захапа стръвта. Никога не го прави.

— Килимът е ей-там. Събери си оръжията и ела при мен... — и закрачи встрани.

Излях гнева си върху помощниците си, което не беше честно. Накрая, когато Едноокия бе готов да избухне, Гарвана отбеляза:

— Не се дръж като задник, Знахар! Трябва да свършим работата, тогава да действваме.

Е, извиних се на всички и тръгнах надолу към Ловеца на души.

— Качвайте се! — каза той и ни посочи местата — същите като преди. Когато с Гарвана се настанихме, Ловеца ни подаде навито въже.

— Вържете се здраво! Полетът ще е опасен. Не искам да паднете. И дръжте ножовете си в готовност, за да срежете въжетата, щом кацнем!

Сърцето ми прескочи. Честно казано, бях възбуден от предстоящия полет. Миговете от предишното ми издигане в небесата ме преследваха с тяхната прелест и радост. Има едно славно усещане за свобода, когато летиш със студения вятър и орлите.

Ловеца върза дори себе си. Лош знак.

— Готови ли сте?

И без да дочака отговора ни, той замърмори. Килимът се люшна леко и литна нагоре — плавно като лист, понесен от вятъра.

Издигнахме се над върховете на дърветата. Рамката се впиваше в кръста ми. Стомахът ми се бунтуваше. Въздухът бушуваше около мен. Шапката ми отлетя. Посегнах да я хвана. Не успях. Килимът се наклони зловещо. Хванах се, че съм се втренчил в земята, която светкавично се отдалечаваше. Гарвана понечи да ме задържи. Ако не бяхме вързани, и двамата щяхме да се катурнем през рамката.

Носехме се над каньони, които отгоре приличаха на лабиринт, строен от луд. Пълчищата на Бунта пък напомняха армия от маршируващи мравки.

Погледнах небето, което от нашата гледна точка беше истинско чудо. Не се виждаха орли с разперени криле. Само лешояди. Ловеца стрелна килима през едно ято и ги разпръсна.

Друг килим се издигна, мина близо до нашия и се понесе настрани, докато се превърна в далечна искрица. На него бяха натоварени Обесения и двама тежковъоръжени имперски войници.

— Къде е Приносителя на бури? — попитах.

Ловеца протегна ръка. Присвил очи, успях да различа една точица сред синия фон над пустинята.

Реехме се, докато не започнах да се питам дали изобщо ще се случи нещо. Наблюдението на напредването на Бунта бързо спря да ме забавлява. Имаха твърде голяма преднина.

— Пригответе се! — подвикна Ловеца през рамо.

Стиснах въжетата в очакване разтърсващо до кости преживяване.

— Сега!

Дъното под мен пропадна. И продължи. Надолу, надолу, все по-надолу. Въздухът свистеше. Земята се въртеше и гънеше, и се устремяваше нагоре. Далечните искрици, които представляваха Приносителя на бури и Обесения, ни последваха. Различаваха се полесно, докато се събирахме от три посоки.

Профучахме покрай височината, където братята ни се опитваха да задържат прилива на Бунта. Продължихме надолу, пикирайки. Люлеехме се, въртяхме се и се стрелкахме насам-натам, за да избегнем сблъсъка с дълбоко ерозиралите пясъчници. Ако Исках, можех да докосна някои кули — толкова близо до тях прелитахме.

Пред нас се появи малка полянка. Килимът рязко намали скоростта и спря над нея.

— Той е там — прошепна Ловеца.

Плъзнахме се няколко стъпки напред и увиснахме във въздуха, прикрити зад една колона от пясъчник.

Зелената морава бе изровена от преминаването на коне и хора. Дузина каруци с впрягове стояха тук. Ловеца изруга под нос.

Една сянка излетя зад каменните, остриета вляво от нас блесна гръмотевица разтърси каньона. Във въздуха се разхвърчаха чимове. Хората се разпищяха, пръснаха се, бързаха да се въоръжат.

Още една сянка се появи от другата страна. Не знам какво направи Обесения, но Бунтовниците впиха нокти в гърлата си, докато се мъчеха да си поемат въздух.

Едър мъж се отърси от магията и закуца към огромен черен жребец, вързан в долния край на поляната. Ловеца бързо спусна килима. Рамката се удари в земята.

— Скачайте! — изръмжа той и измъкна меча си.

С Гарвана скочихме на твърда земя и последвахме Ловеца. Краката ни бяха омекнали. Покорения връхлетя върху задушавашите се животни и хора и се развилия сред тях, а острието на оръжието му почервения от кръв. И ние дадохме своя принос в клането, надявам се, само че с по-малък ентузиазъм.

— Какво, по дяволите, правите тук? — изрева Ловеца на жертвите си — Той трябваше да е сам!

Другите килими се върнаха и кацнаха близо до бягащия мъж. Покорените и техните помощници го преследваха с несигурни крачки. Той се метна на гърба на коня и отрязва въжето с майсторски удар.

Зинах. Не бях очаквал Коравия да е толкова зловец. На вид беше точно толкова грозен, колкото видението, което се бе появило по време на двубоя между двамата ни магьосници.

Ловеца заколи и последния бунтовнически коняр.

— Хайде! — озъби се той.

Хукнахме след него, когато се втурна към Коравия. Чудех се защо нямам достатъчно здрав разум да си стоя в тила.

Бунтовният генерал бе прекратил бягството си. Нападна един от имперските войници, който бе изпреварил останалите, разсмя се гръмогласно и после изви нещо неразбираемо. Въздухът изпука от силата на магията. Виолетова светлина блесна около тримата Покорени. Беше по-ярка, отколкото когато бе хванала Ловеца напред полет. Закова ги на място. Магията беше с невероятна мощ. Обезвреди ги напълно. Коравия насочи вниманието си към нас.

Вторият имперски войник го настигна. Огромният меч на Бунтовника се стовари и проби гарда му. Коравия смушка коня си и животното колебливо прескочи падналия, Бунтовникът погледна към Покорените и изруга. После замахна с меча си.

Жребецът не се втурна в галоп. Коравия потупа силно врата му, после изрева. Ръката му не се отлепи от гривата. Бесният му вик прерасна в отчаян писък. Той завъртя меча към животното, не успя да го нарани и запрати оръжието към Покорените. Виолетовата светлина, която ги обграждаше, започна да отслабва. Гарвана беше на две крачки от Коравия, аз — още три по-назад. Хората на Приносителя на бури също приближаваха от другата страна.

Гарвана замахна — силен, насочен нагоре удар: Върхът на меча му закачи корема на Коравия — и отскочи. Плетена ризница? Големият юмрук на Коравия се стовари в слепоочието на нападателя. Гарвана се олюля крачка назад и рухна на земята.

Несъзнателно промених целта и мушнах ръката на Коравия. И двамата изревахме, когато металът удари в костта. Плисна Кръв.

Прескочих Гарвана, спрях, обърнах се. Войниците на Приносителя на бури нападаха Коравия. Устата му зееше. Ужасеното му лице се изкриви, докато се съсредоточаваше да преодолее болката и да събере силите си, за да се спаси. Покорените още бяха извън играта. Той трябваше да се бие с трима обикновени хора. Разбира се, обмислих всичко по-късно.

Виждах само жребеца на Коровия. Животното се топеше... Не, не се топеше. Променяше се.

Изкисках се. Великият бунтовнически генерал бе яхнал Видоменителя.

Кикотът ми се превърна в истеричен смях.

Пристъпът на веселие ми отне възможността да участвам в убийството на генерала. Двата войници на Приносителя на бури накълцаха Коровия на парченца, докато Променливия сковаваше движенията му. Преди да възвърна самообладанието си, той беше мъртво месо.

Обесения също пропусна сражението. Беше зает да мре — огромното острие, което Коровия бе метнал, стърчеше от черепа му. Ловеца на души и Приносителя на бури тръгнаха към него.

Променливия завърши преобразяването си. Грамадна, мазна, смрадлива и тлъста, гола твар се изправи на задните си крака. Изрита останките на Коровия и се разпищя от възторг, сякаш смъртоносният му номер бе най-забавната шега на века.

После видя Обесения. Тръпки разтресоха тлъстините му. Той забърза към Покорените, а от устните му се ронеха несвързани слова.

Обесения се опитваше да измъкне меча от черепа си. Безуспешно се мъчеше да каже нещо. Приносителя на бури и Ловеца на души не се притекоха на помощ.

Зяпах Приносителя на бури. Толкова дребно създание беше тя! Коленичих да проверя пулса на Гарвана. Беше не по-едра от дете. Как е възможно такава ужасяваща мощ да се крие в толкова малка обвивка?

Променливия крачеше към групичката. Гневът гърчеше мускулите под тлъстините на увисналите му рамене. Спря с лице към Ловеца и Приносителя на бури и се напрегна. Мълчеше, но сякаш съдбата на Обесения бе предрешена. Той искаше да помогне. Останалите — не.

Странно. Променливия е партия с Ловеца. Откъде този внезапен конфликт? Защо поемат риска да предизвикат мъстта на Господарката? Тя нямаше да е доволна, ако Обесения загине.

Когато докоснах гърлото на Гарвана, пулсът му бе слаб, но постепенно се усили. Дишането му стана по-леко.

Войниците на Приносителя на бури спряха до Покорените и се втренчиха в масивния гръб на Променливия. Ловеца се спогледа с Приносителя на бури, която кимна. Ловеца на души се завъртя вихрено, прорезите в шлема му сияеха в огненочервено. И внезапно той изчезна. На мястото му се появи тъмен облак, висок около три метра и дълъг над пет — черен като вътрешността на чувал за въглища, по-плътен и от най-гъстата мъгла. Облакът нападна помълниеносно от пепелянка. Разнесе се изненадано мишо цвъртене, после зловец вик. Настъпи тишина. След всичките резове и трясъци, ми се стори смъртоносно злокобна.

Разтърсих силно Гарвана, Той не реагира.

Променливия и Приносителя на бури стояха до Обесения, втренчени в мен. Исках да пища, да бягам, да се зароя в земята, за да се скрия. Бях магьосник, способен да чета мислите им. Доста научих. Скова ме ужас.

Черният облак изчезна толкова бързо, колкото се беше появил. Ловеца на души се озова между войниците. И двамата рухнаха с бавното достолепие на изсъхнали стари борове.

Разтърсих пак Гарвана. Той простена. Очите му се отвориха. Зениците му бяха разширени. Мозъчно сътресение. Проклятие!

Ловеца се спогледа с партньорите си по престъпление. После — бавно — се извърна към мен.

Тримата Покорени ме обградиха. Зад тях Обесения продължаваше да умира. Не вдигаше много шум. Или поне аз не го чувах. Изправих се, коленете ми се подгъваха, и се обърнах да посрещна съдбата си.

Не бива да завърши така, помислих си, Не е правилно.

И тримата спряха. Не откъсваха очи от нас. Издържах погледа им. Не можех да сторя нищо друго.

Неустрашимият Знахар! Събра смелост да погледне смъртта в очите.

— Не си видял нищо, нали? — попита тихо Ловеца.

По гърба ми препускаха ледени гущери. Говореше с гласа на един от мъртвите войници, посякъл Коравия. Поклатих глава.

— Беше прекалено зает в битката с Коравия, след което се зае с Гарвана, нали?

Кимнах вяло. Краката ми се бяха желирали. Иначе щях да избягам. Колкото и глупаво да звучи. Ловеца допълни с жест:

— Качи Гарвана на килима на Приносителя!

С подкани, шепот и закани накарах Гарвана да върви. Нямахте ни най-малка представа къде се намира или какво прави. Но позволи да го направлявам.

Притеснявах се. Не виждах видими наранявания, но поведението му не беше нормално.

— Закарай го право в лазарета! — наредих категорично.

Не успях да погледна Приносителя на бури в очите, нито постигнах ефекта, към който се стремях. Думите ми прозвучаха като молба.

Ловеца ме повика на своя килим. Подчиних се с въодушевлението на прасе, тръгнало към кланицата. Той вероятно имаше нещо наум. Падане от килима му беше изпитано лекарство против всички съмнения, които изпитваше към способностите ми да пазя тайна. Той ме последва, метна окървавения си меч на килима и се настани удобно. Килимът се издигна нагоре и се понесе към величественния склон на Стълбата. Погледнах за последен път към неподвижните тела на поляната, задавен от смътно чувство за срам. Не беше правилно... И все пак, какво можех да направя?

Нещо златисто, досущ като бледо хало в среднощно небе, трепна в сянката, хвърлена от един от пясъчниците.

Сърцето ми замря.

Капитана беше вкарал обезглавения и все по-деморализиран бунт в капан. Започна безмилостно клане. Само численото превъзходство на врага и изтощението попречиха Черния отряд да превземе планината. Не помогна и самодоволството на Покорените. Един свеж батальон, едно магическо нападение и победата щеше да е наша.

Качих Гарвана на последната каруца, която потегляше на юг и се погрижих за него в движение. Той се държеше необичайно и дистанцирано с дни. Грижете за Глезанка паднаха на мой гръб. Детето бе прекрасен лек срещу депресията на поредното отстъпление.

Може би тя възнаграждаваше по този начин щедростта на Гарвана?

— Това е последното ни отстъпление — обеща Капитана.

Не го нарече „бягство“, но нямаше и силата да го определя като „настъпление назад“, „ретроградна акция“ или друг подобен евфемизъм. Не спомена факта, че евентуалното последващо отстъпление щеше да е след края на войната. Падането на Чар би означавало срутване на империята на Господарката. И по всяка вероятност унищожение на тези Анали и край на историята и на Отряда.

Почивай в мир, последно братство на бойците! Ти беше моят дом и семейство.

Дочухме новини, които ни бяха подминали при Стълбата на плача. Вести за други бунтовнически армии, напредващи от север по пътища, които се намираха западно от нашата линия на отстъпление. Списъкът с изгубените градове беше дълъг и обезсърчаващ дори като се има предвид, че сигурно съдържа преувеличения. Победените войници винаги надценяват силата на врага си. Това утешава егото им, което се е усъмнило в собствената им некадърност.

Вървах с Брестака по полегат, дълъг южен склон към плодородните земи на Чар.

— Защо в някой момент, когато няма Покорени наблизо, не пошушнеш на Капитана, че може да е разумно, ако започне да разделя Черния отряд от Ловеца на души... — предложих.

Той ме погледна странно. Старите ми другари често постъпваха така напоследък. От падането на Коровия бях в странно настроение, кисел и неразговорчив. Не че и в най-добрите си времена съм бил душата на компанията. Напрежението съкрушаваше духа ми. Пренебрегвах обичайния си душеприказчик — Анализите — от страх, че Ловеца по някакъв начин ще надуши какво съм написал.

— Мисля, че ще е по-добре, ако не ни идентифицират изцяло с него — добавих.

— Какво точно се случи там?

Дотогава всички вече знаеха основната история. Коровия заклан. Обесения паднал. Ние с Гарвана бяхме единствените измъкнали се оттам живи войници. Всички страдаха от неутолима жажда за подробности.

— Не мога да ти кажа. Но ти им предай. Когато наблизо няма Покорени.

Брестака събра две и две и стигна до заключение, което не беше далеч от истината.

— Добре, Знахар. Ще го направя. Внимавай!

О, щях да внимавам... Ако Съдбата ми позволи!

Това беше денят, в който получихме новини за новите победи на изток. Бунтовните редути падаха със скоростта, с която успяваха да се придвижат армиите на Господарката.

Това беше и денят, когато научихме, че и четирите северни и западни бунтовнически армии са спрели за почивка, нови попълнения и подготовка за нападението над Чар. Вече никой не стоеше между тях и Кулата. Тъй де, освен Черния отряд и сбирщината ни победени мъже.

Великата комета е в небесата, този зъл вестител на всички велики промени на съдбата.

Краят приближава.

Все още отстъпваме към мястото на последната ни среща със съдбата.

Трябва да запиша и едно последно допълнение към разказа за срещата ни с Коравия. Случи се на три дни път северно от Кулата. Яви ми се още един сън като първия, който получих в подножието на стълбите. Същото златисто видение, което може изобщо да не беше видение, ми обеща:

— *Верните ми не бива да се боят!*

И отново зърнах за миг това спиращо сърцето лице. След това то изчезна и страхът се завърна, и то със същата сила.

Дните минаваха. Километри оставаха зад гърба ни. А голямата грозна постройка на Кулата надвисваше над хоризонта. И кометата сияеше все по-ярко в нощното небе.

---

[1] От тук до края на романа авторът започва да говори за този Покорен в женски род. — Б.пр. ↑

6. ГОСПОДАРКАТА

По земята постепенно плъзнаха сребристокзелени оттенъци. Зората разпиля пурпурни пера над оградения град. Златни проблясъци осейваха кулите му там, където слънчевите лъчи галеха росата. Мъглите започнаха да се разнасят към низините. Тромпети обявиха сутрешната смяна.

Лейтенанта засенчи очи с длан и се намръщи. Изсумтя отвратно и погледна Едноокия. Когато дребното чернокожо човече кимна, той подметна през рамо.

— Време е, Гоблин!

Нашите се размърдаха в гората. Гоблин коленичи до мен и надникна към обработваемите земи. Той и четирима други бяха облечени като бедни граждани с омотани в шалове глави. Носеха глинени грънци, закачени на дървени кобилицы, а оръжията им бяха скрити под дрехите.

— Тръгвай! Портите са отворени! — нареди Лейтенанта.

Те поеха напред, покрай края на гората, надолу.

— Проклятие, харесва ми пак да се занимавам с това! — отбелязах.

Лейтенанта се ухили. Усмиваше се рядко, откакто напуснахме Берил.

Под нас петимата предрешени се промъкваха през сенките към извора до пътя към града. Няколко жени вече бяха поели да налят вода.

Не очаквахме да срещнем проблеми при вмъкването през портите. Градът беше пълен с непознати, бежанци и бунтовни примъкни лагерници. Гарнизонът бе малък и слаб. Бунтът нямаше основания да предполага, че Господарката ще нанесе удар толкова далеч от Чар. Градчето беше незначително за голямата битка.

Само че тук пребиваваха двама от Осемнайсетте, запознати със стратегиите на Бунтовниците.

Вече три дни се криехме в горите и наблюдавахме. Перото и Пътешественика, наскоро издигнати до членове на Кръга, празнуваха тук медения си месец, преди да потеглят на юг, за да се присъединят към атаките в Чар.

Три дни. Три дни без огън през ледените нощи, на сухоежбина. Три дни мизерия. Но от години не бяхме чувствали духа си тъй приповдигнат.

— Мисля, че нарочно отлагаме — предположих.

Лейтенанта махна с ръка. Неколцина се помъкнаха след маскираните. Едноокия отбеляза възбудено:

— Който и да го е измислил, знае какво прави!

Всички бяхме приятно развълнувани. Имахме възможност да правим онова, което ни се отдава най-добре. Петдесет дни бяхме извършвали с тежка черна работа, подготвяйки Чар за нападението на Бунтовниците и петдесет нощи бяхме агонизирали в очакване на предстоящата битка.

Още петима се плъзнаха надолу по хълма.

— Задават се няколко жени — обади се Едноокия.

Напрежението се покачваше. Жените се упътиха към потока. Щяха да прииждат цял ден, освен ако не се намесехме. Зад градските стени нямаше водоизточник.

Стомахът ме стегна. Нашите вървяха нагоре по хълма.

— Пригответе се! — нареди Лейтенанта.

— Малко гимнастика — посъветвах го.

Упражненията помагат за разпръскване на нервната енергия. Няма значение колко дълго си войник. Страхът винаги те залива, когато приближава битка. Едноокия влиза във всяка с убеждението, че съдбините са отбелязали името му в списъка си.

Предрешените размениха фалцетни поздрави с жените от града. Минаха през портите необезпокоявани. Пазачът беше самотен опълченец — обуцар, зает да набива месингови гвоздеи в тока на ботуш. Алебардата му лежеше захвърлена чак на шест стъпки от него.

Гоблин се повъртя малко отвън. Плесна с ръце над главата си. Над нивите отекна звънко щрак. Разпери ръце встрани до раменете. Между вдигнатите му нагоре длани засия дъга.

— Винаги трябва да се престарае — изръмжа Едноокия.

Гоблин изтанцува джигата.

Патрулът се понесе напред. Жените при потока се разпиляха с писъци. *Вълци, които скачат в стадото*, помислих си. Тичахме с все сили. Раницата ме удряше в бъбреците. След триста метра се препънах в лъка си. По-младите започнаха да ме изпреварват.

Стигнах до портите, неспособен да пребия и баба си. За Мой късмет, бабите се бяха разбягали. Нашите се пръснаха из града. Не срещнаха съпротива.

Според плана трябваше да завардим Перото и Пътешественика в малката цитадела. И тя не беше отбранявана по-добре. С Лейтенанта последвахме тримата магьосници вътре.

Отпор срещнахме чак на последния етаж. Там, вярвате или не, ново венчаните още спяха като бебета. Едноокия отблъсна встрани пазачите им с ужасяваща илюзия. Гоблин и Мълчаливия разбиха вратата на любовното гнезденце.

Нахлухме в стаята. Дори сънени, озадачени и изплашени, те се биха добре. Успяха дори да насинят неколцина от нашите, преди да съумеем да им вържем ръцете и да напъхаме парцали в устите им.

Лейтенанта им каза:

— Заповедта беше да ви заловим живи. Това не означава, че не бива да ви нараняваме. Вървете тихо, правете каквото ви се казва и всичко ще е наред...

Почти очаквах да изсумти, да засуче краищата на мустака си и да подчертае словата си със злобен смях. Той се забавляваше, приемайки злодейската роля, която Бунтовниците настояваха да изпълняваме.

Перото и Пътешественика се постараха да ни създадат възможно най-много неприятности. Знаеха, че Господарката не ни изпраща да ги заведем при нея, за да пият чай.

Бяхме на половината път до приятелската територия. Лежахме по корем на върха на един хълм и оглеждахме вражески лагер.

— Голям е — казах. — Двайсет и пет, трийсет хиляди души...

Беше един от шестте подобни лагера по дъгата на север и запад от Чар.

— Ако седят с пръст в носа още известно време, ще имат проблеми — отбеляза Лейтенанта.

Бунтовниците трябваше да атакуват незабавно след Стълбата на плача. Но загубата на Коравия, Боязливия, Молеца и Бавния накара по-нисшите капитани да се съревновават за върховното командване.

Офанзивата на Бунта беше спряна. Господарката бе възстановила позициите си. Сега нейните въоръжени отряди преследваха фуражирите^[1] на Бунта, изтребваха поддръжниците им, грабеха и разрушаваха всичко, което врагът би могъл да използва. Въпреки многократното им числено превъзходство, съпротивата на бунта се превръщаше в защита. Всеки ден в лагера подрязваше психологическото им окриление.

Преди два месеца моралът ни се влачеше по-ниско и от змийски задник. Сега беше възроден отново. Ако успеем да го възстановим напълно, сигурно щяхме да литнем. Нашата победа щеше да поразии бунтовническото движение.

Ако си възвърнем бойния дух.

Лежахме неподвижни на стръмния, прояден от времето варовик и опадалите листа. Потокът под нас оплакваше нашата съдба. Спотайвахме се в сенките на оголените дървета. Елементарните заклинания на Едноокия и събратята му ни прикриваха допълнително. Миризмата на страх и конска пот дразнеше ноздрите ми. От пътя над нас се разнасяха гласовете на кавалеристите на Бунта. Не разбирах езика им. Обаче се караха.

Пътят ни се беше сторил безопасен, както бе осеян с покров от листа и клонки. Умората бе притъпила бдителността ни. Решихме да тръгнем по него. След първия завой се озовахме срещу патрул на Бунта от другата страна на затворената долина, сред която течеше потока под нас.

Те проклинаха изчезването ни. Неколцина слязоха от седлата и отидоха да пикаят на склона...

Перото започна да се мята.

Проклятие! Кресях наум. Проклятие! Проклятие! Знаех си!

Бунтовниците се завайкаха и се подредиха на края на пътя. Ударих жената по слепоочието. Гоблин я тресна от другата страна. Бързомислещият Мълчалив изтъка мрежи на заклинание с гъвките си като пипала пръсти, които танцуваха плътно пред гърдите му.

Един шубрак се разклати. Дебел стар язовец изприпка по брега, прецапа потока, и изчезна в гъстата трева отвъд.

Бунтовниците започнаха да го замерват с камъни, като проклинаха. Броните им дрънчаха като изгървани грънци. Войниците се разходиха наоколо. Обсъждаха, че сигурно сме наблизно.

Не бихме могли да се отдалечим много пеша. Логиката заплашваше да развали и най-старателните усилия на магьосниците ни.

Обзе ме онзи страх, който кара краката ти да омекват, ръцете да се разтреперват и червата да се изпразват. Усилваше се все повече, нахлувайки през тесни цепнатини в бронята на душата ми. Суеверността ми подсказваше, че шансовете ни намаляват.

Толкова по въпроса за предишната освежителна вълна на добро настроение... Безпричинният страх издаваше що за илюзия е било. Под неговата патина се криеше победеният дух, който носех със себе си от Стълбата на плача. Войната ми беше свършена и изгубена.

Исках само да избягам.

Пътешественика също даде признаци за раздвижване. Погледът ми го изпепели. Той се укроти.

Лек ветрец подгони окапалите листа. Потта по тялото ми застина. Страхът ми се уталожил донякъде.

Патрулът отново се метна на седлата. Все още ядосани, те поеха нататък. Гледах как изчезват зад завоя, зад който пътят кривваше на изток през каньона. Над бляскавите си стоманени ризници носеха пурпурни туники. Шлемовете и оръжията им бяха с отлично качество. Бунтът бързо се замогваше. А бяха започнали като сган, въоръжена с вили.

— Можехме да ги победим — обади се един от нашите.

— Глупак! — отрязва го Лейтенанта. — Сега те не знаят със сигурност кого са видели. Ако се сбием, ще научат!

Не беше необходимо Бунтът да се реди на опашка за главите ни, при това толкова близо до дома. Тук нямаше място за маневриране.

Човекът, който заговори, беше от новобранците, присъединили се към нас по време на дългото отстъпление.

— Братко, ако искаш да останеш с нас, запомни едно. Биеш се, когато нямаш друг възможен изход. Че току-виж някой от нас пострада, нали не си забравил за тази възможност?

Той изсумтя.

— Вече не се виждат — додаде Лейтенанта. — Да тръгваме!

И сам последва заповедта си, като се насочи към обраслите хълмове отвъд поляната.

Простенах. Още един преход през диви местности!

— Страхотно бързо се справи! — похвалих Мълчаливия.

Той прие похвалата ми със свиване на рамене. Не отговори. Както винаги. Зад нас се разнесе вик.

— Връщат се!

Разпръснахме се на склона на тревист хълм. Кулата се извисяваше на южния хоризонт. Този базалтов куб правеше впечатление дори от двайсетина километра разстояние. Изглеждаше внушителен. Зловещата му слава предполагаше да го обкръжава прокълнатата пустиня или поне земя, скована от вечна зима. Вместо това областта Чар представляваше просторно зелено пасище, накъсано от полегати хълмове, чиито южни склонове бяха осеяни с малки ферми. Дървета следваха дълбоките, бавни потоци, които се виеха между тях.

Близо до Кулата земите губеха пасторалния си вид, но в никакъв случай не отразяваха зловещия мрак, който бунтовническите оратори приписваха на твърдината на Господарката. Нямаше сярра и ялови земи, оголени долини. Нямаше странни, зли създания, които да се бият над разпилени човешки кости. Нямаше вечно увиснали в небесата гърмящи буреносни облаци.

— Не се забелязват патрули — констатира Лейтенанта. — Знахар, Едноок, действайте!

Опънах лъка. Гоблин донесе трите предварително приготвени стрели. На върха на всяка беше закрепена мъжествено синя топка. Едноокия посипа едната със сив прах и ми я подаде. Прицелих се в слънцето и я пуснах.

Син пламък, твърде ярък за гледане, проблесна и потъна в долината под нас. Последва го втори, трети. Огнените топки се понесоха в спретнатата редица, която сякаш се рееше, а не падаше.

— Сега ще чакаме — изписука Гоблин и се метна по гръб във високата трева.

— И ще се надяваме приятелите да ни стигнат първи! — додадох кисело.

Всеки Бунтовник наблизо със сигурност щеше да проучи сигнала. Но ни се налагаше да повикаме помощ. Не можехме да проникнем незабелязано през вражеския кордон.

— Лягайте! — нареди Лейтенанта. Тревата беше достатъчно висока да скрие легнал човек. — Трети отряд, поеми наблюдението!

Хората от Трети възразиха и твърдяха, че е ред на друг отряд. Но заеха позиции въпреки вялите си, неизбежни оплаквания. Настроението им беше весело. Нали се отървахме от онези глупаци горе, в хълмовете? Какво можеше да ни спре днес?

Използвах раницата си вместо възглавница и се загледах в спретнатите легиони от възвишаващи се планини, които се носеха над мен. Беше великолепен, свеж, почти пролетен ден.

Погледът ми отскочи към Кулата. Настроението ми се помрачи. Скоро пак щяхме да влезем в бой. Залавянето на Перото и Пътешественика щеше да подтикне Бунта към действие. Двамата знаеха сума тайни за издаване. Няма начин да премълчиш или излъжеш, когато Господарката се заеме с разпита.

Чух припукване, обърнах глава и раздвоен змийски език почти докосна носа ми. Понечих да изкрещя — и разпознах тази глуповата усмивка, цъфнала на човешката физиономия на змията.

Едноокия. Миниатюра на грозната му муцуна с две очи и без плоската шапка. Змията се изкикоти, смигна ми и пропълзя по гърдите ми.

— Хайде пак започват! — промърморих и седнах да гледам.

Последва внезапно, яростно шумолене в тревата. Малко по-нататък Гоблин подаде глава с лукава усмивка. Животни с размера на плъхове претичаха покрай мен, помъкнали парчета от змията между окървавените си, остри като игли зъбки. Ръкотворни мангусты, предположих.

Гоблин отново беше унижил Едноокия. Черният магьосник нададе вой и скочи на крака. От устата му изригнаха проклетия. Шапката му се завъртя. От ноздрите му бликна дим. Зина и блъвна огън.

Гоблин се напери като канибал, който очаква да сервира любимия му специалитет. Описваше кръгове с показалците си.

Простени от бледооранжево сияние проблеснаха във въздуха и полетяха към Едноокия. Кацнаха около дребния чернокож. Гоблин изврещя като тюлен. Пръстените се стегнаха.

Черното джудже издаваше странни звуци и обезсилваше пръстените. С две ръце запрати нещо. Кафяви топки се понесоха към Гоблин. Те експлодираха, бълвайки облаци пеперуди, които нападаха очите на противника му. Той отскочи назад, хукна през тревата като мишка, бягаща от бухал, и отвърна с контразаклинение.

Цветя изригнаха във въздуха. Всеки цвят имаше уста. Всяка уста размахваше бивни като на морж. Цветята късаха крилцата на пеперудите с бивните си, после старателно сдъвкваха телцата им. Гоблин се преви от смях.

Едноокия блъвна буквално картечен огън. От устните му се проточи небесносиня лента. Сребристокбели букви оповестяваха мнението му за Гоблин.

— Я престанете! — изрева Лейтенанта заплашително. Не ни трябва допълнително внимание!

— Твърде късно, Лейтенант — отвърна някой — Я погледнете!

Към нас напредваха войници в червена униформа и с бяла роза, бродирана на туниките. Свихме се в тревата като съсели в дупките си.

Над склона на хълма се надигна ропот. Повечето от момчетата заплашваха Едноокия с нечовешки мъчения. Малцинството включваше и Гоблин, заради участието му в предателските фойерверки.

Засвириха тропети. Бунтовниците се разпръснаха за нападение над хълма ни.

Въздухът стенеше от напрежение. Над склона се понесе сянка, която се гънеше над развълнуваната трева.

— Покорен — промърморих и се надигнах, колкото да, мерна летящото килимче, което се спускаше към долината. — Ловеца на души?

Не бях съвсем сигурен. От това разстояние можеше да е всеки от Покорените.

Килимчето се гмурна сред масиран обстрел. Обви го лимонена мъгла, повлече се след него и за миг ми напомни кометата, увиснала

над света. Лимонената омара се пръсна на нишкоподобни парцали. Порив на вятъра пое няколко от тях и ги понесе към нас.

Вдигнах очи. Кометата висеше на хоризонта като призрак на Божия ятаган. От толкова време беше в небесата, че вече не я забелязвахме. Почудих се дали и Бунтовниците са свикнали с нея до такава степен. Това беше едно от най-големите знамения за предстоящата им победа.

Запищяха хора. Килимчето бе прелетяло над редиците на Бунта и сега се рееше надолу по вятъра извън обсега на стрелите им. Оцветената в жълто-зеленикаво мъгла се разсея и едва се забелязваше. Писъците надаваха мъже, пострадали от досега с нея. Там, където се допираше до кожата, зейваха зловещи зелени рани.

Няколко нишки като че ли ни приближаваха. Лейтенанта ги видя.

— Да се махаме, приятели. За всеки случай! — и посочи посоката.

Нишките трябваше да полетят настрани, за да ни настигнат.

Преместихме се на около триста стъпки. Нишките се гънеха и трепереха от вятъра, но идваха към нас. Нас преследваха. Покорения гледаше напрегнато, без да обръща внимание на Бунтовниците.

— Това копеле иска да ни убие! — избухнах.

От ужас краката ми се подгъваха. Защо някой от Покорените иска да станем жертва на инцидент?

Ако беше Ловеца. Но Ловеца е наш господар. Наш началник. Носехме значката му. Той не би...

Килимчето се раздвижи толкова внезапно, че ездачът му едва не падна. Стрелна се към най-близката гора и изчезна. Нишките изгубиха жизнеността си, понесоха се надолу и изчезнаха в тревата.

— Какво? По дяволите!

— Свещени небеса!

Завъртях се. Огромна сянка напредваше към нас и растеше успоредно със снижаването на гигантски килим. От ръбовете му надничаха лица. Застинахме с готови за стрелба оръжия.

— Оплаквача! — казах и предположението ми се потвърди от вой на вълк, който предизвиква луната.

Килимът кацна.

— Качвайте се, идиоти такива! Хайде. По-живо!

Засмях се, напрежението ме отпускате. Това беше Капитана. Танцуваше като нервна мечка по най-близкия ръб на килима. Съпровождаха го останалите от Отряда. Хвърлих багажа си отгоре и хванах протегнатата към мен ръка.

— Гарван! Винаги се появяваш точно навреме!

— Ще съжаляваш, че не ви заряхме!

— А?

— Капитана ще ти обясни.

И последният от нашите се покатери на килима. Капитана огледа сурово Перото и Пътешественика, после се зае да разпределя равномерно пътниците. В задната част на килима — неподвижно, встрани от всички — седеше създание с ръст на дете, скрито в пластове индигов тюл. Виеше на равни интервали.

Потръпнах.

— Какво е това?

— Капитана ще ти обясни — повтори той.

— Явно. Как е Глезанка?

— Добре се справя...

Дълга реч за Гарвана. Капитана се настани до мен.

— Лоши новини, Знахар! — поде той.

— Нима? — призовах на помощ прехваления си сарказъм. — Е, давай направо. Мога да го понеса!

— Суров мъжага! — отбеляза Гарвана.

Такъв съм си! Ям гвоздеи за закуска! Душа диви котки с голи ръце!

Капитана поклати глава.

— Не е зле да запазиш чувството си за хумор. Господарката иска да се срещне с теб. Лично!

Стомахът ми се устреми към земята на няколкостотин метра под нас.

— О, мамка му! — прошепнах. — О, проклетие! И какво да правя?

— Е, сигурно знаеш по-добре от мен.

Мислите ми се въртяха като мишки, подгонени от котка. За секунди плувнах в пот.

— Надали е толкова зле, колкото изглежда — отбеляза Гарвана.
— Тя беше почти любезна.

— Това е молба — кимна Капитана.

— Да бе, как не.

— Ако тя има нещо против теб, просто нямаше да те има — уточни Гарвана.

Успокоението не ме ободри особено.

— Твърде много романтика! — подигра ми се Капитана. — Сега тя се е влюбила в теб.

Никога не забравят и никога не се отказват. От последното ми есе бяха минали месеци.

— За какво се отнася?

— Не благоволи да ни каже.

Останалия път преминахме в мълчание. Те седяха до мен и се опитваха да ме уверят в традиционната за Отряда солидарност. Когато се спуснахме над лагера ни обаче, Капитана каза:

— Тя ни нареди да възстановим силите си до хиляда войника. Можем да записваме доброволци от онези, които доведохме от север.

— Добри новини, добри новини! — съгласих се.

Това си беше повод за празнуване. За пръв път от два века насам щяхме да увеличим числеността си. Мнозина от изгубилите легионите си щяха да са предоволни, ако заменят клетвата си към Покорените с обет към братството. Бяхме много уважавани. С авторитет. А и като наемници имахме повече свобода на действие, от когото и да е на служба при Господарката.

Да, но не успях да се развълнувам. Не и когато същата тази Господарка ме викаше на лична среща.

Килимът кацна. Братята ни се струпаха наоколо, нетърпеливи да разберат как сме се справили. Посипаха се лъжи и шеговити заплахи.

— Ти не слизай, Знахар. Гоблин, Мълчалив, Едноок, вие също... нареди Капитана и посочи затворниците. — Доставете пратката!

Докато хората слизаха от килима, Глезанка си проби път през тълпата. Гарвана ѝ се разкреця, но тя — разбира се — не го чу. Дойде при нас, помъкнала куклата, която той ѝ беше изработил. Носеше спретнати дрехи с великолепни миниатюрни бродерии. Връчи ми играчката си и размаха пръсти на странния си език.

Гарвана отново изкреця. Опитах се да я прекъсна, но Глезанка настояваше да ми опише гардероба на куклата си. Някои може би я мислеха за умствено изостанала. На нейната възраст да се вълнува

толкова от подобни неща. Но грешаха. Умът и режеше като бръснач. Знаеше какво прави, когато се качи на килима. Възползваше се от възможността да полети с нас.

— Скъпа! — казах ѝ на глас и със знаци. — Трябва да слезеш! Ние ще...

Гарвана изрева от разочарование, когато Оплаквача вдигна килима във въздуха. Тримата ни магьосници се втренчиха в него. Той зави. Килимът продължи да се издига.

— Седни! — наредих на Глезанка.

Тя ме послуша и се настани близо до Перото. Беше забравила куклата. Искаше да ѝ разкажа приключението ни. Удовлетворих желанието ѝ. Това ми помогна да убия времето. Тя прекара по-голямата част от полета загледана надолу. Като че ли не внимаваше какво ѝ говоря с пръсти, но не пропусна нищо. Когато свърших, погледна Перото и Пътешественика с искрено съжаление. Не се притесняваше от срещата ми с Господарката, макар че ме прегърна успокоително на прощаване.

Килимът на Оплаквача заобиколи покрива на Кулата. Махнах вяло за довиждане. Глезанка ми прати въздушна целувка. Гоблин потупа гърдите си. Докоснах амулета, който ми беше дал в Мъжеград. Не беше голяма утеха.

Имперската стража върза Перото и Пътешественика на носилки.

— Ами аз? — попитах с трепет.

— Ти трябва да чакаш тук! — каза ми един капитан и остана, когато другите потеглиха.

Опита се да завърже разговор, но не бях в настроение.

Приблжих се до ръба и надникнах към огромния строителен проект, който армиите на Господарката бяха разгърнали.

По времето на издигането на Кулата били донесени големи базалтови блокове. На място ги дялали, трупали и вграждали в този гигантски каменен куб. Отпадъците, отломките, счупените от каменоделците блокове, сметнатите за неподходящи и излишните бяха пръснати около Кулата като огромна дива джунгла, по-ефикасна, от каквато и да е ров. Точеха се на километър и половина околоръст.

На север обаче голям участък оставаше непокрит. Той представляваше единственият подход към Кулата по земя. В тази арка армиите на Господарката се готвеха за нападението на Бунта.

Никой тук не вярваше, че работата му ще допринесе за изхода на битката. Кометата сияеше в небето. Но всички работеха, защото трудът предлагаше укритие от страха.

Смесените купчини се издигаха и в двете посоки и се срещаха с каменния хаос. Дървена палисада обграждаше широкия край на отрязъка. Лагерите ни бяха разположени отзад, след тях имаше окоп, дълбок десетина метра и широк още толкова. Стотина стъпки по-близо до Кулата зееше още един окоп, и на още сто — трети, който все още не беше довършен.

Изкопаната пръст и от трите се пренасяше по-близо до Кулата и се струпваше зад четириметрово дървено ограждение, което обхващаше целия подход. На този насип щяха да бъдат разположени отрядите със задача да осуетят усилията на врага да прекоси окопите.

Сто метра по-навътре се издигаше втора обсадна стена, зад която бяха започнати още два насипа. Господарката искаше да раздели силите си на три отделни армии, по една на всяко ниво и да принуди Бунта да се впусне последователно в три битки.

Пирамида от пръст се издигаше на шейсетина стъпки след последния насип. Вече беше двайсетина метра висока, а страните ѝ бяха под ъгъл трийсет и пет градуса.

Вманиачена чистота характеризираше всичко. Равнината, на места подравнена с по няколко стъпки, беше плоска като плот на маса. Беше засадена с трева. Животните ни я поддържаха подрязана като добре гледана морава. Настлани с камък пътеки я насичаха тук и там, и тежка участ очакваше онзи, който вървеше извън тях без изрична заповед.

Отдолу, на средното ниво, стрелци е лък определяха обсега си между двете най-близки траншеи. Докато те пускаха стрели, техните офицери нагласяха във възможно най-удобно положение лавиците, от които издърпваха стрелите си.

На горната тераса Гвардията се суетеше около балистите, изчислявайки далекобойността и нанасяните поражения при обстрел на далечни цели. До всяка балиста бяха подредени натоварени с

амуниции каруци, като тревата и спретнатите пътища, и тези приготовления издаваха вманиачаване на тема ред.

На най-долното ниво работниците започваха да разрушават малки участъци от подпорната стена. Озадачаващо.

Забелязах едно приближаващо килимче и се обърнах да погледам. Кацна на покрива. От него слязоха четирима сковани, разтреперани и продухани от вятъра войници. Някакъв ефрейтор ги отведе нанякъде.

Армиите от изтока напредваха с надеждата да пристигнат преди нападението на Бунта... всъщност, с минималната надежда да успеят. Покорените летяха денонощно напред-назад, за да доведат възможно най-много жива сила.

Под нас се развикаха хора. Обърнах се... И вдигнах ръка. Прас! Ударът ме отхвърли на дузина крачки и ме завъртя. Водачът ми от Гвардията извика. Покривът на Кулата се устреми към мен. Хора крещяха и тичаха към мен.

Претърколих се, опитах се да се изправя и се подхлъзнах в локва кръв. Кръв! Моята кръв! Бликеше от лявата ми подмишница. Втрених се в раната със замъглени, изумени очи. Какво, по дяволите?...

— Лягай! — нареди ми гвардейският капитан. — Хайде! — и ме тупна здраво. — Бързо! Каж ми какво да правя!

— Турникет — изхърках. — Вържи нещо. Спри кървенето.

Той смъкна сръчно колана си, добре, бързо мисли. Един от най-добрите възможни турникети. Опитах се да седна и да го съветвам, докато го стягаше.

— Дръжте го легнал — нареди той на няколко зяпачи. — Бавачка, какво стана?

— Едно от оръжията падна от горната тераса. Стреля, докато падаше. Долу се щурат като обезглавени кокошки.

— Не беше случайност — изсъсках. — Някой иска да ме убие! — не можех да прогоня мисълта за лимонената мъглица, която се носеше срещу вятъра, от замаяната си глава — Защо?

— Кажеш ли ми, и двамата ще знаем, друже. Хей, хора! Я донесете носилка! — той пристегна по-здраво колана. — Всичко ще се оправи, друже. Ще доведем лечител след минутка!

— Прекъсната артерия — отвърнах аз. — Това е сложно!

Ушите ми бучаха. Светът започваше да се върти бавно, стана ми студено. Шок. Колко кръв бях изгубил? Капитанът действаше достатъчно бързо. Имаше достатъчно време. Ако лечителят не се окаже някой касапин...

Капитанът сграбчи един ефрейтор.

— Разбери какво е станало долу. Не се връзвай на тъпи отговори!

Донесоха носилка. Качиха ме на нея, завързаха ме и припаднах. Събудих се в малка операционна, под грижите на мъж, който беше колкото магьосник, толкова и хирург.

— По-добра работа, отколкото аз бих свършил — похвалих го, когато приключи.

— Боли ли?

— Не.

— Адски ще боли след малко.

— Знам.

Колко ли пъти бях изричал тези думи?

Гвардейският капитан влезе и попита:

— Как върви?

— Готово — отвърна хирургът и ме предупреди: — Никаква работа. Никакво напрежение. Никакъв секс. Знаеш препоръките.

— Знам. Раменна превръзка?

Той кимна и добави:

— Освен това за няколко дни ще ти вържем ръката за тялото.

Капитанът беше нетърпелив.

— Откри ли какво се е случило? — попитах го.

— Не и истината. Отрядът на балистата не можа да обясни. Просто някак се плъзнала. Може би си имал късмет... — той ми припомни твърдението ми, че някой иска да ме убие.

Докоснах амулета, който Гоблин ми беше дал.

— Може би.

— Никак не ми се иска — допълни той, — но трябва да те заведа на срещата.

Обзе ме страх.

— Защо?

— Знаеш по-добре от мен.

— Но не знам... — имах смътно подозрение, но го бях изтласкал от съзнанието си.

Оказа се, че съществуват две кули — едната, скрита в другата. Външната беше сърцето на Империята, управлявана от администраторите на Господарката. Вътрешната, която хвърляше в ужас и тях, и нас, заемаше една трета от обема. Един-единствен вход водеше към нея: Малцина прекрачваха прага му.

Входът бе отворен, когато стигнахме. Нямаше пазачи. Предположих, че са излишни. Би трябвало да съм по-изплашен, но бях твърде упоен. Капитанът каза:

— Ще чакам тук!

Беше ме настанил в инвалидна количка, която вкара през входа. Влязох със стиснати очи и разтуптяно сърце.

Вратата се затвори с щракване. Количката дълго се търкаля напред. Няколко пъти зави. Не знам какво я задвижваше. Не пожелах да погледна. После спря. Изчаках. Нищо не се случи. Любопитството ме завладя. Открехнах клепащи.

Тя стои в Кулата и гледа на север. Деликатните ѝ ръце са заключени пред гърдите ѝ. Бризът нежно полъхва през прозореца. Разбърква среднощната коприна на косите ѝ. Сълзи като диаманти проблясват на нежната извивка на бузата ѝ.

Собствените ми слова, написани преди повече от година, зазвъняха в съзнанието ми. Беше същата сцена от фантазиите ми, до най-незначителната подробност. До детайли, които бях обмислял, но така и не записах. Все едно това въображаемо мигновение бе откъснато непокътнато от съзнанието ми и му бе вдъхнат живот.

Разбира се, не повярвах нито за миг. Бях в пастта на Кулата. А тази мрачна сграда няма прозорци.

Тя се обърна. И видях онова, за което всеки мъж мечтае в сънищата си. Съвършенството. Не беше нужно да заговори, за да познавам гласа ѝ, ритъма на речта ѝ, паузите между думите. Не се налагаше да се раздвижи, за да познавам маниерите ѝ, походката ѝ, странния начин, по който слага ръка на гърлото си. Когато се смее. Познавах я от юношеството си.

За секунди разбрах защо старите легенди твърдят, че присъствието ѝ е всепоглъщащо. Самият Властелин сигурно се е олюлявал в поривите на знойното ѝ излъчване.

То ме разтърси, но не ме отвя. Макар че за едната ми половина това беше блян, другата си спомни множеството години в компанията

на Гоблин и Едноокия. Нищо не е каквото изглежда там, където е замесена магия. Да, може да е прекрасно, но е като сладкиш с глазура.

Господарката ме изучаваше също толкова изпитателно, колкото и аз нея. Накрая каза:

— Ето, че се срещнахме отново!

Гласът ѝ покри всичките ми очаквания. И ги надмина. Имаше и насмешлива нотка:

— Така е — изхърках.

— Изплашен си.

— Разбира се.

Само глупак щеше да отрече. Навярно.

— Раниха те — тя се приближи към мен като повей. Кимнах, пулсът ми се ускоряваше. — Не бих те подложила на всичко това, ако не беше важно.

Кимнах отново, твърде потресен да говоря — и напълно озадачен. Това беше Господарката, злодеят от древността, оживялата Сянка. Това беше черната вдовица в сърцето на паяжината на мрака, полубогинята на злото. Какво можеше да е толкова важно, че да я накара да прояви интерес към мен? И отново ме заляха подозрения, които не исках да призная дори пред себе си. Миговете на критични събрания с важни личности не са многобройни.

— Някой се е опитал да те убие. Кой?

— Не знам.

Покорен по вятъра. Лимонена мъгла.

— Защо?

— И това не знам.

— Знаеш. Дори и да мислиш, че не знаеш! — прелестният ѝ глас стана режещ като кремък.

Бях дошъл, подготвен за най-лошото, но бях увлечен в този сън и неволно бях свалил защитата си...

Въздухът изсъска. Лимонено сияние бликна над Господарката. Тя се приближи, фигурата ѝ се разми. Остана само лицето и жълтото. Лицето се разшири — огромно, настоятелно, идваше все по-близо. Жълтото изпълни цялата вселена. Не виждах нищо, освен окото...

Окото! Спомних си Окото в Гората на облака. Опитах се да закрия лице с ръце. Не успях да помръдна. Мисля, че запищях. По дяволите! Знаем, че пищях.

Имаше въпроси, които не чувах. Отговорите се носеха през съзнанието ми, по дъгата на мисълта — като мазни капчици, които се разпръскват по спокойна, бистра вода. Вече нямах тайни.

Никакви тайни. Нито една мисъл, която някога бях скрил.

Ужасът ме разтърсваше като гърчеща се змия. Бях написал онези глупави измислици, вярно, но същевременно изпитвах съмнения и отвращение. Злодей, черен като нея, щеше да ме унищожи, задето храня подобни отровни мисли...

Грешах. Тя беше сигурна в силата на своята злост. Не изпитваше нужда да слага край на въпросите, съмненията и страховете на подчинените си. Можеше да се изсмее над съзнанието и скрупулите ни.

Това не беше повторение на срещата ни в гората. Не изгубих всичките си спомени. Просто не чувах въпросите ѝ. За тях съдех по отговорите си за отношенията си с Покорените.

Тя преследваше цел, която бях започнал да подозирам още при Стълбата на плача. Бях попаднал в капан толкова смъртоносен, колкото никога досега: Покорен от една страна и Господарката от друга.

Мрак. И пробуждане.

Тя стои в Кулата, гледа на север... Сълзи като диаманти блестят по бузата ѝ.

Искрица от съществуването на Знахаря бе останала незасегната.

— Това е мястото, откъдето идвам.

Господарката ме гледаше с усмивка. Пристъпи и ме докосна с най-нежните пръсти, които някога е имала жена.

Всичките ми страхове изчезнаха.

И мракът отново се стовари върху мен.

Когато отново дойдох в съзнание, покрай мен преминаваха стените на коридори. Гвардейският капитан буташе инвалидната количка.

— Как си? — попита ме.

Потърсих опора.

— Доста добре. Къде ме водиш сега?

— Навън. Тя нареди да те освободя.

Просто така? Хмм. Пипнах раната си. Излекувана. Поклатих глава. Такива неща не ми се случват.

Спрях на мястото, където бе станала злополуката с балистата. Нямах нищо за гледане и никой за разпит. Слязох на средното ниво и тръгнах към един от отрядите, които копаеха там. Те имаха заповед да инсталират призма с ширина дванайсет стъпки и дължина осем. Не знаеха защо.

Огледах протежението на подпорната стена. Имаше още дузина подобни обекта.

Момчетата ме огледаха подозрително, когато се вмъкнах в лагера. Давеха се от въпроси, които не можеха да зададат, от загриженост, която не можеха да изразят. Само Глезанка отказа да играе по правилата. Стисна ръката ми и се усмихна широко. Малките ѝ пръсти танцуваха.

Задаваше въпроси, които мъжеството ни забраняваше.

— Карай малко по-бавно! — помолих я.

Още не бях достатъчно опитен да разбирам всичко, което изразяваше тя със знаци. Но радостта ѝ не подлежеше на съмнение. Бях се ухилил до уши, когато осъзнах, че някой върви към мен. Вдигнах глава. Гарвана.

— Капитана те вика! — съобщи той с леденостуден тон.

— Естествено...

Сбогувах се с жест и тръгнах към щаба. Не бързах особено. Никой простосмъртен вече не можеше да ме спеша.

Погледнах назад. Гарвана бе прегърнал собственически Глезанка през раменете. Изглеждаше озадачен.

Капитана се държа ненормално. Беше се отказал от обичайното си ръмжене. Едноокия беше единственият страничен свидетел, който се интересуваше само и единствено от работата.

— Имаме ли проблеми? — попита Капитана.

— Какво имаш предвид?

— Случилото се из хълмовете. Не е случайност, нали? Господарката те вика и половин час по-късно някой от Покорените се престарават. Следва инцидентът в Кулата. Ранен си тежко, а никой няма обяснение.

— Логиката твърди, че случаите са свързани — отбеляза Едноокия.

Капитана допълни:

— Вчера научихме, че умираш. Днес си добре. Магия?

— Вчера ли? — пак бях загубил представа за времето. Бутнах покривалото на палатката и се взрях в Кулата. — Още една нощ в омагьосаните хълмове.

— Случайност ли беше? — настоя Едноокия.

— Не. Поне Господарката мисли така — отговорих.

След кратко колебание командирът ни ме осведоми:

— Снощи някой се опита да наръга Гарвана с нож. Глезанка го прогони.

— Гарвана? Глезанка? — смаях се.

— Нещо я събудило. Ударила нападателя по главата с куклата си. Който и да е бил той, избягал.

— Странно.

— Определено — съгласи се Едноокия. — Как Гарвана Продължава да спи, а едно глухо дете се събужда? Гарвана може да чуе и стъпките на мушица. Мирише ми на магия. И то абсурдна. Детето не би трябвало да се събуди.

— Гарвана. Ти. Покорените. Господарката — намеси се Капитана. — Опити за убийство. Среца в Кулата. И ти разполагаш с отговора! Изплюй камъчето!

Колебанието ми пролича.

— Казал си на Брестака, че трябва да се отделим от Ловеца. Защо? Ловеца се отнася добре с нас. Какво се случи, когато хванахте Коровия? Ако се разприказваш, няма да има причина да те премахват.

Убедителен аргумент. Само че ми се искаше съм напълно сигурен, преди да отворя уста.

— Мисля, че се крои заговор срещу Господарката. Ловеца на души и Приносителя на бури вероятно са вътре... — прибягнах до подробности от падането на Коровия и покоряването на Шепота. — Променливия беше наистина разстроен, задето оставиха Обесения да умре. Не мисля, че Хромия има участие. Беше подставен и манипулиран умело. Господарката също. Може би Хромия и Обесения са били нейни привърженици.

Едноокия изпадна в дълбок размисъл.

— Сигурен ли си, че Ловеца участва в заговора?

— Не съм сигурен в нищо. Но и нищо не може да ме изненада. От Берил насам си мисля, че той ни използва.

Капитана кимна.

— Със сигурност. Казах на Едноокия да направи амулет, който ще те предупреди, ако някой от Покорените се приближи твърде много. Не знам дали ще има полза. Струва ми се, че няма да те нападнат отново. Бунтът се раздвижи. Това ще бъде главната грижа на всички.

Веригата на логическите изводи с трясък се затвори. През цялото време фактите бяха налице. Просто трябваше един тласък да се подредят по местата си.

— Мисля, че се сещам за какво става въпрос. Господарката е узурпатор.

Едноокия попита:

— Някой иска да постъпи с нея така, както тя се е отнесла със съпруга си?

— Не. Исква да върне Властелина — уточних. — Е?

— Той все още е там, в земята на север. Господарката просто е спряла завръщането му, след като магьосникът Боманц ѝ е отворил път. Той сигурно държи връзка с Покорените, които са му верни. Боманц е доказал, че е възможна връзка с погребаните в могилните земи. Може би Властелина дори насочва някои от Кръга. Коровия беше същият злодей като всеки Покорен.

Едноокия изпъшка, после предсказа:

— Битката ще бъде изгубена. Господарката ще бъде свалена. Покорените, които са ѝ предани, ще бъдат обезсилени, а войниците ѝ — избити. Но те ще повлекат най-фанатичните участници в Бунта със себе си, което като цяло означава разгром за Бялата роза.

— Кометата е в небесата, но Бунтът не е открил мистичното, си дете — кимнах.

— Аха. Вероятно предположението ти, че Властелина влияе на Кръга, е вярно. Да!

— И в последвалия хаос, докато те се бият над мършата, дяволът ще изскочи — завърших.

— Е, къде е нашето място? — попита Капитана.

— Въпросът е — поправих го, — как да се измъкнем!

Летящи килимчета се стрелкаха около Кулата като мухи около труп. Армиите на Шепота, Оплаквача, Безименния, Костотрошача и

Лунния хищник бяха от осем до дванайсет дни път от нас и бързо скъсяваха разстоянието. По въздуха прииждаха военни части от източния фронт.

Портите на палисадата бяха винаги отворени заради пристигащи и излизащи войски, които изтощаваха Бунта с непрестанни нападения. Бунтовниците бяха преместили лагерите си на десетина километра от Кулата. Някои групи се хвърляха от време на време в нощни атаки, подканвани от Гоблин, Едноокия и Мълчаливия, но усилията им изглеждаха безсмислени. Поради многочисленото превъзходство на врага нападения в стил „удряй и бягай“ нямаха сериозен ефект. Чудех се защо Господарката настоява да продължаваме да дразним Бунтовниците.

Строежите бяха завършени. Препятствията бяха готови. Капаните бяха заложени. Трябваше само да чакаме.

Шест дни бяха минали от пристигането ни с Перото и Пътешественика. Предполагам, че залавянето им ще наелектризира Бунта за удар, който още се бавеше. Едноокия го обясняваше с надеждите им да намерят в последния момент своята Бяла роза.

Само жребият още не беше хвърлен. Трима от Покорените с армиите си щяха да отбраняват всяко от нивата. Говореше се, че лично Господарката ще командва войниците, настанени в пирамидата.

Никой не искаше да застане на фронтовата линия. Независимо от развоя на събитията, щяха да пострадат зле. Оттам и жребият.

Над Гарвана или мен не бяха извършвани повече нападения. Нашият противник прикриваше следите си по някакъв друг начин. И без друго беше твърде късно да го сторят чрез нас. Бях се срещнал с Господарката.

Към Капитана се приближи куриер и след малко предводителят ни събра офицерите си на съвет.

— Започва се. Господарката е свикала Покорените — на лицето му беше изписано странно изражение. Главната му съставка бе изумление. — Имаме специални заповеди. Лично от Господарката.

Шепот — мърморене — суетене — мрънкане всички бяха стреснати. Тя винаги ни товареше с черната работа. Представих си как се окопаваме на предната линия срещу елитните войници на Бунта.

— Трябва да вдигнем лагера и да се съберем при пирамидата.

Стотици въпроси забръмчаха като стършели. Капитана каза само:

— Тя иска да бъдем нейни телохранители.

— Гвардията няма да ни одобри — отбелязах.

Те и без друго не ни харесваха, след като се наложи да получават заповеди от Капитана при Стълбата на плача.

— Мислиш ли, че те могат да я защитят добре, Знахар? Господа, имаме нареждане да се явим. Значи, отиваме. Ако искате да обсъждате въпроса, правете го, докато вдигате лагера. И умната — тези сведения не са предназначени за чужди уши!

За войниците това беше чудесна новина. Не само щяхме да сме далеч от най-страшните боеве, но и щяхме да сме в удобна позиция за отстъпление в самата кула.

Толкова уверен ли бях, че сме обречени? Дали скептицизмът ми отразяваше общото настроение? Дали армията беше победена, преди да е даден първият изстрел?

Кометата сияеше в небето.

Размислях върху феномена, докато подкарвахме животните към Кулата... И разбрах защо се бави Бунтът. Те се надяваха да намерят своята Бяла роза в последния миг, разбира се. И чакаха кометата да заеме по-удобна позиция, да се приближи възможно най-много.

Измърморих под нос. Гарвана, който се влачеше до мен, натоварен със собствения си багаж и вързопа на Глезанка, изсумтя.

Те не са открили магическото си дете. И не всичко ще стане както го искат — казах.

Той ме изгледа странно, почти подозрително. След това заяви:

— Все още. Все още...

Силно дрънчене заглуши думите му — бунтовническата кавалерия хвърляше копия към пазачите на палисадата. Гарвана не обърна глава. Нападението беше само пробно.

От пирамидата се откриваше страхотна гледка, макар че вътре беше доста претъпкано.

— Надявам се, че няма да останем дълго тук — казах и допълних. — Отвратително място за лечение на ранени!

Бунтът бе преместил лагерите си и ги беше слял в един на километър от блокадата. На палисадата постоянно се водеха сражения. Повечето от войниците ни бяха изтеглени по местата си на насипите.

Защитата на първото ниво се състоеше от служилите на север, подкрепени с войници от гарнизоните на градовете, паднали пред натиска на Бунта. Там бяха разположени общо девет хиляди души, разделени на три дивизии. Командването на центъра бе поверено на Приносителя на бури. Ако аз ръководех стратегията, щях да я вкарам в пирамидата, откъдето да хвърля циклони по врага.

Двата фланга бяха под командването на Лунния хищник и Костотрошача — двамата Покорени, които никога не бях срещал.

На второто ниво бяха разположени шест хиляди души, също разделени на три дивизии. Повечето от тях бяха стрелци от източните армии — корави и много по-непоколебими от хората под тях. Техни командири, отляво надясно, бяха: Безликия, наричан още Безименния, Оплаквача и Нощната сянка. Бяха им осигурени безбройни запаси от стрели. Чудех се как ще се справят, ако врагът пробие първото укрепление.

Третото ниво беше поверено на Гвардията с балистите. Отляво беше Шепота с хиляда и петстотин ветерани от нейната източна армия, а Променливия — отдясно, с хиляда западняци и южняци. В средата, под пирамидата, Ловеца на души командваше Гвардията и съюзническите армии от Градовете на скъпоценните камъни. Войниците му наброяваха две хиляди и петстотин.

А на пирамидата бе разположен Черният отряд, хиляда души с ярки знамена, горди флагове и готови за сражение оръжия.

Така. Грубо казано, двайсет и една хиляди души срещу повече от десет пъти по-многоброен противник. Броят невинаги е жизненоважен. В Анализите са записани много случаи, когато братството е побеждавало при числено превъзходство на врага. Но не и по този начин. Положението бе твърде статично. Нямаше, място за отстъпление, за маневри, а за контраатака не можеше да става и дума.

Бунтът започна по-сериозно нападение. Защитниците на палисадата бързо се изтеглиха, като вдигнаха преградите над трите рова. Вместо да ги преследват, Бунтовниците започнаха да разрушават преградата.

— Изглеждат методични като Господарката — казах на Брестака.

— Аха. Ще, използват гредите, за да построят мостове над окопите.

Грешеше, но не го разбрахме веднага.

— Остават седем дни, докато източните армии се доберат дотук — промърморих по залез, като погледнах назад към огромната, тъмна грамада на Кулата. Господарката не бе, излязла за първоначалните сражения.

— По-скоро девет или десет — възрази Брестака. — Ще искат да пристигнат заедно.

— Аха, трябваше да се сетя за това.

Ядохме сухоежбина и спяхме на земята. А на сутринта се събудихме под песента на тромпетите на Бунта.

Вражеските формации се простираха от хоризонт до хоризонт. Редица мантелети^[2], построени от гредите на палисадата ни, тръгна напред. Оформиха движеща се стена, която обхващаше равния участък от край до край. Тежките балисти отстъпиха встрани. Големи требушети^[3] хвърляха камъни и огнени топки. Щетите, които нанасяха, бяха незначителни.

Бунтовническите майстори започнаха да вдигат мост над първия ров, с помощта на греди, донесени от лагерите. За основа служеха масивни стволоче с дължина петнайсет стъпки, неуязвими за огъня отвъд. Наложих се да използват лебедки, за да ги поставят на място. Разкриха се, докато сглобяваха устройствата и работеха с тях. Благодарение на далекобойните машини на Гвардията това им струваше скъпо.

На мястото на палисадата бунтовническите инженери сглобяваха колесати кули, от които стрелците им можеха да стрелят, както и колесати рампи, които да опрат в първия насип. Дърводелците строяха стълби. Не видях артилерия. Предполагам, планираха да ни премажат с масирана атака, щом веднъж прекосят рововете.

Лейтенанта добре познаваше обсадната тактика. Отидох при него.

— По какъв начин смятат да докарат кулите и рампите?

— Ще запълнят рововете!

Оказа се, че е прав. Веднага щом вдигнаха мостове през първия ров и започнаха да местят мантелетите, се появиха каруци и фургони, натоварени с пръст и камъни. И бригадите на впряговете, и животните

работеха до пълно изтощение. Много трупове също станаха материал за запълване.

Строителите пристъпиха към втория ров и сглобиха крановете. Кръгът не им осигури въоръжена подкрепа. Приносителя на бури прати стрелци на ръба на последния ров. Гвардията ги обсипваше с непрестанен огън с балистите. Строителите даваха много жертви. Вражеското командване просто изпращаше още хора.

Бунтът започна да мести мантилетите през втория ров един час преди обед фургони и каруци прекосиха първия, натоварени с пълнеж.

Масиран огън посрещна строителите, които нагласяваха моста над последния ров. Стрелците на втория насип пращаха порои от стрели. Те падаха почти вертикално. Нашите trebuшети раздвижиха раменете си, разбивайки мантилетите на трески и греди. Но Бунтът продължаваше да се излива. По фланга на Лунния хищник успяха да нагласят опорните стволоче.

Лунния хищник атакува, като прекоси рова с армия копиеносци. Нападението му беше толкова яростно, че изблъска строителите обратно до втория. Разруши оборудването им и атакува отново. Тогава командването на Бунта пусна многобройна бронирана пехота. Лунния хищник се оттегли, като разруши мостовете над втория ров.

Необяснимо как Бунтът ги вдигна отново, като разположи до последния ров войници за защита на работниците. Стрелците на Приносителя на бури се оттеглиха.

Стрелите от втория насип падаха като снежинки в силна зимна буря, стабилно и равномерно. Сечта беше впечатляваща. Бунтовническите войски се сипеха в пропастта на смъртта като водопад. Река ранени течеше обратно. При последния ров строителите започнаха да се придържат към защитата на мантилетите си, като се молеха те не бъдат разрушени от Гвардията.

Така стояха нещата, когато слънцето залезе, хвърляйки дълги сенки над окървавеното поле. Мисля, че Бунтът загуби десет хиляди души, без дори да влезе в бой с нас.

През този ден нито Покорените, нито Кръга пуснаха в ход силите си. Господарката не излезе от Кулата.

Един ден по-малко в очакване на армиите от изтока.

Бойните действия се прекратиха по залез. Ядохме. Бунтът докара нова смяна за окопите. Новодошлите се захванаха за работа с

ентузиазма, който техните предшественици бяха изгубили. Стратегията беше очевидна. Щяха да сменят свежи попълнения и да ни изтощят.

С мрака настъпи времето на Покорените. Тяхното бездействие свърши.

В началото не виждах почти нищо, тъй че не бях сигурен кой какво прави. Променливия, както подозирам, смени облика си и мина на вражеска територия.

Звездите започнаха да избледняват зад прииждащите буреносни облаци. Студен вятър обръсна земята. Усили се и зави. Орда създания с кожести криле, летящи змии с дължината на човешка ръка, язدهха поривите му. Съскането им заглушаваше дори рева на бурята. Гърмяха гръмотевици и светкавици разбиваха вражеските строежи с копията си. Светлината им разкри злоещото нашествие на гиганти от каменни отпадъци. Те хвърляха канари, както дечица хвърлят топки: Един откъсна подпорен ствол от мостовете и с две ръце го завъртя като тояга, с която разбиваше кулите и рамките. В трепкащите отблясъци изглеждаха като създания от камък, базалтови обрезки, събрани на куп в гротескна, огромна пародия на човешка форма.

Земята потръпна. Ивици от равнината засияха в злоещо зелено. Сияещи триметрови, нашарени с кръв оранжеви червеи изпълзяха сред врага. Небесата се разтвориха и плиснаха дъжд и горяща сяра.

Нощта донесе и още ужасии. Убиващи жаби. Смъртоносни насекоми. Сиянието на избиваща магма като онова, което видяхме на Стълбата на плача. И всичко това се случваше за броени минути. Щом Кръгът отвърна на удара, оживелите страхове избледняха, макар че на противниците им отне часове да неутрализират някои от тях. Не поеа офанзивата. Покорените бяха твърде силни.

Към полунощ всичко стихна. Бунтът се беше отказал от всичко, освен работата по запълване на първия ров. Бурята прерасна в напоителен дъжд, който затрудняваше Бунтовниците, но не им вредеше особено. Намерих си местенце сред спътниците си и заспах с мисълта колко е хубаво, че нашата част от бойното поле е суха.

Зората. Първи поглед към постиженията на Покорените. Смърт навсякъде. Страховито обезобразени трупове. Бунтовниците

разчистваха чак до обяд. След това възобновиха нападението над рововете.

Капитана получи съобщение от Кулата. Събра ни.

— Говори се, че сме загубили Променливия снощи — той ме погледна многозначително. — Обстоятелствата са съмнителни. Имаме нареждане да стоим нащрек. Теб има предвид, Едноок. И вас, Гоблин, Мълчалив! Дайте знак към Кулата, ако видите нещо подозрително. Ясно ли е?

Те кимнаха. Видоменителя беше убит. Сигурно доста труд е паднал.

— Бунтът изгубил ли е някой важен? — попитах.

— Мустака. Въжаря. Бора. Но те са заменими. Видоменителя не.

Навсякъде пълзяха слухове. Смъртта на членове на Кръга била предизвикана от някакви подобни на котки зверове — толкова силни и бързи, че дори могъществото на жертвите им не могло да ги предпази. Няколко от по-висшите бунтовнически командири също бяха загинали.

Нашите си спомниха един подобен звяр от Берил. Шепнешком се обменяха сведения. Ловеца беше довел форвалака на кораба си. Дали я беше пуснал срещу Бунта?

Според мен — не. Атаката беше в стила на Променливия. Той обожаваше да се промъква във вражеския лагер...

Едноокия обикаляше наоколо със замислено изражение. Беше потънал толкова дълбоко в размисъл, че се блъскаше във всичко по пътя си.

Един път спря и удари с юмрук калъп шунка, окачен до новоиздигнатите палатки на готвача. Най-сетне се бе досетил как Ловеца бе успял да изпрати форвалака в Бастиона, за да изколи цялото домакинство на Синдика. Благодарение на плана конфликтът приключи с управление на града чрез марионетка, без да обремени и с грош прехвърлените ресурси на Господарката. Тогава Ловеца и Променливия бяха гъсти, нали?

Вече беше отгатнал и кой е убиецът на брат му — твърде късно, за да замисли отмъщение.

Обикаляше и няколко пъти през деня блъскаше нещастната шунка в израз на безсилието си.

По-късно се присъединих към Гарвана и Глезанка. Те наблюдаваха развитието на бойните действия. Проверих армията на

Видоменителя — знамето му бе сменено.

— Гарван? Това не е ли флагът на Джалена?

— Да! — той се изплю.

— Променливия не беше лош... Е, за Покорен.

— Никой от тях не е — за Покорен. Поне докато не се изпречиш на пътя им... — той плю отново и погледна Кулата. — Какво става тук, Знахар? За какво е цялото представление? Защо тя действа по този начин?

Не бях сигурен какво пита и измънках:

— Не знам. Не ми доверява плановете си.

— Наистина ли? — той присви очи, сякаш не ми вярваше! После вдигна рамене — Ще е интересно да разберем.

Погледнах Глезанка. Тя беше необичайно заинтригувана от атаката. Заливаше Гарвана с порой въпроси. И не бяха елементарни. Човек може да очаква подобни от чирак генерал, принц или някой, който впоследствие ще поеме командването на голяма армия.

— Не смяташ ли, че тя трябва да е на по-сигурно място? — попитах. — Искам да кажа...

— Къде? — отвърна на въпроса ми Гарвана. — Къде ще бъде в по-голяма безопасност, отколкото с мен?

Отново говореше твърдо и студено, а очите му бяха подозрително присвити. Стреснат, изоставих темата. Дали ревнуваше, защото бях станал приятел на Глезанка? Не знам. Всичко около Гарвана е странно.

От най-далечния ров липсваха цели участъци. На места и средният бе запълнен и заравнен. Бунтът бе преместил оцелелите си кули и рампи в края на обхвата на артилерията ни. Строяха се нови кули. Нови мантелети стояха навсякъде и под всеки се криеха хора.

Поемайки смело неспирния огън, бунтовническите строители вдигаха мост над последния ров. Контраатаките ги отблъскваха отново и отново, но те продължаваха да прииждат. Завършиха осмия мост около три часа следобед.

Големи пехотни формации потеглиха напред. Те се изляха през мостовете и попаднаха във вихъра на пороя от стрели. Удариха наслуки първия ни насип, обсипаха го като лапавица. Издъхваха срещу стената от копия, щитове и мечове. Телата се трупаха. Стрелците ни

заплашваха да запълнят рова около мостовете. А нападателите продължаваха да прииждат.

Разпознах няколко флага, които бях виждал в Розоград и Мъжеград. Елитните батальони настъпваха.

Те пресякоха мостовете и се строиха. Напредваха в строен ред и упражняваха силен натиск върху центъра ни. Зад тях се оформи втора линия, по-силна, по-масивна и по-широка. Когато тя се закрепил, офицерите я преместиха няколко метра напред и накараха хората си да се свият зад щитовете.

Строителите преместиха мантелетите и ги съединиха в нещо като палисада. Най-тежката ни артилерия се съсредоточи върху тях. Зад рововете групи тичаха да запълнят избрани точки.

Макар че хората от най-долното ниво най-малко внушаваха доверие — подозирам, че жребият е бил подправен — те прогониха елитните бойци на Бунта. Успехът им даде само кратка почивка. Следващата вълна атакува на свой ред.

И нашата защита поддаде. Може би щеше да падне, ако хората имаха възможност за бягство. Свикнали са да напускат бойното поле... Но тук бяха в капан, без шанс да изкатерят подпорната стена.

И тази вълна оредя. Накрая Лунния хищник контраатакува и подкара врага пред себе си. Разруши повечето от мантелетите им и за малко заплаши дори мостовете им. Бях впечатлен от агресивността му.

Но беше късно. Господарката не излезе. Предполагам, не се съмняваше, че ще удържим. Врагът се хвърли в последна атака — истинска човешка вълна, която за малко да смачка нашите защитници. На места Бунтът достигна подпорната стена и се опита да се прехвърли през нея или да я разруши. Но хората ни не поддадоха. Непрестанният дъжд от стрели наруши целеустремеността на атаката.

Бунтовниците се отдръпнаха. Свежи попълнения се строиха зад мантелетите. Настъпи временно примирие. Полето остана на разположение на вражеските строители.

— Шест дни — казах, без да се обръщам конкретно към никого. — Не мисля, че ще устоим.

Защитниците на първия насип нямаше да издържат и утрешния ден. Врагът щеше да щурмува втория. Стрелците ни бяха от най-добрите, но се съмнявах, че ще се справят в ръкопашен бой. Нещо повече, въвлечени в близка битка, те нямаше да могат да разреждат

редиците на прииждащите Бунтовници. Тогава кулите на Бунта щяха да тръгват в настъпление веднага щом бъдат завършени.

Близко до задната стена на пирамидата бяхме изкопали тесен ров. Служеше ни за отходно място. Капитана ме хвана точно там, в най-неудобния момент.

— Има нужда от теб на долното ниво, Знахар. Вземи Едноокия и екипа си.

— Какво?

— Ти си лечител, нали?!

Леле, какъв съм глупак. Трябваше да се сетя, че няма да остана страничен наблюдател. И останалите от братството слязоха долу, за да изпълняват различни задачи.

Слизането не беше проблем, макар че движението по временните рампи бе натоварено. Хората от горното ниво и от върха на пирамидата влачеха амуниции за стрелците — Господарката сигурно беше трупала стрели с поколения. Обратно пренасяха трупове и ранени.

— Идеален момент да ни нападнат — казах на Едноокия. — Само трябва да докарат рампите.

— Твърде заети са да вършат същото като нас.

Минахме на десетина стъпки от Ловеца на души. Вдигнах ръка в колеблив поздрав. След кратка пауза той повтори жеста ми. Останах с чувството, че го бях стреснал.

Слизахме надолу, и пак надолу, на територията на Приносителя на бури. Тук вече цареше истински ад. Така е на всяко бойно поле след края на битката, но досега не бях виждал подобно нещо. Навсякъде бяха нападали хора. Мнозина бяха Бунтовници, които нашите нямаха сили да довършат. Дори войниците от горните нива просто ги изритваха от пътя си, за да съберат нашите пострадали. На дузина метра от нас, необезпокоявани, войниците на Бунта вдигаха своите хора и ритаха нашите.

— Сякаш чета старите Анали — споделих с Едноокия. — Например, битката в Прорив.

— Там не се проля толкова кръв.

— Хммм.

Той е бил там. Дълъг път е извървял.

Намерих един офицер и го попитах къде да разположим лазарета. Той предположи, че ще сме най-полезни за Костотрошача. По

пътя минахме неудобно близо до Приносителя на бури. Амулетът на Едноокия изгори китката ми.

— Приятел ли ти е? — попита саркастично черният магьосник.

— Какво?

— Ами, страшилището така те изглежда...

Потръпнах. Лимонена мъгла. Носи се срещу вятъра. Спокойно можеше да е номер на Приносителя на бури.

Костотрошача беше огромен — по-голям от Видоменителя — повече от двеста и петдесет килограма стоманени мускули, извисяващи се над два метра височина. Силата му го превръщаше направо в гротеска. Устата му беше като на крокодил и се твърдеше, че в древността изяждал враговете си. Няколко от старите легенди го наричаха също и Костомелача заради силата му.

Докато зяпах, един от лейтенантите му ни нареди да идем в далечния край на десния фланг, където боевете били толкова леки, че още не е изпратен медицински екип.

Намерихме съответния командир на батальона.

— Настанете се тук — каза той и вкиснато додаде: — Ще заповядам да донесат ранените!

Един от екипа му ни подшушна:

— Сутринта той беше още командир на група. Тежки жертви дадоха офицерите!

Когато има тежки жертви сред офицерите, значи, че застават в предните редици — за да не допуснат хората им да се пречупят.

Ние с Едноокия хванахме иглите.

— Мислех, че тук е било по-леко!

— Леко е относителна дума — той ни огледа сурово, говореше за „лек“ бой, докато бяхме прекарвали деня в бездействие на пирамидата.

Лекуването на светлината на факли е много забавно нещо. Дватама се справихме с няколкостотин души. Когато спирах, за да прогоня болката и вцепенението от ръцете и раменете си, объркано вдигах глава към небето. Очаквах Покорените да се развихрят до полуда и тази нощ.

Гол до кръста, Костотрошача влезе в полевата ни операционна. Със свалена маската изглеждаше като огромен борец. Не каза нищо.

Опитахме се да не му обръщаме внимание. Малките му свински очички останаха напрегнато присвити, докато ни оглеждаше.

Ние с Едноокия обработвахме от двете страни един и същ пациент. Внезапно черният маг спря и вдигна глава като подплашен кон. Очите му се разшириха. Огледа се сепнато.

— Какво има? — попитах.

— Аз не... Странно. Изчезна. За момент... Няма значение.

Продължих да го наблюдавам. Беше изплашен. По-изплашен, отколкото присъствието на Покорен предполагаше. Сякаш го заплашваше някаква лична опасност. Погледнах Костотрошача. И той се взираше в Едноокия.

Същото се повтори и по-късно, докато работехме над различни пациенти. Вдигнах глава. Зад него, на нивото на кръста, зърнах блеснали очи. По гърба ми полазиха ледени тръпки.

Едноокия гледаше в мрака. Притеснението му растеше. Когато приключи с пациента, изми ръцете си и пристъпи към Костотрошача.

Разнесе се животински рев тъмна сянка се метна в осветения кръг — право към мен.

— Форвалака! — изпъшках и се хвърлих встрани.

Звярът прелетя над мен, като закачи с лапа куртката ми.

Костотрошача се добра до мястото, където се приземи човекът леопард едновременно с него. Едноокия развихри заклинание, което ме заслепи — мен, форвалака и всички присъстващи. Чувах рева на звяра. Гневът му прерасна в агония. Когато зрението ми се възстанови, Костотрошача и чудовището вече бяха сплетени в смъртоносна прегръдка. Дясната ръка на Покорения мачкаше гръкляна на създаването, а лявата — ребрата му. Звярът напразно драскаше с нокти във въздуха. Уж имаше силата на дузина истински леопарди, но в хватката на Костотрошача старата женска беше безпомощна. Покорения се разсмя и отхапа от лявата ѝ плешка.

Едноокия се помъкна към мен.

— Трябваше да разполагаме с този в Берил — подхвърлих с треперещ глас.

Едноокия беше толкова изплашен, че се задави. Не се засмя. И на мен не ми беше много весело, честно казано. Просто рефлексивен сарказъм. Хуморът на осъдения на смърт.

Призивът на тропети изпълни нощта. Хората се затичаха към позициите си. Дрънченето на оръжие заглуши хъркането на форвалака. Едноокия хвана ръката ми.

— Трябва да се махаме оттук! — каза. — Хайде!

Бях очарован от зрелището. Леопардът се опитваше да се промени. Приемаше смътно женствени форми.

— Хайде! — Едноокия изруга солено. — То те преследва, нали знаеш. Пратили са го по петите ти. Да изчезваме, преди да се е измъкнало!

Енергията на зловещата твар нямаше изчерпване, въпреки невероятната сила и диващина на Костотрошача. Покорения беше разкъсал лявата ѝ плешка със зъби.

Едноокия беше прав. Там, срещу нас, Бунтовниците се вълнуваха. Скоро щеше да се развихри бой. Време беше да си обираме крушите, и по двете причини. Грабнах чантата си и хукнах.

По обратния път подминахме и Приносителя на бури, и Ловеца на души. Отдадох подигравателно чест и на двамата воден от не знам каква зле разбрана смелост. Единият от тях, сигурен бях, беше насъскал форвалака. Но не получих отговор.

Вълната от шока ме застигна чак когато бях в безопасност на върха на пирамидата. Братството беше около мен. Нямах нищо за вършене, освен да си представям какво можеше да се случи. Тогава се разтреперих толкова силно, че Едноокия ми даде една от собствените ми нокаутиращи отвари.

Сиянието навести сънищата ми. Вече ми беше стар приятел — златисто сияние и прекрасно лице. Каза ми, както и преди:

— *Верните ми не бива да се боят!*

Източният хоризонт порозовяваше, когато упойката започна да ме отпуска. Събудих се не толкова уплашен, но не и по-спокоен. За трети път се опитвах да ме убият. Който и да изпращаше убийци, все щеше да намери начин. Въпреки успокоенията на Господарката.

Едноокия се появи почти веднага и попита:

— Добре ли си?

— Аха.

— Пропусна страхотно изпълнение!

Вдигнах въпросително вежди.

— Кръгът и Покорените се вкопчиха точно след като ти духна свещичката — обясни той. — Преди малко свършиха. Този път беше доста зловещо. Костотрошача и Приносителя на бури пострадаха. Стори ми се, че се бият помежду си. Ела! Искам да ти покажа нещо.

Последвах го с мърморене.

— Колко пострада Бунта?

— Ще чуеш различни версии. Във всеки случай доста. Поне четирима техни го отнесоха... — той спря до предния ръб на върха на пирамидата и драматично махна с ръка.

— Какво?

— Да не си сляп? Аз имам само едно око и виждам по-добре от теб с него!

— Подскажи ми — помолих.

— Потърси разпятието.

— О! — възкликнах. След като ме насочи, лесно забелязах кръста, издигнат до командния пост на Приносителя на бури — Добре. И какво от това?

— Това е твоето приятелче, форвалака.

— Моето ли?

— А да не е наше? — изражение на удовлетворено злорадство премина по лицето му. — Край на историята, Знахар. И то задоволителен. Все едно как и кой уби Тъпана, доживях да видя зловещия му край!

Вляво от нас Гарвана и Глезанка наблюдаваха напредването на Бунта. Пръстите им се стрелкаха светкавично. Бяха прекалено далеч, за да доловя кой знае колко. Все едно да подслушваш разговор на език, който не владееш особено добре. Чувах познати слова, а смисълът ти убягва.

— Какво му става на Гарвана напоследък? — попитах.

— Какво искаш да кажеш?

— Занимава се само с Глезанка. Вече дори не се навърта около Капитана. Не е играл на карти, откакто донесохме Перото и Пътешественика. Вкисва се всеки път, когато опиташ да се държиш мило с детето. Да не е станало нещо, докато ни нямаше?

Едноокия сви рамене.

— Бях с теб, Знахар. Забрави ли? Никой нищо не ми казва. Но, като спомена, да, наистина се държи странно... — той се изкиска. — Странно за Гарвана, тъй де.

Огледах армията на Бунта. Изглеждаха обезсърчени и неорганизирани. Дори в тежката нощ бяха завършили със запълването на двата външни рова. Усилията върху третия им бяха осигурили дузина места за преминаване. Армиите ни на второто и третото нива изглеждаха оредели. Полюбопитствах защо.

— Господарката нареди подкрепления да слязат на първото ниво. Особено от горното.

Най-вече от дивизията на Ловеца на души, осъзнах. Стори ми се странно.

— Смяташ ли, че днес ще пробият?

— Ако продължат с досегашната упоритост — сви рамене Едноокия. — Но, виж! Вече не са толкова въодушевени от перспективата. Откриха, че няма да се дадем лесно. Накарахме ги да се замислят. Да запомнят страшилището в Кулата. Тя още не е излязла. Може би започват да се тревожат.

Подозирах, че тревогите им се дължат по-скоро на междуособици в Кръга, отколкото на нарастващото колебание на войниците. Бунтовническата командна структура сигурно беше в хаос. Всяка армия пада, ако не се знае кой командва.

Обаче четири часа след изгрев те се хвърлиха да умират за каузата си. Предната ни линия се огъна. Оплаквача и Безликия смениха Приносителя на бури и Костотрошача, като оставиха второто ниво на Нощната сянка.

Боевете придобиха определен ритъм. Бунтовниците връхлитаха напред, сред на пороя от стрели, пресичаха мостовете, криеха се зад мантелетите, изливаха се около тях, за да ударят предната ни линия. Продължаваха да прииждат, безконечен поток. Хиляди падаха, преди да достигнат врага. Мнозина, които успяваха, се сражаваха краткотрайно. После се връщаха, понякога помагаха на ранени другари, но по-често просто изчезваха от пътя на смъртта. Офицерите им не можеха да ги овладеят.

Подкрепената линия се задържа по-дълго и по-решително, отколкото предполагах. Но численото превъзходство и насъбралата се умора в крайна сметка си казаха думата. Зейнаха пробиви. Вражеските

войници стигнаха подпорната стена. Покорените организираха контраатаки, повечето от които не бяха проведени в удачния момент. На места по-слабохарактерните се опитваха да избягат на горните нива. Нощната сянка разположи взводове, които изтласкваха дезертърите обратно. Съпротивата се стегна отново.

И все пак Бунтът вече надушваше победата. Ентузиазмът им се завърна.

Далечните рампи и кули поеха напред. Напредването им бе добре премислено, по няколко метра в минута. Една кула се катурна, когато хлътна в неотгъпан участък от първия ров. Разби една рампа и уби дузина. Останалите продължиха. Гвардията пренасочи Най-тежките си оръжия и се включи с огнени топки.

Една кула пламна. После втора. Една рампа избухна в пламъци. Но останалите машини неумолимо пъплеха напред и стигнаха втория ров.

По-леките балисти също промениха прицела си, като прострелваха хилядите, които тикаха обсадните съоръжения напред. Строителите продължаваха да запълват и отгъпват най-близкия ров. И да падат под прицела на стрелците ни. Възхищавах им се. Бяха най-смелите сред враговете ни.

Бунтовната звезда изгряваше. Надмогнаха слабото начало и възвърнаха предишната си ярост. Войниците ни на първото ниво се регрупираха в по-малки отряди. Хората, които Нощната сянка бе пръснал, за да предотвратяват бягството, сега се биеха с прекалено нагли Бунтовници, изкатерили се по подпорната стена. На едно място войниците на Бунта успяха да извадят няколко талпи и се опитаха да си пробият път.

Беше средата на следобеда. Бунтът все още разполагаше с няколко часа дневна светлина. Започнах да треперя. Едноокия, когото не бях виждал от началото на битката, отново се приближи до мен.

— Има вести от Кулата — каза. — Изгубили са шестима от Кръга тази нощ. Което означава, че може би разполагат с осмина. Надали сред тях има и един негов член от времето, когато за пръв път дойдохме на север.

— Нищо чудно, че започнаха толкова бавно.

Той огледа положението.

— Не изглежда добре, нали?

— Не особено.

— Предполагам, че заради това излиза и тя...

Обърнах се.

— Аха. На път е. Самата тя!

Студено. Студено — студено — студено. Не знам защо. Тогава чух Капитана да крещи. И Лейтенанта, и Шекера, и Брестака, и Гарвана, и не знам си още кой. Всички ни крещяха да заемем местата си в строя. Времето за помайване бе свършило. Оттеглих се в лазарета — няколко палатки отзад, за нещастие от подветрената страна на отходното място.

— Бърза проверка — казах на Едноокия. — Провери дали всичко е в ред.

Господарката пристигна на кон от рампата, която се издигаше до входа на Кулата. Яздеше животно, отгледано за това. Беше огромно и буйно, лъскав жребец, който въплъщаваше представата на художник за конско съвършенство. Тя беше облечена много изящно, в червен и златен брокат, с бели шалове, златни и сребърни бижута и няколко черни орнамента. Като богата жена, каквато може да се види по улиците на Опал. Косата ѝ, по-тъмна от нощта, се спускаше свободно под елегантна триъгълна шапка от бяла дантела, увенчана с бели щраусови пера. Мрежичка от перли я прикрепяше. Изглеждаше най-много двайсетгодишна. Тишина обгръщаше приближаването ѝ. Оставяше бойците ни ококорени. Никъде не видях и спомен от страх.

Спътниците на Господарката отлично подхождаха на избория от нея образ. Средни на ръст, облечени в черно, със скрити зад черни воали лица. Яздеха черни коне с черни кожени седла. Олицетворение на популярния образ на Покорените. Единият носеше дълго черно копие, увенчано с почернена стомана, другият — голям сребърен рог. Двамата яздеха на почтително разстояние от двете страни на Господарката.

Тя почете присъствието ми със сладка усмивка, докато минаваше край мен. Очите ѝ искряха от радост и подкана...

— Тя още те обича — подигра ми се Едноокия.

— Точно от това се страхувам — потръпнах.

Тя яздеше през редиците на братството до Капитана. Разговаря с него половин минута. Той не издаде чувствата си, изправен срещу това древно зло. Нищо не може да го разтърси, ако нахлупи желязната командирска маска.

Брестака се появи задъхан. Не го бях виждал от дни.

— Как се справяш, друже? — попитах го.

— Тя иска теб.

От устата ми изскочи някакво „Блъб“. Много интелигентен отговор!

— Знам какво имаш предвид. Достатъчно, че и предостатъчно. Но какво да направя? Намери си кон.

— Кон? Защо? Откъде? — недоумявах.

— Просто предавам съобщение, Знахар! Не питай мен... Говори с дявола!

Млад войник с цветовете на Оплаквача се появи от задния ръб на пирамидата. Водеше няколко коня. Брестака изтича към него. След кратък словесен двубой ме повика. Колебливо се приближих към него.

— Избери си един, Знахар!

Избрах стройна кестенява кобила — очевидно спокойно животно — и се метнах на гърба ѝ. Хубаво беше да съм отново на седлото. Доста време бях пешеходец.

— Пожелай ми късмет, Брестак! — исках гласът ми да прозвучи смело, но се чу само писклив шепот.

— Имаш го! — и, когато потеглях, добави: — Видя ли докъде те докараха глупавите ти истории, а?

— Остави ме на мира, става ли?

Когато пришпорих коня, се зачудих — за миг — доколко изкуството засяга живота. Дали *наистина* сам си бях виновен?

Господарката не извърна глава при пристигането ми. Махна леко. Конникът от дясната ѝ страна се отмести и ми направи място. Схванах намека, спрях и се съсредоточих върху панорамата, вместо да зяпам нея. Усещах, че се забавлява.

Положението се беше влошило по време на отсъствието ми. Войниците на Бунта бяха завзели няколко позиции на втория насип. На първия формациите ни бяха разбити. Оплаквача бе отстъпил и хората му помагаха на онези отдолу да се качат на подпорната стена. На третото ниво войниците на Шепота опъваха лъковете си за пръв път.

Обсадните рампи почти бяха стигнали най-близкия ров. Големите кули бяха спрели. Повече от половината извън строя. Останалите още действаха, но бяха толкова далеч, че стрелците не можеха да ги поразят. Слава на небесата поне за тези дребни услуги.

Покорените на първия насип използваха уменията си, но бяха притиснати толкова силно, че почти нямаха възможност да се развихрят ефективно.

— Искан да видиш това, хроникъоре — каза Господарката.

— А? — още един блестящ изказ от мъдреца на Черния отряд.

— Това, което ще се случи. За да е записано вярно поне на едно място.

Погледнах крадешком към нея. Усмивката ѝ беше тънка и подигравателна. Прехвърлих вниманието си към схватките. Това, което тя ми причиняваше — само застанала сред яростта на свършека на света — беше по-ужасяващо от всякаква смърт в битка. Твърде стар съм да кипя като петнайсетгодишен мераклия.

Господарката щракна с пръсти.

Ездачът от лявата ѝ страна вдигна сребърния рог и отметна воала от лицето си, за да го поднесе към устните си. Перото! Стрелнах с поглед Господарката. Тя ми намигна.

Покорен. Перото и Пътешественика бяха Покорени, също като Шепота преди тях. Каквито сили и могъщество да бяха притежавали, сега те се намираха на разположение на Господарката... Тази мисъл направо ме задави. Последствия, следствия... Старите Покорени падат, нови заемат тяхното място...

Рогът запя — сладък звук, все едно ангел зовеше обитателите на рая. Не беше силен, но отекна навсякъде, сякаш идваше от самата небесна твърд. Боевете спряха на мига. И врагове, и свои — всички се обърнаха към пирамидата.

Господарката щракна с пръсти. Другият ездач (както предположих, Пътешественика), вдигна високо копие си и сведе острието му.

Предната подпорна стена експлодира на дузина места. Животинско тръбене изпълни тишината. Още преди да видя, че се втурват напред, вече знаех — и се разсмях.

— Слонове! — не бях виждал бойни слонове от първата ми година в Черния отряд. — Откъде взе слоновете?

Очите на Господарката сияеха. Не ми отговори. Не беше необходимо. От задморските страни. От съюзниците ѝ в Градовете на скъпоценните камъни. Как ги беше прекарала тук незабелязано и къде ги беше крила, ах, това си остана загадка.

Животните се оказаха сериозна изненада, стоварила се върху Бунта в мига на несъмнения им триумф. Никой по тези части на света не бе виждал боен слон, камо ли да има представа как да се бие с него.

Огромните сиви дебелокожи връхлетяха върху Бунтовниците. Водачите им се забавляваха, като насочваха зверовете си насам-натам, стъпкваха стотици и напълно разбиваха бойния дух на врага. Войниците наведоха мантилетите. Слоновете препуснаха през мостовете и се втурнаха към обсадните кули, като ги събаряха една по една.

Зверовете бяха двадесет и четири, по два за всяко укритие, бяха бронирани — както и водачите им — въпреки че от време на време случайни стрели и копия намираха процеп да се забият. Върховете им или оставаха в кожата на слона, или го убождаха достатъчно силно, за да го ядосат още повече. Загубилите водачите си губеха интерес и към битката. Ранените животни побесняваха. Нанасяха повече щети и от онези, които още бяха под контрол.

Господарката отново махна с ръка, Пътешественика пак даде знак. Войниците отдолу спуснаха рампите, които бяхме използвали за сваляне на боеприпаси прибиране на ранените. Бойците ни напуснаха третия насип — с изключение на Гвардията — и тръгнаха надолу, строиха се и се стовариха в клин сред хаоса. Численото превъзходство на врага превръщаше действията им в пълна лудост. Но като се има предвид бясното люлеене на везните на късмета, бойният дух бе много по-важен.

Шепота предвождаше лявото крило, Ловеца беше в средата, а дебелият стар лорд Джалена командваше дясното. Забиха барабани. Нашите се понесоха напред, забавени само от проблема с изколването на хилядите паникьосани противници. Бунтовниците не смееха да побегнат, но се бояха и да хукнат към побеснелите слонове, застанали между тях и лагера им. Почти не се защитаваха.

Разчистихме пространството до първия ров. Хищника, Оплаквана и Безликия събраха оцелелите от армиите си в редица, ругаеха и заплашваха, за да ги, насъскат напред да подпалят всички вражески строежи.

Нападателят стигна втория ров, завъртя се и се понесоха около изоставените кули и рампи, подминаха ги, следвайки кървавата диря на слоновете. Около машините след пристигането на хората от първия насип пламнаха пожари. Атакуващите напредваха към първия ров, цялото бойно поле бе покрито с вражески трупове. Толкова много мъртъвци не бях виждал през живота си.

Кръгът, или каквото беше останало от него, най-сетне се опомни достатъчно, за да изпробва сили срещу зверовете. Успяха да спечелят няколко победи, преди Покорените да ги неутрализират. После изходът на битката зависеше от войниците на бойното поле.

Както винаги, Бунтът ни превъзхождаше числено. Един по един слоновете падаха. Врагът се трупаше пред линията на атаката. Ние не разполагахме с резерви. Свежи войници се стичаха от лагера на Бунта — без ентузиазъм, но с достатъчно сила да унищожат напредъка ни. Отстъплението беше наложително.

Господарката чрез Пътешественика заповяда прекратяване на атаката.

— Много добре — промърморих. — Наистина великолепно!

Хората ни се връщаха на позициите си, изтощени до смърт.

Скоро щеше да се здрачи. Бяхме издържали още един ден. Допълних:

— А сега какво? Тези глупаци няма да спрат, докато кометата е в небето. А ние пуснахме последната си стрела.

— Опиши го, както го видя, хроникьоре! — усмихна се Господарката и се оттегли заедно със спътниците си.

— А какво да правя с този кон? — измрънках.

Тази нощ пропуснах магьосническото сражение. Не знам кой понесе по-тежки загуби. Изгубихме Лунния хищник, Безликия и Нощната сянка. Само последният падна при вражеско нападение. Останалите пострадаха заради враждата помежду им.

Няма и час след залез пристигна куриер. Подготвих екипа си за слизване долу след вечеря. Отново Брестака ми предаде вестта.

— В Кулата, Знахар. Приятелката ти те вика. Вземи си и лъка.

Човек не може да се страхува от някого до безкрайност, пък било и от самата Господарка. Попитах отчаян:

— Защо и лъкът?

Той сви рамене.

— Да взема ли и стрели?

— За това нямам нареждания. Не ми звучи разумно.

— Вероятно си прав. Едноок, оставям всичко в твои ръце.

Време, прекарано в лукс. Поне ми спестяваше прекарването на нощ в рязане на крайници, шиене на рани и успокояване на младежи със сигурността, че няма да преживеят до края на седмицата. Службата при Покорените дава на войника по-добър шанс да оцелее с раните си, но гангрената и перитонитът все пак взимат своя дял.

И тъй, надолу по дългата рампа и напред през тъмната порта. Кулата надвисваше в небето като легендарен образ, окъпан в сребърната светлина на кометата. Дали Кръгът бе сбъркал? Нима бе чакал прекалено дълго? Дали кометата преставаше да бъде благоприятен знак, след като започнеше да отслабва?

Колко път предстоеше на източните армии? Не бяха достатъчно близо. Но стратегията ни май не се основаваше на отлагането. Ако планът бе такъв, щяхме да сме се изнесли в Кулата и да сме запечатали входа. Или не?

Побиха ме тръпки. Естествено колебание. Докоснах амулета, който Гоблин ми даде навремето, а после и връчения от Едноокия. Не ми вдъхваха много увереност. Погледнах пирамидата и ми се стори, че различавам масивен силует на върха. Капитана? Вдигнах ръка. Силуетът отвърна. Поразвеселен, се обърнах.

Портите изглеждаха като зиналата паст на нощта, но крачката през тях ме запрати в широк осветен коридор. Смърдеше На коне и крави, минали оттук преди цяла вечност.

Един войник ме очакваше.

— Ти ли си Знахаря? Кимнах.

— Последвай ме!

Той не беше гвардеец, а млад пехотинец от армията на Оплаквача. Изглеждаше объркан. Тук-там зърнах още бойци от същата

армия. Това ме разстрои. Оплаквача прекарваше нощите си в прехвърляне на войници, докато останалите от Покорените се биеха с Кръга и помежду си. Никой от тези бойци не беше помирил бойното поле...

Колцина бяха тук? Какви изненади криеше Кулата?

Влязох във вътрешната кула през портала, който познавах от предишния път. Войникът спря на същото място, където бе останал и гвардейският капитан. Пожела ми късмет със слаб, треперлив гласец. Благодарих му пискливо.

Тя не си играеше игрички. Поне не безвкусни. И аз не влязох в ролята на сексуално ориентирано хлапе. Срещата си беше делова. Тя ме настани до масата от тъмно дърво, положи пред мен лъка, и заяви:

— Имам проблем.

Гледах я.

— Навън се носят всякакви слухове, нали? За това, което се случва между Покорените?

Кимнах и уточних:

— Това не е като коварния план за Хромия. Те се избиват взаимно. На нашите не им се иска да попаднат под кръстосания огън.

— Съпругът ми не е мъртъв. Знаеш. Той стои зад всичко. Пробужда се. Много бавно, но достатъчно, за да достигне някои от Кръга. Достатъчно, за да се свърже с жените сред Покорените. Те са готови на всичко за него. Кучки! Наблюдавам ги колкото се може повнимателно, но не съм всемогъща. Успяват да скрият подробности. Тази битка... Не е каквато изглежда. Армията на Бунта е доведена тук от членове на Кръга, които са под влиянието на съпруга ми. Глупаци! Мислят си, че могат да го използват, да ме свалят и да завземат властта. Вече всички са мъртви, избити, но подготвеното от тях е в ход. Не се бия с Бялата роза, хроникьоре — макар че победата над тази глупост ще ми се отрази. Боря се със стария поробител, Властелина. И ако загубя, ще изгубя целия свят.

Странна жена. Не се преструваше на застрашена. Държеше се като равен срещу равен и това спечели симпатиите ми, на мига. Знаеше, че познавам Властелина не по-зле от всеки смъртен, който живее днес. Знаеше, че се боя от него много повече, защото кой се бои от жена повече, отколкото от мъж?

— Познавам те, хроникьоре. Отворих душата ти и надникнах в нея. Биеш се за мен, защото братството ти е сключило договор, който ще следва до горчивия си край. И защото защитниците на принципите му смятат, че честта им е потъпкана в Берил, повечето от вас мислят, че служат на злото...

Тя се обърна и ме озари с нежна усмивка.

— Злото е относително понятие, хроникьоре. Не можеш да го посочиш с пръст. Не можеш да го докоснеш, да го вкусиш или срежеш с меч. Злото зависи от това къде се намираш и кого сочиш обвинително. Положението, в което си попаднал благодарение на клетвата си, те противопоставя на Властителя. За теб той е там, където се намира злото.

Тя замълча за миг, може би в очакване на отговор. Не коментирах. Тя беше изразила с думи собствената ми философия.

— Това зло се опита да те убие три пъти, лечителю. Два пъти от страх заради онова, което знаеш, и веднъж от страх заради бъдещето ти.

— Бъдещето ми? — стреснах се.

— Покорените понякога надничат в идните дни. Може би и този разговор е предсказан.

Бях озадачен. Седях с глупаво изражение на лицето.

За миг тя излезе от стаята и се върна, понесла наръч стрели, които разпиля по масата. Бяха черни и тежки, със сребърни остриета, гравирани с почти невидими букви. Докато ги разглеждах, тя взе лъка ми и го замени с друг с идентично тегло и опън. Великолепно съответстваше на стрелите. Твърде великолепен, за да бъде използван като оръжие.

— Вземи ги. Носи ги винаги със себе си — заповяда ми тя.

— Ще се наложи ли да ги използвам?

— Вероятно. По един или друг начин, утре този въпрос ще се реши. Бунтът беше смазан, но разполага с резерви в човешка сила. Моята стратегия може да не успее. Ако аз се проваля, съпругът ми ще спечели. Не Бунтът, нито Бялата роза, а Властителя, тази чудовищна твар, която се върти неспокойно в гроба...

Избягнах погледа ѝ, огледах оръжието и се зачудих какво ли трябва да кажа, за да не чуя какво да сторя с тези смъртоносни инструменти и дали бих могъл да го сторя, когато му дойде времето.

— Ще разбереш, когато мигът настъпи — прочете мислите ми тя.
— И ще постъпиш както сметнеш за правилно.

Сега я погледнах, намръщих се, искаше ми се... Знаех каква е тя и пак изгарях от копнеж. Може би идиотските ми братя бяха прави.

Тя се усмихна, протегна твърде съвършената си ръка и стисна пръстите ми...

Изгубих сметка на времето. Така мисля. Не си спомням нищо от това, което се случи. Съзнанието ми се изплъзна за миг, а когато се възвърна, тя все още стискаше ръката ми.

— Време е да си вървиш, войнико! Почини си добре — усмихна се.

Изправих се като зомби и се затътрих към вратата. Имах смътното чувство, че съм пропуснал нещо. Не погледнах назад. Не можех.

Излязох от Кулата в нощта и незабавно открих, че пак ми се губи време. Звездите се бяха плъзнали по небосклона. Кометата залязваше. Да почивам добре? Та часовете за отдых почти бяха отминали.

Беше спокойно, студено, пееха щурци. Щурци! Кой да повярва? Погледнах дадените ми оръжия. Кога бях опънал лъка? Защо бях положил стрела на тетивата? Не си спомнях да съм ги взимал от масата... В продължение на един страховит миг се опасявах, че полудявам. Песента на щурците ме върна в реалността.

Вдигнах глава към пирамидата. Някой стоеше на върха и ме гледаше. Махнах с ръка. Отсрещният ми отвърна. Брестака, ако съдим по движенията. Добрият стар Брестак!

Няколко часа ни делиаха от изгрева. Можех да дремна, ако не се туткам много.

На четвърт път нагоре по рампата усетих нещо странно. На половината осъзнах усещането. Амулетът на Едноокия! Китката ми пламтеше... Покорен! Опасност!

Облак мрак се стрелна от нощта, сякаш изникна от неравностите по стената на пирамидата. Разпротря се като платно на кораб и се понесе към мен. Отвърнах по единствения възможен начин. Със стрела.

Стрелата ми разкъса платницето от мрак. Обгърна ме протяжен писък, изпълнен по-скоро с изненада, а не с гняв, по-скоро с отчаяние, а не с агония. Мракът се сви. Човекоподобна фигура се търколи по склона. Проследих падането ѝ, но изобщо не се сетих да пусна втора стрела, макар че я бях сложил на тетивата. Слисан, продължих изкачването.

— Какво стана? — попита ме Брестака, когато стигнах до върха.

— Не знам — признах си. — Честно, нямам и най-смътна представа какво, по дяволите, става тази нощ.

Той ме огледа внимателно.

— Изглеждаш доста зле. Почини си малко!

— Имам нужда — съгласих се. — Съобщи на Капитана. Тя каза, че утре е великият ден. Ще спечелим или ще загубим...

Като че ли новината щеше да му е от полза. Но ми се стори, че е важно да го знае.

— Аха. Направиха ли ти нещо? — попита той.

— Не знам. Не мисля.

Брестака искаше да поговорим още, въпреки съвета си за почивка. Внимателно го отстраних от пътя си, влязох в една от болничните палатки и се свих в ъгъла като ранено животно, сгушено в бърлогата си. По някакъв начин бях докоснат, но не можех да го изразя с думи. Щеше да отнеме време, докато се възстановя. Вероятно повече, отколкото имах на разположение.

Пратиха Гоблин да ме събуди. Бях в обичайното си очарователно сутрешно настроение. Заплашвах с кръвна мъст всеки, достатъчно тъп да смути сънищата ми. Не че те не заслужаваха да бъдат прекъснати. Бяха отвратителни. Вършех неописуеми неща с няколко момичета — на не повече от дванайсет години — и ги карах да се наслаждават на извращенията. Беше гнусно — сенки, които кръжат в съзнанието ти.

Не ми се ставаше въпреки потресаващите видения. Под завивката бе приятно и топло.

— Искаш ли играта да загубее? — попита ме Гоблин. — Слушай, Знахар! Приятелката ти излиза. Капитанът иска да я посрещнеш.

— Аха... добре... — грабнах ботушите си в едната ръка, а с другата отметнах покривалото на палатката. Изръмжах: — Колко е часът, да му се не види? Сякаш слънцето е изгряло преди часове!

— Точно така. Брестака сметна, че се нуждаеш от отдих. Каза, че снощи си имал тежки преживявания.

Изсумтях, като бързо се приготвих. Чудех се дали да се мия, но Гоблин ме натери нататък.

— Давай по-бързо! Бунтът идва!

Чувах далечни барабани. Преди Бунта не използваше барабани. Попитах какви са. Гоблин сви рамене. Беше блед. Предполагам, чул бе съобщението ми за Капитана. Победа или поражение. Днес.

— Избрали са нов съвет...

Беше станал словоохотлив, както често става с уплашените хора. Разказа ми с подробности какво се е случило през нощта при враждата между Покорените, и какви щети е понесъл Бунтът. Не чух нищо ободряващо. Той ми помогна да навлека бронята, която имах. От битките при Розоград насам не бях носил нищо, освен плетена ризница. Събрах оръжията, които Господарката ми даде, и излязох навън в една от най-прелестните утрини, които съм виждал.

— Страхотен ден за умирачка! — възкликнах.

— Да бе!

— След колко време тя ще бъде тук?

Капитана искаше да сме готови за пристигането ѝ. Харесваше му да представя картина на ред и експедитивност.

— Ами, когато дойде. Току-що получихме съобщението, че ще излезе.

— Хм — огледах върха на пирамидата. Мъжете се подготвиха за сражение. Като че ли никой не си даваше много зор. Заявих: — Смятам да се поразходя!

Гоблин не отговори. Просто вървеше след мен, бледото му лице бе сгърчено в загрижена гримаса. Очите му постоянно се стрелкаха във всички посоки и не изпускаха нищо. От прегърбените му рамене и предпазливите му движения отсъдих, че поддържа заклинание, готово за мигновена употреба. Но след като известно време ме следваше неотстъпно, осъзнах, че играе ролята на мой телохранител.

Бях и доволен, и притеснен. Доволен заради загрижеността на нашите към моята особа, а притеснен, защото положението ми се е

влошило до такава степен. Сведох поглед към ръцете си. Несъзнателно бях опънал лъка и бях сложил стрела. Част от мен също бе нащрек.

Всички зяпаха оръжието, но никой не попита откъде го имам. Подозирах, че вече се носят легенди. Странно, че събратята ми не ме притиснаха в някой ъгъл за допълнителен разпит.

Бунтът внимателно и методично строяваше армиите си извън обсега на оръжията ни. Явно някой бе поел командването и бе възстановил дисциплината. И беше вдигнал цяла армада нови обсадни машинарии през нощта...

Нашите бяха напуснали първия насип. Долу стояха само кръстът и беснеещият на него звяр... Беснеец? След всичко, което беше преживяла, включително и разпъването на този кръст, форвалака отще беше жива!

Войниците се раздвижиха. Стрелците вече заемаха третия насип, а Шепота бе поела командването на цялата линия. Съюзниците, оцелели от първото ниво, армията на Ловеца и всички останали, бяха на втория насип. Лорд Джалена стоеше отдясно, а Оплаквача — отляво. Бяха положени сериозни усилия да се възстанови подпорната стена, чието състояние беше ужасно. Нямаше да е особено препятствие.

— Чухте ли последните новини, момчета? — присъедини се към нас Едноокия.

Вдигнах вежди въпросително.

— Те твърдят, че най-сетне са открили Бялата роза.

След известен размисъл отвърнах:

— Доста съмнително.

— Определено. От Кулата твърдят, че детето е подставено. Просто да вдъхнови войниците.

— И аз така мисля. Чудно, че не са се сетили по-рано!

— Като говорим за дявола... — изписука Гоблин и посочи.

Наложи ми се да се взра за момент, преди да забележа слабото сияние, което напредваше между кохортите на вражеските роти. Обкръжаваше дете на бял кон, понесло червен флаг с избродирана бяла роза.

— Дори представлението е посредствено! — оплака се Едноокия. — Онзи там, отзад, създава ореола!

Вътрешностите ми бяха вързани на възел от страх, че в крайна сметка това е истинско. Погледнах ръцете си и се запитах дали детето е мишената, която Господарката имаше предвид. Но не. Нямах желание да пусна стрела в тази посока. Всъщност нямаше да покрия и половината разстояние.

Погледнах Гарвана и Глезанка от другата страна на пирамидата. Пръстите им вихрено танцуваха в разговор. Тръгнах към тях.

Гарвана ни забеляза, когато бяхме на десетина метра от тях. Погледна оръжията ми. Лицето му замръзна. В ръката му блесна нож. Започна да си чисти ноктите.

Препънах се, толкова стреснат бях. Той изпълняваше този фокус с ножа само когато бе под напрежение. Защо с мен? Не бях негов враг. Пъхнах лъка и стрелата под лявата си мишница и поздравих Глезанка. Тя се усмихна широко и бързо ме прегърна. Тя нямаше нищо против мен. Попита ме дали може да разгледа лъка. Позволих ѝ да го гледа, но не и да го докосне. Просто не можех.

Гарвана беше неспокоен като човек, седнал върху мравуняк.

— Какво, по дяволите, те яде отвътре? — поисках да зная. — Държиш се, като че всички страдаме от, чума!

Поведението му ми причиняваше болка. Бяхме преживели немалко заедно, ние с Гарвана. Нямаше причини да се обръща против мен. Устата му се превърна в тънка черта. Той задълба под ноктите си така, че се изплаших да не се разкървави.

— Е? — промърморих.

— Не ме притискай, Знахар!

С дясната си ръка почесах гърба на Глезанка, когато тя се притисна към мен. С лявата стиснах лъка. Кокалчетата ми добиха цвета на стар лед. Бях готов да го ударя. Без кинжала щях да имам шанс. Той беше здраво копеле, но и аз съм се калявал с години.

Глезанка сякаш не забелязваше напрежението помежду ни. Гоблин пристъпи между нас. Погледна Гарвана, позата му бе не помалко напрегната от моята.

— Имаш голям проблем, Гарван. Мисля, че е най-добре да го обсъдим с Капитана.

Гарвана се смая. Осъзна, макар и за миг, че си създава врагове. Ужасно трудно е да ядосаш Гоблин. Наистина да го вбесиш, не като при, игричките с Едноокия.

Нещо угасна в очите на Гарвана. Той посочи лъка ми и ме обвини:

— Той е любовник на Господарката.

Бях по-скоро озадачен, отколкото ядосан.

— Не е вярно! — възразих. — Но какво, ако наистина съм спал с нея?

Той се разшава неспокойно. Погледът му непрестанно прескачаше към Глезанка, която се притискаше към мен. Искаше тя да се отдалечи отук, но не можеше да изрази желанието си смислено.

— Първо постоянно се влачиш с Ловеца на души. Сега с Господарката. Какви ги вършиш, Знахар? На кого ни продаваш?

— Какво?!

Само присъствието на Глезанка ме спря да не го напада.

— Стига толкова! — заяви Гоблин. Гласът му бе твърд, без следа от свойственото му писукане. — По-висшестоящ от вас съм. И ще се възползвам от ранга си. Веднага! Точно тук! Отиваме при Капитана и ще обсъдим всичко. В противен случай ще оттеглим гласуването си за приема ти в Черния отряд, Гарван. Знахаря е прав. Напоследък се държиш като истински задник. Такива не ни трябва. Имаме си достатъчно проблеми и без друго! — и посочи с пръст Бунта, който отвърна с тропети.

Не отидохме на съвет при Капитана.

Беше очевидно, че начело е нов главнокомандващ. Вражеските дивизии тръгнаха напред с бавна маршова стъпка. Щитовете им бяха подредени в правилна костенуркова формация^[4], и отбиваха повечето ни стрели. Шепота бързо се ориентира и съсредоточи огъня на гвардейците само върху едно каре, като накара стрелците да изчакат по-тежките оръжия да разчупят костенурките. Ефикасно, но не достатъчно.

Обсадните кули и рамките се понесоха напред с цялата бързина, с която хората успяваха да ги теглят. Гвардейците сториха всичко възможно, но успяха да разрушат само няколко. Шепота бе изправена пред дилема. Трябваше да избира между мишените. Реши да се съсредоточи в разбиването на костенурките.

Този път кулите успяха да се приближат повече. Стрелците на бунта вече поразяваха целите си. Това означаваше, че са влезли в обсега на нашите стрелци, които бяха обучени много по-добре.

Врагът прекоси третия ров и се сблъска с масиран обстрел и от двете нива. Едва когато стигнаха до подпорната стена, формациите се разделиха и се устремиха към слабите места. Успяха да постигнат известен успех. Но тогава атакуваха едновременно от всички страни. Рампите им се бавеха все още. Хора със стълби се юрнаха напред.

Покорените не пестяха сили. Хвърлиха в боя всичко, на което бяха способни. Магьосниците на Бунта се сражаваха с тях през целия път и въпреки щетите, които понасяха, в общи линии успяха да ги неутрализират. Шепота не участваше в това. Беше прекалено заета.

Господарката и спътниците ѝ пристигнаха. Призоваха ме отново. Качих се на седлото на коня си и застанах до владетелката, положил лъка в скута си. Враговете продължаваха да прииждат. От време на време поглеждах Господарката. Тя остана ледената кралица. Лицето ѝ беше напълно безизразно.

Бунтът печелеше позиция след позиция. Хора с лопати се втурнаха да копаят, като строяха естествени рампи. Дървените бавно напредваха. Но нямаше да пристигнат скоро.

Долу съществуваше само един остров на спокойствието — около разпнатата форвалака. Нападателят я заобикаляха възможно най-далече.

Войниците на лорд Джалена започнаха да поддават. Човек виждаше очертаващия се пробив още преди да се обърнат да погледнат подпорната стена зад тях.

Господарката махна с ръка. Пътешественика пришпори коня си напред и надолу по склона на пирамидата. Достигна хората на Шепота, мина през тях и спря на ръба на насипа зад войниците на лорд Джалена. Вдигна копието си. То проблесна. Не знам защо, но армията на Джалена набра смелост, обедини се и започна да изтласква Бунтовниците назад.

Господарката махна с лявата си ръка. Перото се спусна по склона като вихър с надут рог. Сребърният му призив заглуши тропетите на Бунта. Тя подмина войниците на третото ниво и конят ѝ прескочи насипа. Падането би убило всяко нормално животно. Този обаче се приземи тежко, запази равновесие и се вдигна на задни крака,

цвилейки. Перото надуваше рога си. Както и отдясно, войниците се окопитиха и започнаха да оказват отпор.

Малка индигова фигурка се покатери по стената и се затича към основата на пирамидата. Измина целия път до Кулата. Оплаквача. Намръщих се, озадачен. Дали беше освободен?

Нашият център стана фокусът на битката, Ловеца се бореше яростно да запази позицията си.

Чух странни звуци, погледнах нагоре и видях, че Капитана се приближава от другата страна на Господарката. Беше на кон. Обърнах се. Множество коне.

Взрях се по продължение на дългия стръмен склон към теснината на третия насип и сърцето ми падна в петите. Тя не планираше кавалерийско нападение... нали?

Перото и Пътешественика бяха силен лек, но дозата не бе достатъчна. Те потушиха съпротивата само до появата на бунтовническите рампи.

Насипът падна. По-бавно, отколкото очаквах, но все пак падна. Избягаха не повече от хиляда души. Погледнах Господарката. Лицето ѝ представляваше ледена маска, но усещах доволството ѝ.

Шепота изливаше стрели върху гъмжилото. Гвардията стреляше от упор с балистите.

Над пирамидата пропълзя сянка. Вдигнах очи. Килимът на Оплаквача се носеше над врага. По краищата му надвесени войници хвърляха топки с размера на човешка глава. Те потъваха в гъмжилото на Бунта без видим резултат. Килимът се понесе към лагера на врага, като сипеше тези безполезни предмети.

Бунтът загуби цял час да установи солидни преходни точки към третия насип и още толкова да докара достатъчно хора, за да се впусне в атака. Шепота, Перото, Пътешественика и Ловеца безмилостно ги премазваха. Прииждащите войници се катереха през купчините трупове на събратята си, за да стигнат до върха.

Оплаквача пренесе замерянето с топки над лагера на Бунта. Съмнявах се, че там е останал жив човек. Всички бяха на бойното поле и очакваха реда си да ни нападнат фалшивата Бяла роза седеше на коня си близо до втория ров, обкръжена от сияние и от новия съвет на Бунта. Стояха неподвижни е изключение на случаите, когато някой от

Покорените използваше силите си. Срещу Оплаквача не предприеха нищо. Очевидно не можеха да му навредят.

Погледнах Капитана, който според мен замисляше нещо... Подреждаше ездачи по цялата предната стена на пирамидата. В крайна сметка щяхме да атакуваме надолу по склона! Що за идиотщина!

В главата ми се обади нежен глас: *Верните ми не бива да се боят!* Господарката ме гледаше — студено и величествено. Обърнах се отново към битката.

Краят беше близко. Нашите войници захвърляха лъковете. Изоставяха и тежките оръжия. Окопаваха се. Цялата армия се задвижи в равнината. Но движенията им изглеждаха някак забавени и нерешителни. Това беше мигът, когато трябваше да се втурнат с рогата напред, да ни прегазят, да връхлетят в Кулата, преди да успеем да затворим портите...

Оплаквача се появи с рев откъм вражеския лагер, движеше се дузина пъти по-бързо от препускащ кон. Видях как големият килим минава над главите ни и дори тогава не успях да потисна изумлението си. За миг той закри кометата, после се насочи към Кулата. Странен вой се понесе надолу. Изобщо не приличаше на виковете на Оплаквача, които познавах отпреди. Килимът се залюля леко, опита да забави и се заби в Кулата на няколко стъпки под покрива ѝ.

— Мили Боже! — промърморих, загледан в обърнатия килим. Пътниците му се изсипаха от височина сто и петдесет метра. — Мили Боже!

После Оплаквача умря или изгуби съзнание. И самият килим започна да пада.

Преместих поглед към Господарката, която също следеше събитието. Изражението ѝ не трепна дори за миг. Меко, с глас, който само аз чух, тя изрече:

— *Налага* се да използваш лъка!

Изтръпнах. И за миг през съзнанието ми прелетяха образи — стотици от тях, прекалено бързо, за да ги различа. Май опънах лъка...

Тя беше ядосана. Кипеше от толкова силен гняв, че се разтреперих само от близостта си до нея. Макар да знаех, че яростта ѝ не е насочена към мен. Не беше трудно да се определи причината. Падането на Оплаквача не бе резултат от вражески действия. Имаше само един Покорен, който носеше отговорност за това: Ловеца на

души. Доскорошният ни господар. Онзи, който ни използваше толкова често за плановете си.

Господарката промърмори нещо. Не съм сигурен, че чух правилно, прозвуча ми като:

— Дадох ѝ последна възможност!

— Не сме участвали в това! — прошепнах.

— Ела!

Тя пришпори коня си с колене. Животното прескочи през ръба. Хвърлих отчаян поглед към Капитана и я последвах.

Господарката се спусна по склона бързо, както и Перото преди нея. Кобилата ми явно умираше от желание да се изравни с жребеца ѝ.

Понесохме се към гъмжило пищящи войници. От средата му бликаше фонтан лимонена мъгла и се разнасяше по вятъра, като поразяваше всички по пътя си. Господарката не трепна.

Ловеца на души бягаше. Приятели или врагове, всички бързаха да се отдръпнат. Смъртта го обкръжаваше. Той връхлетя върху Пътешественика, подскочи, събори го от седлото, яхна коня му и скочи на второто ниво. Понесе се през враговете, слезе в равнината и препусна с все сили.

Господарката мина по проправената от него пътека. Тъмната ѝ коса се вееше. Яздех близо до нея, напълно озадачен, но неспособен да променя действията си. Стигнахме равнината на триста стъпки зад Ловеца на души. Господарката пришпори жребеца си. Кобилата ми препусна край него. Бях сигурен, че едното или и двете животни ще се препънат в изоставени машини или трупове. Само че те — а и конят на Ловеца — стъпваха толкова сигурно, като че ли се движеха по равен път.

Ловеца препускаше право към вражеския лагер. Прекоси го. Последвахме го. В откритата равнина отвъд започнахме да го догонваме. И трите коня бяха неуморими като машини. Километри оставаха зад гърба ни. С всеки спечелвахме по петдесетина метра. Стиснах лъка и продължих да се нося като в кошмар. Никога не съм бил религиозен, но този път се изкушавах да се помоля.

Тя беше неумолима като смъртта, моята Господарка. Съжалих Ловеца на души, когато тя го хвана.

Ловеца на души галопираше по път, който криволичеше из една от долините на запад от Чара. Бяхме близо до върха на хълма, където почивахме и видяхме лимонената мъгла. Спомних си, покрай какво преминахме там, край Кулата, фонтан от същата гадост — и тя не ни докосна.

Какво се беше случило? Дали беше задействан някакъв план, който оставяше хората ни на милостта на Бунта? Към края стана ясно, че стратегията на Господарката е максимално унищожение. Искаше и от двете страни да оцелеят възможно най-малко хора. Разчистваше къщата. От Покорените ѝ беше останал само един враг. Ловеца на души. Ловеца, който се бе отнесъл почти добре към мен. Който бе спасил живота ми поне веднъж, при Стълбата на плача, когато Приносителя на бури щеше да убие мен и Гарвана. Ловеца, който беше единственият Покорен, говорил с мен като с човек, споделил нещичко за старите дни и отвърнал на неутолимото ми любопитство...

За какъв дявол се носех в това адско препускане с Господарката, на лов за твар, която можеше да ме премаже, без да мигне?

Ловеца се скри зад склона на хълма. След секунди, когато и ние взехме завоя, беше изчезнал. Господарката забави за миг галоп а си. Бавно завъртя глава. После дръпна юздите и се обърна към дърветата покрай пътя. Спря, когато стигна първите растения. Кобилата ми се закова до нея.

Господарката скочи от жребеца си. Последвах я, без да се замисля. Когато стъпих на краката си, нейният кон вече агонизираше, а моят беше мъртъв — все още изправен, но съвсем вкочанен. На шиите и на двамата имаше изгорени участъци с размера на юмрук.

Господарката посочи с ръка и тръгна напред. Приведен, със стрела на тетивата, аз се плъзнах след нея. Вървах предпазливо, безшумно, мушках се между храстите като лисица.

Тя спря, приведе се и посочи. Погледнах по протежение на ръката ѝ. Проблясък, проблясък, две секунди бърза смяна на образи. Спряха. На около петнайсетина стъпки видях коленичил силует, застанал с гръб към нас. Правеше сложни движения. Нямаше време за моралните скрупули, които ме тормозеха, докато яздех насам. Тази твар беше направила няколко опита да посегне на живота ми. Стрелата ми литна във въздуха, преди да осъзная постъпката си.

Улучих силуета в главата. Той подскочи напред. Затаих дъх за секунда, после въздъгнах с облекчение. Толкова лесно...

Намръщена, Господарката направи три бързи крачки напред. Отдясно се чу скорострелно шумолене. Нещо клатеше храстите. Тя се завъртя и хукна към откритото пространство, като ме удари по ръката.

За секунди се озовахме на пътя. Още една стрела бръмчеше на тетивата ми. Ръката ѝ се вдигна, посочи... От горите на петнайсетина метра встрани се измъкна квадратна сянка. Силуетът върху нея като че ли запрата нещо към нас. Олюлях се от силата на удара без никакъв видим източник. През очите ми сякаш се сплетоха паяжини, които замъглиха зрението ми. Смътно усетих, че Господарката прави някакъв жест. Паяжините изчезнаха. Чувствах се цял. Тя посочи към килима, който вече се издигаше и се отдалечаваше.

Опънах лъка и пуснах стрелата, но не се надявах да поразя подвижна мишена от такова разстояние. Не улучих, но само защото килимчето пъргаво се стрелна надолу и се наклони встрани, щом стрелата излетя. Премина на сантиметри от главата на силуета.

Господарката направи нещо. Въздухът забоботи. От небитието се появи гигантско водно конче като онова, което бях видял в Гората на облака. То се стрелна към килима и го удари. Той се завъртя, изпляска и хвъркна. Ездачът му падна с отчаян писък. Пуснах нова стрела в мига, когато той се удари в земята, фигурата се сгърчи леко и застина неподвижно. А ние се надвесихме над ней.

Господарката смъкна черния шлем от жертвата си. И изруга. Ругаеше тихо, равномерно — ѝ употребяваше думички, каквито и старши сержант няма в речника си.

— Какво? — попитах накрая.

— Не е тя! — владетелката се обърна и погледна към гората.

Лицето ѝ застина за няколко секунди. После насочи поглед към реещия се килим. Наклони глава към дърветата.

— Иди виж дали е жена. И провери конят там ли е! — тя започна да примамва килима на Ловеца с пръст.

Тръгнах да изпълня заръката ѝ. Умът ми кипеше. Значи Ловеца е жена, а? Много хитро. Всичко е приготвено за тази гонитба, от самата Господарка.

Страхът ми се усилваше, докато се плъзгах между дърветата — бавно и безмълвно. Ловеца бе изиграл всички, и то много по-хитро,

отколкото дори Господарката бе очаквала. Какво следваше тогава? Посегателствата върху живота ми бяха толкова много... Може би това беше моментът да сложи край на евентуалната заплаха. Която представлявах?

Обаче не се случи нищо. Само дето се натъкнах на труп втората, свалих черния шлем и открих под него лицето на прекрасен младеж. Страх, гняв и разочарование ме обляха едновременно. Ритнах тялото. Голямо чудо, да си изливам гнева върху мъртво месо!

Облекчението ми не продължи дълго. Започнах да оглеждам лагера, където бяха дебнали двойниците. Бяха прекарали там доста време и се бяха подготвили за по-продължителен престой. Имаше запаси поне за месец.

Голям вързоп привлече вниманието ми срязях въжетата, с които бе опакован и го отворих. Документи. Балата тежеше поне четирийсет килограма. Обзе ме любопитство.

Огледах се трескаво, не видях нищо заплашително и порових малко по-навътре. И незабавно осъзнах какво държа в ръце. Това бяха част от документите, изкопани от нас в Гората на облака.

Какво правеха тук? Мислех, че Ловеца ги е предал на Господарката. Еха! Заговори и контразаговори. Може би беше дал само някои. И вероятно бе задържал другите, за които е преценил, че ще са му от полза в бъдеще. Явно сме били толкова близо по петите му, че не е имал време да ги прибере...

А имаше вероятност да се върне. Отново се изплаших и пак се огледах.

Нищо не помръдваше.

Къде беше той?

Тя, напомних си. Ловеца беше една от жените сред Покорените.

Потърсих доказателства за заминаването ѝ и бързо открих следи от стъпки, които водеха навътре в гората. На няколко крачки зад лагера дирята ме изведе на тясна пътека. Приведох се, огледах горския масив и златистите мушици, които се носеха в светлинните остриета на лъчите. Заставих се да продължа.

Ела, призова ме глас в съзнанието ми. Ела.

Господарката. Закрачих обратно с облекчението, че не се налага да тръгна по пътеката.

— Мъж беше — казах, когато се приближих до Господарката.

— И аз така предположих — тя управляваше килимчето с длан, на половин метър над земята. — Качвай се!

Преглътнах, но се подчиних на заповедта. Упражнението беше като прекачване в лодка от дълбока вода. Изложих се два пъти. Тя ме последва. Казах ѝ:

— Той — *тя* — е на коня. Поела е по пътека през гората.

— В каква посока?

— На юг.

Килимът се издигна плавно. Мъртвите коне се смалиха под нас. Понесохме се над дърветата. Имах чувството, че снощи съм изпил няколко галона вино — стомахът ми се бунтуваше по същия начин.

Господарката изруга тихо под нос. Най-сетне, с по-силен глас, заяви:

— Тази кучка! Опитва се да прекара всички ни. Включително и моя съпруг!

Премълчах. Двоумях се дали да спомена за документите. Тя щеше да се заинтересува. Но аз също се интересувах. Ако си отворех устата сега, никога нямаше да ми се отдаде възможност да ги прегледам.

— Обзалагам се, че точно това прави. Отървала се е от другите Покорени, Като се е преструвала, че участва в заговора. После е трябвало да премахне само мен. Тогава просто щеше да остави Властелина в земята. Можеше да се справи с всичко и отгоре на това да го държи под контрол. Няма как той да се измъкне без чужда помощ... — тя не говореше на мен, а мислеше на глас. — И аз пропуснах да видя доказателствата. Или ги пренебрегнах. А те са били пред очите ми през цялото време. Проклетата кучка! Ще я изгоря жива!

Пропаднахме. Едва не изгубих малкото, което беше останало в стомаха ми. Носехме се надолу към долина, по-дълбока от повечето в района, макар че хълмовете и от двете ни страни се издигаха на не повече от шейсет-седемдесет метра. Господарката забави спускането ни.

— Стрела! — нареди ми тя. Бях забравил да приготвя нова.

Километър-два летяхме по продължение на долината, после се издигнахме по склона и накрая се озовахме до седиментна скална

тераса. Там увиснахме, като почти докосвахме камъка. Вятърът бе остър и студен. Ръцете ми се вкочаниха. Бяхме много далеч от Кулата. В тази област зимата вече предявяваше правата си. Разтреперих се като лист.

Единственото предупреждение бе тихото:

— Дръж се!

Килимът се стрелна напред. На четиристотин метра пред нас забелязах силует, прилепен плътно към гърба на препускащ кон. Господарката снижи височината, докато се понесохме по петите му на две стъпки над земята.

Ловеца ни забеляза. Вдигна ръка в предупредителен жест. Пуснах стрелата.

Килимът ме отхвърли назад, когато Господарката го изтегли нагоре, опитвайки се да прелети над коня и ездачката. Не го вдигна достатъчно. От удара килимът се усука. Рамката изпука и се счупи. Завъртяхме се. Отчаяно се държах, докато небето и земята се въртяха около мен. Следващият сблъсък беше със земята. Дълго се търкаляхме. Опомних се.

Веднага скочих на крака и с треперещи ръце сложих нова стрела на тетивата. Конят на Ловеца бе паднал със счупен крак. Ловеца стоеше до него, с ръце на коленете, замръзнал. Сребърното острие на стрела стърчеше от корема ѝ и сочеше право към мен.

Пуснах следващата стрела. И още една. И още една, като си спомних ужасяващата жизненост, с която ни беше смаял Хромия в Гората на облака, след като Гарвана го бе набучил със стрелата, носеща властта на истинското му име. Все още уплашен, извадих меча си, щом и последната стрела попадна в целта. Хвърлих се към Ловеца, вдигнах високо острието, завъртях го в зловещ удар с две ръце. Беше най-страховитият, яростен удар, който някога съм нанасял. Главата на Покорения се търкулна встрани. Забралото на шлема се отвори. Към мен с обвинителен поглед се взря женско лице. Жената и Господарката си приличаха като две капки вода.

Очите на Ловеца се фокусираха върху мен. Устните ѝ се опитаха да изрекат думи. Стоях там вцепенен, чудех се какво ли, по дяволите, означава всичко това. Животът напусна Покорената, преди да отгатна съобщението, което се мъчеше да ми предаде.

Щях да се връщам към този миг хиляди пъти и да се опитвам да разгадая промълвените от умиращата слова.

Господарката припълзя до мен. Влачеше единия си крак. Навикът ме задължи да се обърна, да коленича...

— Счупен е — заяви тя. — Няма значение. Ще почака!

Дишането ѝ беше плитко и учестено. За момент си помислих, че е от болката. После видях, че се взира в главата. Започна да се кикоти.

И аз се вторачих в онова лице, тъй подобно на нейното, после пак я погледнах. Тя отпусна ръка на рамото ми, като ми позволи да поема част от тежестта ѝ. Изправих се внимателно, прегърнах я през кръста.

— Никога не съм харесвала тази кучка — каза Господарката. — Още когато бяхме деца...

Погледна ме изпитателно и стисна устни. Жизнеността се оттече от лицето ѝ. За сетен път се превърна в ледената кралица. Дори ако някога в сърцето ми е пламтяла странна искрица любов, както ме обвиняваха братята ми, в този миг тя проблесна за последен път. Недвусмислено осъзнах какво се мъчи да разруши Бунтът — истинските Бели рози от движението, не марионетките на чудовището, което беше създало тази жена и сега искаше да я унищожи, за да възкреси собствения си ужасен терор над белия свят. В този миг с радост бих търколил главата ѝ до тази на нейната сестра.

За втори път, ако можеше да се вярва на Ловеца. Втора сестра. Това не заслужаваше преданост.

Съществуват граници за късмета на всеки, за властта на всеки, за времето, което се осмеляваш да устоиш. Нямах смелост да последвам импулса си. Може би по-късно. Капитана беше направил грешка, като прие службата при Ловеца на души. Дали уникалното ми положение беше достатъчно да го убедя да разтрогне договора с основанието, че Ловеца е мъртъв?

Съмнявах се. Битката щеше да бъде тежка, меко казано. Особено ако — както подозирах — той беше допринесъл за смъртта на Синдика в Берил. Съществуването на Черния отряд не изглеждаше заплашено, при условие че преживеем битката. Той нямаше да помисли за друго предателство. За него в моралния сблъсък се криеше по-голямото зло.

Дали изобщо все още имаше братство? Битката за Чар не бе свършила, само защото нас с Господарката ни нямаше. Кой знае какво

се беше случило, докато преследвахме вероотстъпника Покорен?

Погледнах слънцето и с изумление установих, че е минал само час. Господарката също си спомни за Чар.

— На килима, учителю! — каза тя. — Да се връщаме!

Помогнах ѝ да се добере на куц крак до останките на килима на Ловеца. Беше доста съсипан, то тя прецени, че ще свърши работа. Настаних я, прибрах лъка, който ми беше дала и седнах пред нея. Тя прошепна нещо. Килимът се издигна с плющене. Не беше много стабилен.

Седях със затворени очи и се двоумях, докато тя кръжеше над лобното място на Ловеца. Не можех да определя точно чувствата си. Не вярвах в злото като действена сила. Смятах, че е въпрос на гледна точка, но видях предостатъчно, за да подложам на съмнение философията си. Ако Господарката не беше прероденото зло, то се сливаше толкова с него, че разлика не съществуваше.

Бавно се понесохме към Кулата. Когато отворих очи, големият тъмен блок, килнат на хоризонта, постепенно нарастваше. Не ми се връщаше там.

Преминахме над каменистите земи западно от Чар, на стотина стъпки височина. Едва напредвахме. Господарката трябваше да се концентрира изцяло, за да удържи килима във въздуха. Бях ужасен, че чудесията ще падне всеки миг, или ще сдаде багажа точно над бунтовническата армия. Наведох се напред, огледах каменния хаос и се опитах да намеря подходящо за катастрофата място.

Точно така видях момичето.

Бяхме изминали три четвърти от пътя. Мярнах някакво движение и хлъцнах тихичко. Глезанка погледна към нас, засенчвайки очите си. От сенките се подаде ръка и я издърпа назад.

Погледнах Господарката. Не беше забелязала нищо. Беше твърде съсредоточена да управлява килима.

Какво точно ставаше? Дали Бунтът бе изтласкал Черния отряд в камъните? Защо тогава не видях никой друг?

Господарката постепенно и мъчително набираше височина. Пред мен се разгънаха земите на подхода.

Земя на кошмарите. Застилаха я десетки хиляди мъртви Бунтовници. Повечето бяха паднали в строя. И от двете страни насипите бяха осеяни с мъртвци. На върха на пирамидата се вееше знамето на Бялата роза. Пилонът му беше килнат. Не забелязах никакво движение мълчание се стелеше над земята. Само шепотът на студения вятър го нарушаваше.

Господарката за миг изгуби контрол. Пропаднахме. Успя да спре килима на няколко метра от срещата ни със смъртта.

Нищо не помръдваше, освен развяваното от вятъра знаме. Бойното поле изглеждаше като нарисувано от обезумял художник. Горният пласт Бунтовници лежах в пози, които говореха, че са погинали в кошмарни мъки. Бяха неизброими.

Издигнахме се над пирамидата. Смъртта бе премела и нея. Портите все още бяха отворени. Телата на Бунтовниците лежах в сянката ѝ.

Бунтът беше проникнал вътре.

На върха на пирамидата имаше малко тела, всичките на врагове. Събратята ми сигурно се бяха скрили вътре.

Да, те още трябваше да се бият из онези криволичещи коридори. Кулата бе огромна, за да бъде превзета бързо. Заслушах се, но не чух нищо.

Върхът на Кулата беше на сто метра над нас. Не можехме да го достигнем... Там се появи някакъв силует, който ни помахаше. Беше нисък и облечен в кафяво. Знах. Спомних си за единствения Покорен, който носеше кафяво, фигурата се премести с накуцване на по-добра позиция и продължи да ни подканва. Килимчето се издигна. Петдесет метра. Трийсет. Погледнах през рамо към панорамата на смъртта. Четвърт милион души? Направо главозамайващо. Твърде много, за да има някакъв истински смисъл. Дори в битките по времето на Властелина не бяха паднали толкова мъже...

Погледнах Господарката. Тя го беше измислила. Ако Кулата оцелееше след битката, която се водеше вътре, щеше да бъде абсолютна господарка на света. Кой щеше да ѝ се противопостави? Мъжете от цял континент лежах мъртви...

Половин дузина Бунтовници изскочиха пред портата. Обстреляха ни със стрели. Само няколко се издигнаха на височината на килима. Войниците се отказаха и зачакаха. Знаеха, че сме загазили.

Петдесет стъпки. Двайсет и пет. Господарката овладяваше килима с мъка, макар и с помощта на Хромия. Треперех от вятъра, който заплашваше да ни блъсне в Кулата. Спомних си дългото падане на Оплаквача. Бяхме на същата височина.

Един поглед към равнината ми показва форвалака. Тя висеше отпусната на кръста си, но знаех, че е жива.

Към Хромия се приближиха още хора. Някои носеха въжета, други — копия с дълги дръжки. Издигахме се още по-бавно. Положението стана налудничаво напрегнато — безопасността е на една ръка разстояние, но на великанска.

В скута ми падна въже. Сержант от Гвардията ми викна:

— Вържи я!

— Ами аз, задник такъв?

С приближаването на зъберите действах възможно най-бързо. Боях се, че ще наруша равновесието на килима. Изкушавах се да вържа разхлабено възел, който да не издържи на опъна. Вече не харесвах Господарката, ни най-малко. Светът щеше да е по-добър, ако я нямаше. Ловеца беше смъртоносен интригант, чиито амбиции бяха пратили на смърт стотици. Беше заслужила съдбата си. Какво тогава се полагаше на сестра й, която бе запратила хиляди по пътя на мрака?

Спуснаха второ въже. Вързах и себе си. Бяхме на метър и половина от върха, но не можехме да се издигнем повече. Хората отгоре опънаха въжетата. Килимът се залюля към стената на Кулата. Спуснаха ни и прътове. Хванах се за един.

Килимът се изплъзна изпод нас.

За миг помислих, че ще падна. В следващия ме издърпаха горе.

Казаха, че на долните етажи се водели тежки боеве. Хромия напълно ме пренебрегна и избърза да се заеме с работа. Аз се проснах на върха на Кулата, щастлив да бъда на твърда земя. Дори успях да дремна. Събудих се в компанията на северния вятър и избледняващата на хоризонта комета. Слязох да взема участие в ендшпила на величествената партия на Господарката.

Тя спечели. Не остана и един жив Бунтовник на сто, повечето от оцелелите бяха дезертирвали в началото. Онези топки, които хвърляше Оплаквача, бяха разпръснали зараза. Болестта достигнала критичния

си стадий малко след като с Господарката поехме по петите на Ловеца на души. Магьосниците на Бунта не успели да овладеят епидемията. Оттам идваха купищата мъртъвци.

Дори при това положение немало от враговете се оказали частично или напълно неподатливи, както и не всички от нашите избегнали инфекцията. Бунтът превзел и горния насип.

Планът — в този момент — включвал контраатака на Черния отряд. Хромия бил реабилитиран и трябвало да им помага с войските от вътрешността на Кулата. Но Господарката не била наблизо да нареди нападение. В нейно отсъствие Шепота дала заповед за отстъпление в твърдината.

Вътрешността на Кулата представляваше поредица капани, построени не само от източните войски на Оплаквача, но и от ранените, които бяха внасяни през предишните нощи и лекувани със силите на Господарката.

Всичко завърши много преди да успея да прекося лабиринта и да стигна до събратята си. Когато открих следите им, разбрах, че съм закъснял с часове. Те бяха напуснали Кулата със заповед да осигурят охрана на складовете със запаси.

Стигнах приземното ниво чак след здрачаване. Бях уморен. Искях малко покой и тишина, и може би пост в гарнизона на малко градче... Мозъкът ми не действаше. Имах работа за вършене, спорове за водене, битка с Капитана. Той нямаше да допусне провала на още един договор. Има физически мъртъвци и морални мъртъвци. Събратята ми бяха след последните. Не можеха да ме разберат. Брестака, Гарвана, Шекера, Едноокия, Гоблин — те щяха да ме гледат, сякаш им говоря на чужд език. И как да ги обвинявам? Те бяха моите братя, приятели, моето семейство, и действаха според етиката на тяхната гледна точка. Тази задача лежеше на мой гръб. Трябваше да ги убедя, че имаме по-широкообхватни задължения.

Влачех се през локви съсирена кръв, прескачах трупове, събирах конете, които бях пуснал от конюшните на Господарката. За мен е загадка защо взех няколко, като изключим смътното усещане, че може да ми бъдат от полза. Яхнах животното на Перото, защото никак не ми се вървеше пеша.

Спрях да погледам кометата. Изглеждаше изстинала.

— Не този път, а? — попитах я. — Не мога да ти кажа, че съм ужасно разочарован!

Слаб кикот. Как да бъда? Ако това беше часът на Бунта, както те вярвах, щях да съм мъртъв.

Спрях още два пъти, преди да стигна лагера. Първия път чух тихи проклетия, докато се спусках по останките на долната подпорна стена. Тръгнах се към източника на звука и открих Едноокия, седнал до разпнатата форвалака. Говореше спокойно, на език, който не разбрах. Беше толкова напрегнат, че не чу приближаването ми. Нито чу отдалечаването ми след минута. Бях отвратен до дън душа.

Едноокия се разплащаше за смъртта на брат си Тъпана, Доколкото го познавах, нямаше да спре дни наред.

За втори път спрях на мястото, откъдето мнимата Бяла роза бе наблюдавала битката. Тя още беше там. Загинала на съвсем ранна възраст. Приятелите ѝ магьосници бяха направили смъртта ѝ по-тежка с опити да я спасят от заразата на Оплаквача.

— Толкова и по този въпрос — промълвих.

Погледнах назад към Кулата и към кометата. Тя беше спечелила...

Или не? Какво постигна Господарката в действителност? Унищожението на Бунта? Но той бе станал инструмент на съпруга ѝ, още по-страховитото зло. Именно Властителя беше разбит тук, макар че само те двамата — и аз — знаехме. Но бяха пръснати семената на още по-голямо бедствие. Нещо повече, идеалите на Бунта бяха преминали през пречистващ и каляваш огън. След едно поколение...

Не съм религиозен. Не мога да се моля на богове, които не дават и пукната пара за безсмислените дела на човечеството. Искам да кажа, от логична гледна точка, съществува от този вид просто не биха дали. Но може би съществува сила на по-великото добро, създадена от обединението на собствените ни неосъзнати умове, която е станала независима власт, по-могъща от съставните си части. Може би, като плод на разума, не е свързана с времето. Може би е в състояние да наднича навсякъде и по всяко време, и да мести пешките така, че в крайна сметка днешната победа да стане първото стъпало към утрешния разгром.

А може би умората си играеше със съзнанието ми. За няколко секунди повярвах, че съм видял пейзаж от бъдещето. Видях триумфа

на Господарката да се обръща като змия и да довежда до унищожението ѝ при следващото преминаване на кометата. Видях истинската Бяла роза, понесла знамето си към Кулата. Видях и фаворитите ѝ тъй ясно, сякаш самият аз съм там...

Олюлях се на гърба на коня на Перото, стъписан и ужасен. Ако видението беше истинско, аз щях да присъствам. Ако видението беше истинско, познавах Бялата роза. Живях редом с нея вече година. Беше ми приятелка. И я бях изключил от сметката заради недъга ѝ...

Пришпорих конете към лагера. Когато часовият ме повика, бях възвърнал цинизма си достатъчно, за да отхвърля видението. Просто доста ми се беше струпало този ден. Хора като мен не стават пророци. Особено ако са от погрешната страна.

Брестака беше първото познато лице, което видях.

— Боже, изглеждаш ужасно! — възкликна той. — Ранен ли си?

Събрах сили колкото да поклатя глава. Той ме свали от коня и ме положи някъде. Това беше последното, което си спомням от последвалите часове. Като изключим факта, че сънищата ми бяха накъсани и свързани с бъдещето като предишното видение. Изобщо не ми харесаха. Но не успях да им избягам.

Обаче човешкото съзнание е гъвкаво. Успях да забравя сънищата в мига на пробуждането.

---

[1] Лице, което се грижи за събиране, съхранение и разпределяне на хранителните запаси в армия. — Б.пр. ↑

[2] Подобни на щитове големи защитни укрития, които се носят от двама войници и служат за прикритие при вражески обстрел. — Б.пр. ↑

[3] Обсадно оръжие, подобно на поставен на платформа гигантски арбалет. — Б.пр. ↑

[4] Типичен строй за римската армия, използван при обстрел. Войниците са строени в каре и щитовете им се припокриват така, че стрелите на врага да се плъзгат по образуваната „коруба“. — Б.пр. ↑

7. РОЗАТА

Спорът с Капитана бушува в продължение на два часа. Той беше непоклатим. Не пожела да приеме доводите ми, законови или морални. С течение на времето и други от братството идваха по работа при пълководеца ни и се включваха в кавгата. Когато наистина ми прикипя, вече присъстваха повечето от водачите ни: Лейтенанта, Гоблин, Мълчаливия, Брестака, Шекера и неколцина от новите офицери, които бяхме набрали тук, в Чар. Малкото си подкрепа получих от най-невероятни източници — Мълчаливия застана на моя страна, също и двама от новобранците.

Излязох навън с натежали крачки. Мълчаливия и Гоблин ме последваха. Кипях от гняв, макар да не бях изненадан от реакцията им. След победата над Бунта почти нищо не можеше да спре упадъка на Отряда. Щяха да се въргалят като прасета в океан от сладка помия. Въпросите за „право“ и „криво“ не стояха на дневен ред. С една дума, на кого му пукаше?

Все още беше рано. В деня след битката не спях добре и преливах от нервна енергия. Вървах трескаво, опитвайки се да се отърся от нея.

Гоблин ме догони и се изпречи на пътя ми, след като се бях успокоил. Мълчаливия гледаше отблизо. По-разговорливият от двамата магьосници ме попита:

— Може ли да поговорим?

— Вече говорих. Никой не ме слуша.

— Твърде си многословен. Ела тук и седни.

„Тук“ се оказа купчина снаряжение до лагерния огън, където някои от нашите готвеха, а други играеха тонк. Обичайната сган. Погледнаха крадешком и ме забравиха. Всички изглеждаха притеснени. Сякаш се тревожеха за здравия ми разум.

Предполагам, че ако някой от тях беше постъпил като мен, преди година, например, щях да изпитвам същите съмнения.

Съвсем искрено объркване и загриженост от притеснение за събрата.

Тяхното дебелоглавие ме вбесяваше, но не можех да се поддам на раздражението си, понеже изпращането на Гоблин доказваше желанието им да разберат гледната ми точка.

Играта продължи, тиха и вяла в началото. Скоро се оживи при размяната на слухове за битката.

— Какво стана вчера, Знахар? — попита Гоблин.

— Нали ти казах.

— Хайде да го преповторим, а? — предложи той меко. — Да разнищим подробностите.

Знаех какво прави. Малко психотерапия, базирана на предположението, че продължителният престой в присъствието на Господарката е разстроил съзнанието ми. Е, прав беше — разстроен бях...

Но преживяването също така ми отвори очите. Призовавах уменията, които бях развил, докато записвах тези Анали, с надеждата да го убедя, че позицията ми е рационална и морална, а тази на останалите не.

Нали видя какво стана, когато момчетата от Веслоград се опитаха да се промъкнат зад Капитана? — попита един от картоиграчите.

Шушукаха си за Гарвана. Бях го забравил напълно. Наострих уши и изслушах няколко разказа за безумния му героизъм. Като чуе човек какви ги приказват, ще рече, че Гарвана е спасил всички от Черния отряд поне по веднъж.

— А той къде е? — попита някой.

Всички поклатаха глави. Друг предположи:

— Сигурно са го убили. Капитана прати да приберат мъртъвците ни. Предполагам, че ще го спуснем в земята следобед.

— А с детето какво стана?

— Намери го и ще намериш и нея — изсумтя Брестака.

— Като заговорихме за детето... Видя какво стана, когато се опитаха да поразят втори отряд с някакво нокаутиращо заклинание? Много странно беше. Детето се държеше все едно нищо не е станало. Всички останали паднаха като вкаменени. Ти изглеждаше само някак озадачена и разтърси Гарвана. И ето, свести го, бум, той влезе в боя.

Всичките ги събуди така. Все едно магията не ѝ влияеше или нещо такова.

— Може би причината е в това, че е глуха. В магията има звук... — намеси се друг.

— Кой знае? Жалко обаче, че не се е измъкнала. Привикнах да се навърта наоколо.

— Също и Гарвана. Полезен беше. Спираше стария Едноок да мами!

Всички се разсмяха.

Погледнах Мълчаливия, който подслушваше разговора ми с Гоблин. Поклатих глава. Той вдигна вежда. Използвах езика на Глезанка да му кажа: *Те не са мъртви*. Той също харесваше малката сладурана.

Обясних му, че съм видял Глезанка, като се връщаме с Господарката. Споделих и подозренията си, че Гарвана е дезертирал по единствения път, който според него не е бил под наблюдение. Мълчаливия се намръщи и полюбопитства защо.

— Спита ме! Знаеш как се държеше той напоследък... — не споменах видението или сънищата си. Струваха ми се съвсем фантастични. — Сигурно му е писнало от нас?

Ухилването на Мълчаливия ми подсказа, че не вярва на нито една думичка. Изписа със знаци: *Искам да знам защо. Какво си научил?* Предполагаше, че знам повече за Гарвана и Глезанка от всички останали, понеже винаги разпитвах за подробности от личния живот, които да впиша в Аналите.

— Не знам нищо, което ти не знаеш. Той се мотаеше най-вече с Капитана и Тръпката.

Магьосникът се замисли за десетина секунди, след което изписа: *Оседлай два коня. Не, четири — и вземи храна. Ще отсъстваме няколко дни. Ще уда да задам въпросите си*. Поведението му не предизвикваше желание за спор.

Лично мен това ме устройваше. Тази идея ми хрумна още когато разговарях с Гоблин. Отхвърлих я, понеже не се сецах как да открия следите на Гарвана.

Отидох до оградата, където Брестака беше завързал конете снощи. Четири. За миг обмислих възможността да съществува по-висша сила. Накарах неколцина души да оседлаят конете, докато

измъкна малко храна от Тръпката. Не беше лесно да се справя с него. Поиска ми личното разрешение от Капитана. Сключихме сделка, според която щях да му отредя специално внимание в Аналите.

Мълчаливия се присъедини към мен в края на преговорите. Щом натоварихме запасите на конете, го попитах:

— Научи ли нещо?

Той отвърна: *Само че Капитана знае нещо, което не иска да сподели. Мисля, че е свързано по-скоро с Глезанка, отколкото с Гарвана.*

Изсумтях. Хайде пак... Нима Капитана бе стигнал до същия извод като мен? И дали е станало тази сутрин, докато спорехме? Хммм. Пълен е с номера...

Мисля, че Гарвана е напуснал без разрешението на Капитана, но с благословията му. Ти разпита ли Тръпката?

— Смятах, че ти ще го направиш.

Той поклати глава. Не беше имал време.

— Хайде да тръгваме. Искам да взема още няколко неща!

Препуснах към болничната палатка, взех оръжията си и изрових подаръка, който пазех за рождения ден на Глезанка. После издирих Брестака и му заявих, че искам част от парите, които отмъкнахме в Розоград.

— Колко?

— Колкото мога да нося.

Той ме гледа дълго и изпитателно, след което реши да премълчи въпросите си. Отидохме в палатката му и тихичко ги изброихме. Момчетата от Отряда не знаеха нищо за парите. Тайната си оставаше между тези от нас, ходили по следите на Грапата в Розоград. Имаше и такива обаче, които се чудеха как Едноокия успява да плаща дълговете си от картите, след като никога не печели и няма време за обичайните си черноборсаджийски номера.

Брестака ме последва, когато излязох от палатката му. Открихме Мълчаливия на седлото. Конете бяха готови за път.

— На разходка, а? — попита той.

— Аха — прикрепих към седлото лъка, който Господарката ми беше дала и възседнах коня.

Брестака огледа лицата ни с присвити очи и заключи:

— Късмет, момчета! — след което се обърна и се отдалечи.

Погледнах Мълчаливия. Той изписа със знаци: *Тръпката се кълне, че не знае нищо. Излъгах го да признае, че е дал на Гарвана допълнителни дажби преди началото на вчерашната битка. И той знае нещо.*

Тъй, тъй. Явно всички се давеха в догадки. Щом Мълчаливия ме поведе, се замислих върху сутрешния сблъсък. Търсех следи от нещо странно. Открих няколко: Гоблин и Брестака също хранеха подозрения.

Нямаше начин да избегнем преминаването през бунтовническия лагер. Твърде жалко. Предпочитам да бяхме минали по друг път. Мухите и смрадта бяха ужасни. Когато ние с Господарката препускахме през него, мястото изглеждаше пусто. Грешка. Просто не бяхме видели никого. Ранените ни врагове и лагерниците бяха там.

Оплаквача беше хвърлил топките си и върху тях.

Бях подбрал хубави коне. Освен неуморния жребец на Перото, и другите бяха от същата порода. Мълчаливия наложи бърз ход, отлагайки разговорите за по-късно. Когато стигнахме външната граница на каменистите земи, той дръпна юздите и ми даде знак да огледам околността. Искаше да му посоча какъв маршрут е следвала Господарката при приближаването към Кулата.

Казах му преценката си, че сме дошли на два километра южно от мястото, където се намирахме в момента. Той ми подаде юздите на резервните коне и тръгна покрай скалите. Напредваше бавно и внимателно оглеждаше земята. Не обърнах особено внимание на действията му. Беше по-добър следотърсач от мен.

Всъщност, и аз можех да намеря тази диря. Мълчаливия вдигна ръка, после посочи земята. Гарвана и детето бяха напуснали местността там, където ние с Господарката прекосихме границата, и бяха поели в обратна посока.

— Искали са да печелят време, не да прикриват следите си — предположих.

Мълчаливия кимна и се взря на запад. Със знаци ме разпита за пътищата.

Главният път север-юг минаваше на шест километра западно от Кулата. Точно него следвахме до Защитника. Предположихме, че

отначало те ще се насочат нататък. Дори в тези времена движението беше достатъчно, за да прикрие преминаването на мъж с дете. Поне в очите на нормалните хора. Мълчаливия вярваше, че може да ги проследи.

— Не забравяй, това е неговата страна — напомних му. — Познава я по-добре от нас.

Мълчаливия кимна разсеяно и безгрижно. Вдигнах очи към слънцето. Оставах ни около два часа до здрач. Почудих се каква преднина имат.

Изкачихме една височина. Магьосникът се огледа за миг, после направи няколко крачки на юг и кимна в отговор на мислите си. Махна и пришпори коня си.

И тъй яздихме неуморните си зверове — в галоп, час подир час. И след залез-слънце, и цяла нощ, и целия следващ ден. Насочвахме се към морето, докато не изпреварихме значително набелязаните обекти. Почивките ни бяха редки и кратки. Всичко ме болеше. Твърде малко време делеше приключението ми с Господарката от бясната езда.

Спряхме там, където пътят обикаляше подножието на горист хълм. Мълчаливия посочи едно оголено място, което представляваше идеална наблюдателница. Кимнах. Обърнахме и се покатерихме горе.

Погрижих се за конете ни, след което рухнах на земята.

— Твърде стар съм за това — въздъхнах и незабавно заспах.

Мълчаливия ме събуди по здрач.

— Идват ли? — попитах.

Той поклати глава и даде знак, че не ги очаква преди зазоряване. Но все пак трябваше да хвърлям по едно око на пътя, в случай че Гарвана бе решил да пътува и нощем.

Тъй че седях под бледата светлина на кометата, увит в одеяло. Треперех от зимния вятър, час след час, усамотен с мисли, които не исках да задълбавам. Видях само няколко сръндака, които излизаха от горите в нивите с надежда да намерят по-добра паша.

Мълчаливия ме смени няколко часа преди изгрев. О, радост, о, радост! Сега можех да легна и да си треперя, и да прехвърлям в главата си мислите, които не ми допадаха. Но все пак съм заспал, защото, когато Мълчаливия стисна рамото ми, беше светло...

— Идват ли?

Той кимна. Изправих се, потрих очи с длан и се втренчих в пътя. Да, точно така, две фигурки приближаваха от юг. Едната беше по-висока от другата. Но на това разстояние можеше да е всеки възрастен е дете. Събрахме багажа и натоварихме припряно конете, след което се спуснахме по хълма. Мълчаливия искаше да изчакаме близо до завоя на пътя. Каза ми да изскоча зад гърба им, просто за всеки случай. Знае ли човек с Гарвана.

И изчезна. Чаках и още треперех. Чувствах се много самотен. Пътниците бавно приближаваха. Да. Те бяха. Вървяха бързо, но Гарвана изглеждаше спокоен. Беше уверен, че никой не ги преследва. Подминаха ме. Изчаках още минута, след което излязох от гората и ги последвах около хълма.

Мълчаливия, леко наведен напред, бе спрял коня си на сред пътя. В сенките изглеждаше стегнат и силен. Гарвана спря на петнайсетина стъпки от него и извади оръжието си. Заслони Глезанка с тялото си.

Тя забеляза появата ми, усмихна се и ми махна. Отвърнах на усмивката ѝ въпреки напрегнатото положение.

Гарвана се обърна. Зъбите му се оголиха в свирепа гримаса. Гняв, вероятно дори омраза, блеснаха в очите му. Спрях отвъд обсега на ножовете му. Не изглеждаше склонен към разговор.

Всички стояхме неподвижни няколко минути. Никой не искаше да заговори пръв. Погледнах Мълчаливия. Той сви рамене. Беше стигнал до края на плана си.

Любопитството ме бе довело тук. Бях задоволил част от него — двамата бяха живи и бягаха. Неясен оставаше само въпросът защо.

За мое удивление Гарвана отстъпи пръв.

— Какво правиш тук, Знахар?

А се заблуждавах, че по инат може да надвие и камък.

— Търсех те.

— Защо?

— От любопитство. С Мълчаливия се интересуваме от Глезанка.

Притеснявахме се.

Той се намръщи. Не беше чул каквото очакваше.

— Както виждаш, тя е добре — тросна се.

— Да. Така изглежда. А ти?

— Да ти приличам на болен?

Погледнах пак Мълчаливия. Той нямаше какво да добави.

— Просто се чудехме, Гарван. Чудехме се!

— Какво, по дяволите, означава това? — той застана нащрек.

— Един от нашите се изолира от приятелчетата си. Държи се с тях като с боклуци. После дезертира хората започват да си блъскат главите достатъчно, за да проверят какво става.

— Капитана знае ли, че си тук? — попита ме.

Пак потърсих очите на Мълчаливия. Той кимна.

— Аха. Искаш ли да ни светнеш, стари друже? Мен, Мълчаливия, Капитана, Тръпката, Брестака, Гоблин... Всички ние се досещаме...

— Не се опитвай да ме спреш, Знахар!

— Защо винаги си търсиш боя? Кой е казал, че ще те спираме? Ако някой щеше да те спира, нямаше да си тук сега. Никога нямаше да избягаш от Кулата!

Той се стъписа.

— Тръпката и Капитана са го предвидили. Пуснаха те — продължих. — А някои от останалите държат да знаят защо. Тъй де, нали разбираш, струва ни се, че знаем. Ако е това, което си мислим, най-малкото имаш моята благословия. И на Мълчаливия. И предполагам, на всички, които не са те задържали...

Гарвана се намръщи. Разбираше какво намеквам, но не долавяше смисъла, фактът, че не е ветеран от Черния отряд, увеличаваше допълнително бездната помежду ни.

— Погледни на нещата така — предложих. — Ние с Мълчаливия ще пуснем слуха, че сте убити в битката. И двамата. Не е нужно другите да научават истината. Но, знаеш ли, това е равносилно да бягаш от вкъщи. Желаям ти доброто, но се чувстваме малко засегнати от начина, по който постъпи. Ние гласувахме да те приемем в братството. Мина през ада заедно с нас. Ти... Спомни си само какво преживяхме ти и аз, заедно. А се държиш с нас като с отрепки. Не е лесно за преглъщане.

Стрелата ми попадна в десетката. Той каза:

— Понякога изниква нещо, което е толкова важно, че не можеш да го споделиш и с най-добрите си приятели. Можеха да убият всички.

— И аз така реших. Хей! По-полека!

Мълчаливия бе слязъл от седлото и започна разговор с Глезанка. Тя сякаш не забелязваше напрежението между приятелите й.

Разказваше на магьосника какво са сторили и накъде са тръгнали.

— Смяташ ли, че постъпваш разумно? — попитах. — Опал? В такъв случай трябва да научиш няколко факта. Първо, Господарката спечели. Предполагам, че си се сетил. Предвиждал си победата ѝ, иначе нямаше да избягаш. Добре. По-важното е, че Хромия се завърна. Тя не го е довършила. Възстановила го е и сега е любимец номер едно.

Гарвана пребледня. За пръв път, откакто го познавам, го видях наистина ужасен. Но не се боеше, за самия себе си. Вече беше жив труп, човек, който няма какво да губи. Само че сега имаше Глезанка, както и цел. Трябваше да оцелее.

— Точно така. Хромия. Ние с Мълчаливия доста умувахме върху това...

В действителност, идеята ми хрумна преди секунда. Имах чувството, че ще прозвучи по-убедително, ако я представя като старателно обмислен план.

— Сигурно е, че Господарката рано или късно ще научи. Ще предприеме нещо. Ако се сети за теб, ще пусне Хромия по следите ти, а той те познава. Ще започне да претърсва старите ти скривалища с предположението, че ще влезеш във връзка със стари приятели. Имаш ли още такива, които могат да те скрият от Хромия?

Гарвана въздъхна и като че ли се смали. Прибра ножа.

— Такъв беше планът. Смятах да преплаваме до Берил и да се скрием в околностите.

— Берил на практика е само един от съюзниците на Господарката, но там думата ѝ е закон. Налага се да идеш някъде, където никога не са чували за нея.

— Къде?

— Не познавам тази част от света...

Той изглеждаше съвсем спокоен, така че скочих от седлото. Изгледа ме враждебно, после се отпусна. Продължих:

— Знам по-голямата част от това, което дойдох да науча. Мълчалив?

Мълчаливия кимна и продължи беседата с Глезанка. Извадих торбата с парите от багажа си и я хвърлих на Гарвана.

— Забрави да вземеш пая си от плячката от Розоград! — подкарах напред и резервните коне. — Ще пътувате по-бързо, ако яздите!

Гарвана се бореше със себе си, опитваше се да благодари, неспособен да прескочи бариерите, издигнати около сърцето му.

— Предполагам, че ще се насочим към...

— Не искам да знам — прекъснах го. — Вече два пъти се срещах с Окото. Господарката си е наумила да изложи позицията си пред идните поколения. Не се стреми да се представи в благоприятна светлина, а да възтържествува истината. Знае как се пренаписва историята. Не иска това да се случи и с нея. А аз съм човекът, когото си е избрала да води записките.

— Измъкни се, Знахар! Ела с нас. И двамата с Мълчаливия елате с нас.

Нощта беше дълга и самотна. Доста обмислях и тази възможност.

— Не мога, Гарван. Капитана трябва да остане на мястото си, независимо дали му харесва. Черният отряд трябва да просъществува. А аз съм Черният отряд. Твърде стар съм да бягам от вкъщи. Двата водим една и съща битка, но аз ще изпълня дълга си към семейството.

— Хайде де, Знахар! Тези продажни главорези...

— Чакай! Задръж! — вложих в тона си повече твърдост, отколкото ми се искаше. Той млъкна. Обясних: — Спомняш ли си онази нощ в Мъжеград, преди да тръгнем след Шепота? Когато четох от Аналите? Какво каза тогава?

Той не ми отговори няколко секунди. После измънка:

— Да. Че си ме накарал да усетя какво значи да си член на Черния отряд. Добре. Почувствах го, дори да не го разбирам.

— Благодаря — извадих още един пакет. Този беше за Глезанка. — Поговори малко с Мълчаливия, става ли? Това е подаръкът за рождения ѝ ден.

Той ме погледна за миг, после кимна. Обърнах се, за да не виждат бликналите ми сълзи. След като се сбогувах с момичето и споделих радостта ѝ от дребния ми подарък, отстъпих от пътя и си поплаках тихичко. Мълчаливия и Гарвана се преструваха на слепи.

Глезанка ще ми липсва. И ще прекарам остатъка от дните си в страх за нея. Тя е безценна, идеална, винаги щастлива. Премеждието в селото бе останало в миналото. Но в бъдещето се изправяше най-страшният възможен враг. А никой от нас не искаше животът да ѝ поднесе подобен ужас.

Изправих се, избързах последните сълзи и отведох Гарвана встрани.

— Не знам какви планове кроиш, не искам и да знам. За всеки случай. Но ще ти кажа нещо. Когато ние с Господарката заловихме Ловеца на души, намерих цяла бала от онези документи, които изкопахме в лагера на Шепота. Явно не ги е предал. Господарката не знае за съществуването им... — обясних му къде да ги намери. — Ще мина по същия път след няколко седмици. Ако са още там, ще видя какво ще открия в тях.

Той ме изгледа. Лицето му беше ледено, безизразно. Мислеше, че смъртната ми присъда е подписана при следващата среща с Окото. Но все пак се насили и каза:

— Благодаря ти, Знахар, ако ми е на път, ще проверя дали са там!

— Добре. Готов ли си да тръгваме. Мълчалив?

Мълчаливия кимна.

— Глезанке, ела тук! — притиснах я силно към гърдите си. — Бъди добра с Гарвана! — разкопчах амулета, който Едноокия ми беше дал, и го завързах около китката ѝ, като се обърнах към Гарвана: — Това ще я уведоми, ако наблизко има неприятелски настроен Покорен. Не ме питай как, но действа. Късмет!

Той остана неподвижен, докато ние се метнахме на седлата. Още беше смаян. Вдигна колебливо ръка и я отпусна.

— Да се прибираме! — казах на Мълчаливия.

И препуснахме по пътя.

Не се обърнахме да погледнем назад.

Това е случка, която никога не е станала. В крайна сметка, нали Гарвана и сирачето загинаха при портите в Чар?

Обратно в братството. Обратно на работа. Обратно към шествието на годините. Обратно към тези Анали, Обратно към страха.

Остават трийсет и седем години до завръщането на кометата. Видението ми сигурно е било лъжовно. Никога няма да живея толкова дълго. Нали?

Издание:

Глен Кук. Черният отряд

Американска, първо издание

Превод: Елена Павлова

Редактор: Десислава Брендърфер

Коректор: Персида Бочева

ИК „Лира Принт“, София, 2002 г.

ISBN: 954-8610-61-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.